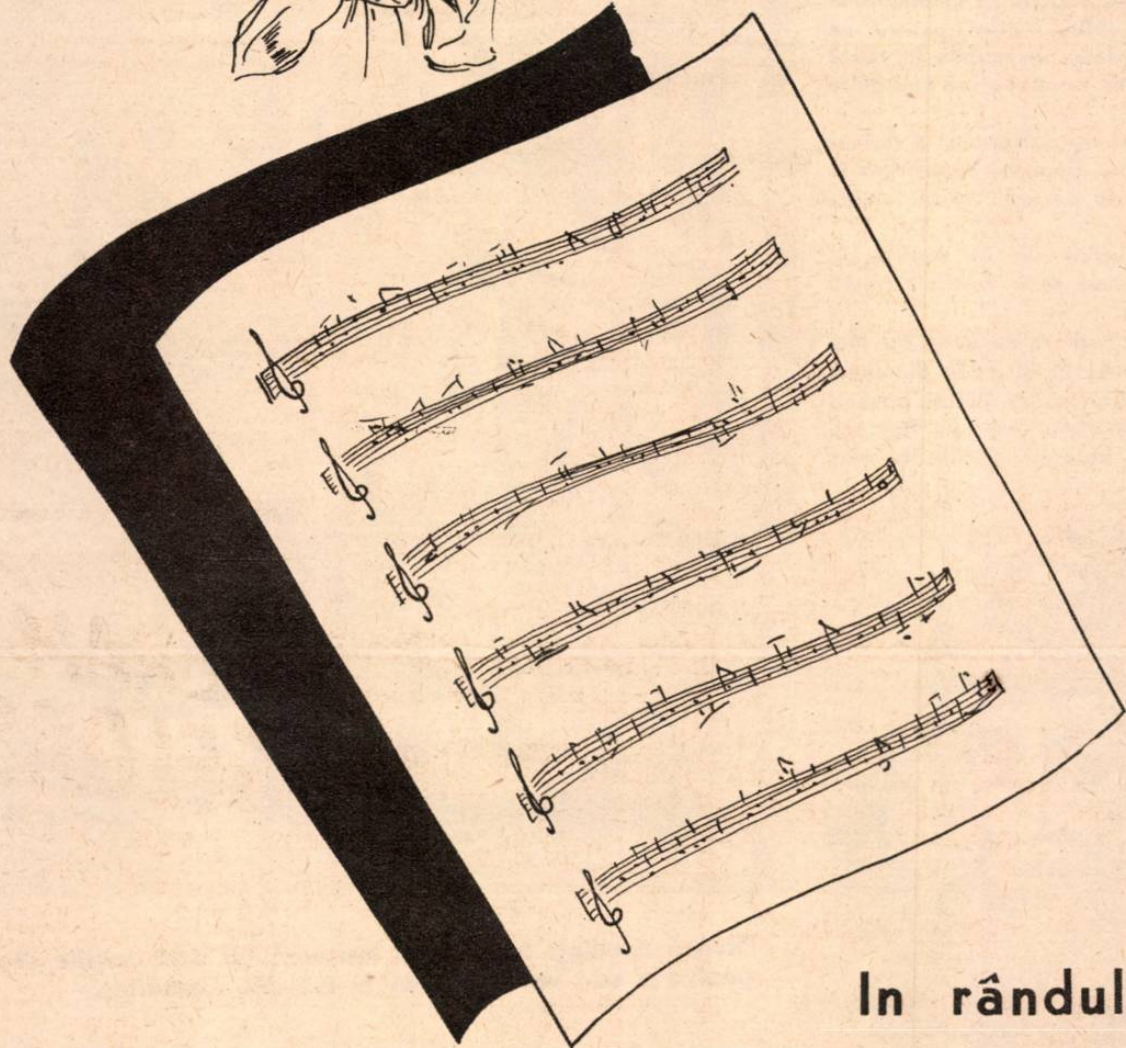

Că și MUZICA

creația unui parfum
cere **INSPIRAȚIE** . . .

Muzica și parfumurile ușoare cunosc o vogă trecătoare. Operile clasice ale marilor compozitori însă, prin sentimentele profunde ce domină în ele, sunt menite pentru eternitate.

În rândul apelor de Colonia,
ROYALE AMBREE
a devenit prin calitățile lui unice,
un produs clasic, dovedind odată
mai mult că marile creații nu
cunosc capriciile timpului.

VERITABILĂ NUMAI ÎN
AMBALAJUL ORIGINAL

APA DE COLONIA

ROYALE AMBRÉE

Legrain

TRAGEDIA CETĂȚII MASADA

— AȘA CUM A FOST POVESTITĂ DE JOSEPHUS, UN ISTORIC DIN SECOLUL I —

Vechea fortăreață unde Eleazar și partizanii săi cu soțiile și copiii lor, au preferat să moară decât să se predea asediatorilor romani.

JOSEPHUS, autorul „Războaielor Evreilor”, a fost un istoric atât de interesant, încât un literat modern a scris asupra vieții și operei sale un roman care a avut mare succes. Dar criticii au ridicat obiecțiuni că Josephus a păcătuit prin romantism.

Iată însă că recent, sapa arheologilor a confirmat unul dintre cele mai impresionante capitole din opera lui, și anume: căderea fortăreței palestiniene Masada, cu ocazia căreia s'a sinucis o garnizoană întreagă până la ultimul bărbat și ultima femeie, cu excepția a două bătrâne și cinci copii. Cu toții s'au sinucis pentru a nu cădea în mâinile Romanilor.

Masada fusese ridicată de către Regele Irod în vârful unui deal înalt și era pe atunci cea mai puternică fortăreață a Orientului. Josephus i-a descris cu amănunțime sistemele de apărare. Pe vremea lui Irod era invincibilă, un refugiu sigur pentru un rege detestat care trăia într-o lume de inamici, și ar fi rămas invincibilă în toată perioada antichității, putând rezista oricărei armate cu sisteme de mecanică mai puțin evolute decât ale Romanilor.

Revolta Evreilor împotriva Romanilor, curând după moartea Mântuitorului, a ridicat înaintea acestor stăpânitori ai lumii o sumedenie de probleme. După ce au pătruns în Ierusalim, ei au avut numeroase hărțuiri cu câteva grupe de patrioți evrei, dintre cari mulți erau cunoscuți sub numele de sicari.

Conducătorul lor, Eleazar, un bărbat de mare curaj și un spirit plin de resurse, s'a retras dinaintea Romanilor în Masada cu o armată de 960 sicari, plus femeile și copiii acestora, hotărât să reziste până la ultima picătură de sânge.

Generalul roman L. Flavius Silva, avea un număr de oameni de zece ori mai mare decât al lui Eleazar și și-ar fi putut reinnoi oricând forțele. El își dădu din capul locului seama că Masada nu putea fi luată cu asalt și și instală tabăra alături, punând să se construiască un fort mai înalt decât zidurile cetății. Din vârful acestuia, Romanii bombardară fortăreața cu bolovani, butuci aprinși, uleiuri fierbinți și diferite alte proiectile ucigătoare, împreună cu o necontenită ploaie de săgeți.

Actualmente, profesorul Adolf Schulten, a scos la lumina zilei, rămășițele Masadei uitate vreme de 1900 de ani. Dealul constituie un podiș izolat de 686 m. lungime și 346 m. lățime. Din vârful său se poate vedea Marea Moartă jos de tot spre Est. Spre Nord-Vest și Sud-Est se află abisurile dela Wad-el-Hafaf și Wad-es-Seyal, despărțite printr'un îngust platou stâncos.

În vârful platoului, profesorul a găsit rămășițele palatului lui Irod, cu grădinile, beciurile, cisternele și întăriturile sale de apărare. Înspre șesul ce duce către Marea Moartă, zidul este prevăzut din distanță în distanță cu turnuri. Către Nord, Vest și Sud, zidul se întindea dealungul unor râpe adânci.

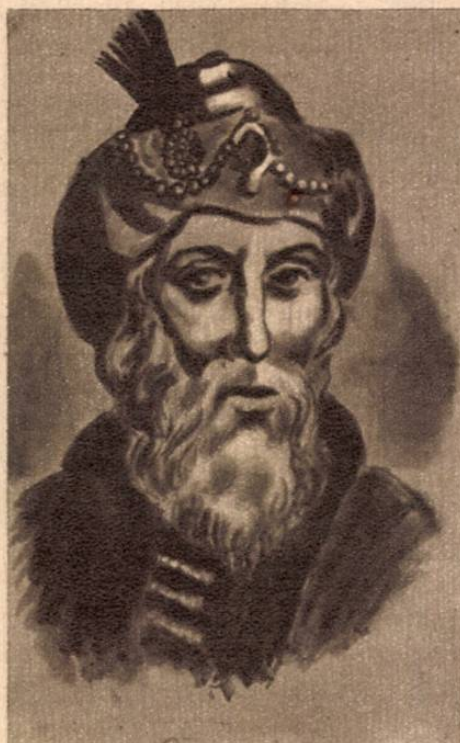
Dar la o mică distanță în afara acestor ziduri se află cele două câmpii mai mari, fiecare de câte cinci pogoane, pe care trebuie să se fi instalat taberele legionarilor romani. În afară de acestea, se văd urmele altor cinci tabere mai mici, ocupate probabil de trupe auxiliare.

Deși fortul a fost clădit pentru o utilizare temporară, zidurile sale s'au păstrat foarte bine până în ziua de astăzi. Legiunea a Zecea *Fretensis*, una dintre cele mai faimoase organizații romane, a luat parte la acest asediu și cele două tabere pe care le-au ocupat, au fost recunoscute după construcția lor, vădit superioară. Forța militară romană număra 8000 de oameni plus alte 2000 de necombatanți. Toți aceștia au ocupat treisprezece pogoane și trei pătrimi de pământ, așa că trebuie să fi fost înghesuiri ca sardelele. Iată acum ce scrie Josephus despre geneza Masadei:

„Stânca era înconjurată de văi atât de adânci încât ochiul nu le putea vedea fundul; pereții săi erau drepecți, așa că nici un animal nu putea ajunge pe podiș decât prin două locuri unde panta devine oblică, urcușul făcându-se însă cu destulă greutate. „În vârful acestei înălțimi, Jonathan, marele preot a fost primul care a clădit o fortăreață, și i-a dat numele de Masada, iar mai târziu, reclădirea acestei întărituri, l-a absorbit în întregime pe regele Irod, o bună bucată de vreme; el a ridicat în jurul întregii părți superioare a dealului un zid făcut din piatră albă, având o înălțime de 12 cubiți și o grosime de opt; pe acest zid se aflau construite 38 de turnuri, fiecare de câte cincizeci de cubiți (24,75 m.) înălțime, din care puteai trece în edificii mai mici, clădite în interior, dealungul zidurilor.”

Josephus face câteva aserțiuni surprinzătoare cu privire la proviziile acestei fortărețe și spune că aerul era atât de pur, încât alimentele s'ar fi putut păstra aci o sută de ani. „Se depozitase grâu în cantități mari și din acela care ar fi putut dura vreme îndelungată; apoi vinuri și uleiuri din abundență, smochine și tot felul de fructe; toate acestea le găsi Eleazar acolo, când a intrat împreună cu sicarii săi în fortăreață, pe care a pus mâna prin înșelăciune.

„Fructele erau proaspete și fragede, cu nimic mai prejos decât cele culese chiar

Josephus, istoric din secolul I, a cărui operă se ocupă de războaiele evreilor.

Sicarii asediați în cetatea Masadei îșiucid soțiile și copiii pentru a nu-i lăsa să cadă în mâinile romanilor.

atunci din pomi, deși trecuseră aproape o sută de ani dela depozitarea lor (de către Irod) și până când cetatea a fost luată de către romani; chiar atunci când aceștia pătrunseră în cetate, fructele ce mai rămăseseră nu erau deloc stricate, așa că n'am greși dacă am presupune că îndelunga lor păstrare s'a datorit înălțimei la care se afla cetatea și aerului său atât de curat.”

Josephus descrie mai departe, procedeul prin care a fost luată această formidabilă fortăreață:

„Comandantul roman Silva, după ce a ridicat un zid de jur împrejurul cetății răpind astfel asediaților orice posibilitate de retragere, a întreprins el însuși atacul, deși n'a găsit decât un singur loc prielnic movilei de pământ pe care voia s'o ridice; căci îndărătul turnului ce se ridica în dreptul drumului care ducea la palat și către partea dinspre Vest a platoului se afla o proeminență stâncoasă foarte largă, dar cu vreo 150 de metri sub partea superioară a Masadei; aceasta se numia *Promoniorul Alb*.

„El se sui deci pe stânca aceea și dădu ordin armatei să care pământ; în scurt timp se ridică o movilă de 200 de cubiți (99 m.) atât în lățime cât și în înălțime.

„Între altele, Romanii aveau un turn de 60 cubiți (30 m.) acoperit cu plăci de fer, din care aruncau săgeți și bolovani și curând îi siliră pe aceia cari luptau pe creasta zidului, să se retragă. În același timp Silva dădu ordin să se aducă berbeculele cel mare, care cu oarecare greutate făcu o mare spărtură în zid și sfârși prin a-l dărâma aproape cu totul. Dar sicarii nu stătuseră cu mâinile în sân, ci ridicaseră un alt zid înăuntrul acestuia, făcut în așa fel încât se clătina sub loviturile berbecului fără să se spargă și fără să se dărâme.

„Ei alăturaseră bârne de lemn puse în lungime, una la capătul celeilalte, așa cum fuseseră tăiate; noul meterez era format din două rânduri paralele, având între ele distanța pe care o necisita grosimea zidului. Spațiul interior fu umplut cu pământ. „Acest nou meterez al lor era un adevărat edificiu și când mașinile Romanilor îl atacară, loviturile fură atenuate de clătinaarea lui iar cum prin ciocnirile acestea, pământul dinăuntru se bătătoria, întărirea devenea din ce în ce mai rezistentă. „Văzând aceasta, Silva se gândi că nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să dea foc zidului și dădu ordin soldaților să-l bombardeze cu torțe aprinse; lemnăria luă repede foc și un incendiu mare încercui cetatea asediată”.

Dar romanii n'aveau să triumfe pentru că în ziua când se pregăteau să intre în fortăreață, Eleazar ținu oamenilor săi un discurs rămas celebru și-i convinse să-și ia viața:

„De ce să ne temem de moarte” le zise el „când odihna pe care o gustăm în somn e atât de dulce? Și cât de absurd ar fi să preferăm o viață de sclavie uneia de eternă libertate?”. Mai departe Josephus ne spune;

„Soții își îmbrățișară cu dragoste. soțiile și-și luară copiii în brațe, sărutându-i îndelung, cu lacrimi în ochi. Dar în același timp ei își îndepliniră hotărârea, pentru a le cruța mizeriile pe care ar fi putut să le îndure căzând în mâinile dușmanilor. Și fiecare își trimise astfel ființele dragi pe cealaltă lume.

„Apoi, socotind că ar fi fos o crimă față de cei uciși să le mai supraviețuiască o singură clipă, își adunară tot avutul la un loc și dădură foc grămezei; în cele din urmă, se aleseră zece prin tragere la sorți ca să-i înjunghie pe toți ceilalți cari se întinseră fiecare lângă soțiile și copii lor îmbrățișându-i și așteptând să primească lovitura liberatoare; când terminară cu execuțiile, acești zece traseră din nou la sorți pentru alegerea unuia de mână căruia aveau să piară ultimii nouă, el rămânând să se sinucidă.

„Ultimul rămas în viață mai aruncă o privire asupra masei de cadavre spre a se asigura că nu mai era nimeni care să aibe nevoie de sabia sa și incredințându-se că dormeau cu toții somnul de veci dădu foc palatului și apoi își înfipse pumnul în inimă căzând lângă familia sa.”

„Astfel pieriră acești oameni, cu gândul ca niciunul dintre ei să nu cadă viu în mâinile Romanilor. Scăpară totuși măcelului, cinci copii și două femei bătrâne — dintre care una era rudă cu Eleazar, superioară celorlalte femei prin înțelepciune și prudență — cari intraseră în niște coridoare subterane spre a aduce apă, și rămăseseră ascunși acolo, pe când ceilalți se înjunghiau. Iar numărul celorlalți trecea de 960 persoane fără a mai pune la socoteală femeile și copiii”.

Pătrunzând în Masada, Romanii se opriră înmărmuriți înaintea sângerosului spectacol pe care cetatea îl oferea. Moartea avusese ultimul cuvânt și se dovedise o putere superioară falnicei Rome. Cuceritorii salutară cu capetele plecate, vitejia sicarilor.

FOTOGRAFII SENZAȚIONALE DE LA INUNDAȚIILE DIN AMERICA

LA MOUNTAIN VIEW...

(New-Jersey) unde a fost luată fotografia de mai sus, 40 de familii au trebuit să-și părăsească locuințele inundate. Iar automobilul, este complet scufundat în apă.

SALVAT IN ULTIMUL MOMENT

În apropiere, de New-York la Mechanicville, corespondentul nostru fotograf a reușit să prindă alăturata fotografie pe drept cuvânt senzațională: bătrânul Nelson Campbell, în vârstă de 60 de ani a fost prins de apă și este salvat în ultima clipă de un șofer de autobuz care i-a auzit strigătele disperate de ajutor.

UN AUTOMOBIL IN MACARAU DE NISIP

Pentru construirea unui mare canal american sunt întrebuințate mari elevoare de nisip așa cum vedem în fotografia noastră.

Primăvara, pielea Dvs. cere

CREMA NIVEA

Schimbarea timpului dola Iarna la Vară are mare influență asupra pielii Dvs. Primul Soare de Primăvară este puternic, chiar mai puternic decât în toiu verii. Pielea Dvs. obișnuită cu Iarna, se asprește mai repede și cere o bună și radicală îngrijire. Nivea! și numai Nivea! Aceasta este parola pentru primăvară. Cu o perfectă îngrijire a corpului și prin Ulei Nivea, veți avea din vreme o apărare, de care pielea Dvs. are nevoie contra arșiței soarelui.

Nu trebuie să întrebuințați altceva decât Crema Nivea, pentru că numai Nivea conține Eucerina, substanță care înlocuiește grăsimile pierdute. CREMA NIVEA: Lei 17. — Lei 77. — ULEI NIVEA: Lei 26. — Lei 80. —

„*Chat Noir...*
nu poate fi decât
Chat Noir”

EAU DE
COLOGNE

**Chat
Noir**

UNE CRÉATION DE LA MAISON

Lady

Oferiți la orice ocazii un flacon cu minunată apă de Colonie Chat Noir și veți avea certitudinea că ați oferit prietenei Dv. un dar plăcut și util.

• Femeile elegante preferă această apă de Colonie fiindcă parfumul ei suav și delicat accentuează farmecul, distincția și personalitatea lor.

• La baluri și serbări, la orice petreceri sau reuniuni mondene, apa de Colonia Chat Noir este cea mai indicată fiindcă parfumul ei îmbătător își menține tăria câteva ore în șir.

• În atmosfera intimă, primitoare a căminului Dv., câteva picături din această apă de Colonia minunată, împrăștiate cu pulverizatorul, vor aduce o învioreare plăcută, o adiere primăvăratecă, care vor da mai mult farmec recepțiilor Dv.

★

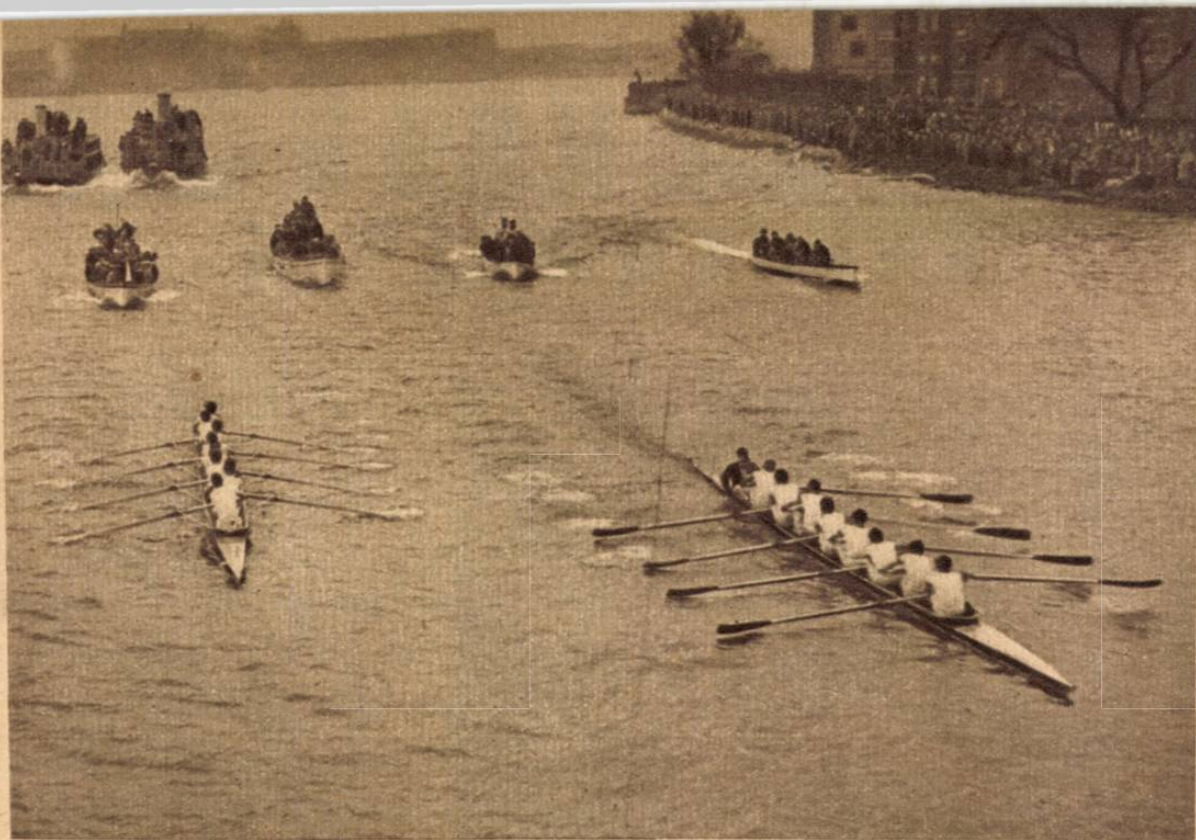
Chat Noir este o creațiune a casei Lady — o apă de Colonie de calitate superioară ale cărei însușiri satisfac cerințele oricărei femei exigente.

REALITATEA

ilustrată

Artista Evelyn Venable își poartă fetița pe mica Dolores, în vârstă de două luni în ascensiunile pe care le face zilnic în jurul Hollywood-ului, după moda indiană, într'un coș pe spate.

CAMBRIDGE A IN- VINS PENTRU A 13-A OARĂ PE OX- FORD

Celebra cursă de regate pe Tamiza între echipele reprezentative ale universităților din Cambridge și Oxford, a fost câștigată pentru a 13-a oară de Cambridge. Fotografia de mai sus a fost luată puțin după darea plecării. Oxford conduce deocamdată, pentru a ceda apoi pasul echipei Cambridge. Fotografia alăturată înfățișează un grup de Scoțieni veniți la Londra pentru a vedea matchul de football Anglia — Scoția, urmărind cu acelaș prilej cursa Cambridge — Oxford.

DRUM DE FIER IN... SPIRALĂ

Recentele inundații din America, au provocat mari stricăciuni liniilor ferate. Fotografia noastră a fost luată într'un punct principal al drumului Hadley-Norhampton, unde linia ferată a fost transformată în spirală.

PRIMUL LEGIONAR AL FRANȚEI VINDE BILETE DE LOTERIE

Generalul Rollet, comandant al Legiunii străine, a vândut într'un mare magazin bilete de loterie în folosul casei de retragere a legionarilor.

SPECIALITĂȚI DE LUX:

EAU de COLOGNE

LAVANDE

IVOIRE

SAVON 85%

CRISTAL

PANGLICA

Gripă?

Luati ASPIRIN

Deveniți zilnic mai frumoasă

SCHERK

dacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București

O CAPELĂ DE ȚIGANI CÂNTĂ LA MORMÂNTUL „PRINCIPELUI MOȘTENITOR AL ȚIGANILOR”

Fiul regelui Țiganilor din Ungaria a murit în vârstă de 15 ani. Sicriul cu corpul său neînsuflețit a fost transportat la groapă cu un ceremonial deosebit. O capelă de Țigani alcătuită din tineri de 15 ani a cântat la mormântul mortului. Lângă preot, „regele Țiganilor” Rakoczi-Racz.

DUCELE ȘI DUCESA DE KENT LA PARIS

Ducele și Ducesa de Kent au aterizat săptămâna trecută la Paris, la aerodromul Le Bourget, venind dela Londra. Înălții oaspeți au petrecut câteva zile în capitala Franței.

CITITI

„MAGAZINUL” PE APRILIE, — NUMĂR SPECIAL DE PAȘTI

E cea mai reușită publicațiune de Sărbători. Cuprinde, în 170 pagini: „Mobile din lemn de trandafir” o nuvelă necunoscută a lui Anatole France. E una dintre cele mai minunate bucăți ale marelui maestru.

Esseuri, schițe, nuvele, reportajii inedite, numeroase heliogravuri, „Stăvilarul” piesă de G. Carapancea, precum și opt planșe hors texte.

FEMEILE GIRAFE

Patru „femei girafe” — așa cum vedem în fotografia noastră au sosit săptămâna trecută la Londra. Fotografia noastră le înfățișează în automobil la părăsirea gării Victoria. Femeile girafe vor apare la un mare circ din Londra.

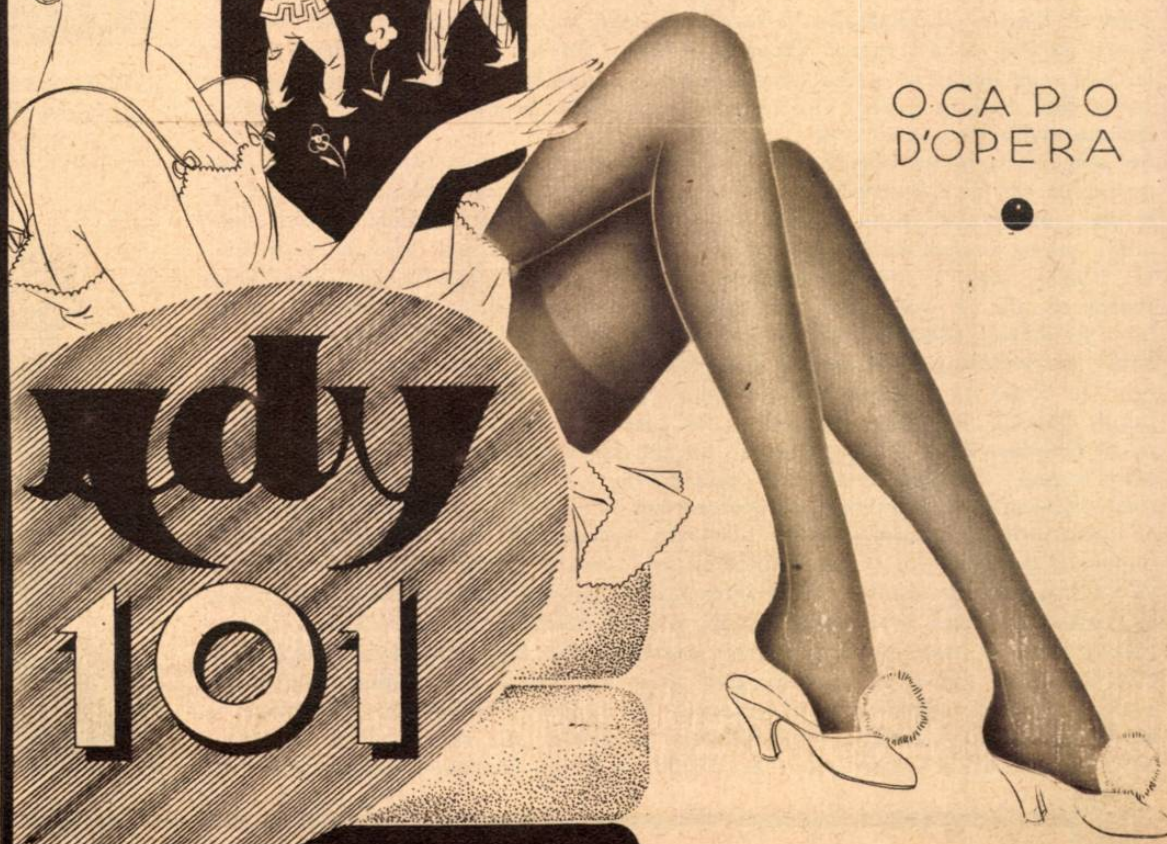
O ȚESATURĂ *din* POVEȘTI

atât de subțire
și imaterială că
pare lucrată de
zâne fermecate,
acesta este noul
ciorap „ADY 101”

O CA P O
D'OPERA

ady
101

O CRIMA ^{Sau} DOUA

ACUM, după execuția lui Hauptmann pe scaunul electric, toată lumea se întreabă încă, dacă nu cumva s'au comis două crime — crima întâi, a răpitorilor micului Lindbergh și a doua crimă, a autorităților americane, cari doritoare de-a da o pedeapsă exemplară, au executat un bandit, care ar fi meritat numai închisoarea pe viață.

Întâmplarea a pasionat vreme de trei ani toate straturile sociale, din toate continentele. Ea desvăluia îngrozitoarea anarhie morală din Statele-Unite, țara cea mai bine organizată și una din cele mai bogate, dar care-a putut da naștere unor asociații de criminali, gata să recurgă la cele mai odioase fapte, pentru câteva mii de dolari. Răpirea unui copil e desigur o crimă de o abjecție infernală și numai un individ, cu suflet monstruos — sau fără niciun suflet — poate recurge la asemenea mijloc de șantaj; dar nu e oare vinovată în felul ei și bogăția americană, prea sfidătoare, prea egoistă, prea neprevăzătoare, tolerând, în vecinătatea ei, mizeria neagră, adevărata pricină a tuturor păcatelor?

S'au comis în ultimii ani și alte crime, tot atât de monstruoase ca răpirea micului Lindbergh, dar nici una n'a ajuns la celebritatea ei. Căci Lindbergh, care se bucura de reputația universală a celui mai bun pilot aerian al Statelor-Unite, întâiul, care-a trecut Oceanul Atlantic într'un avion, reprezenta în țara lui mai mult decât un nume: însăși mândria poporului american. Și un asemenea om a fost lovit în copilul lui, tocmai de molima criminalității, care constituie rușinea civilizației americane.

Se știa că aviatorul Lindbergh se căsătorise cu Anna Marow din dragoste, că din ziua logodnii, Anna nu se mai despărția de colonel, pe uscat sau în aer, era pretutindeni cu el și că un copil le fericise căsătoria. Într-o dimineață mama urcând în camera de sus a copilului, nu-l mai găsește în leagăn. Un bilețel, scris în grabă, înștiința părinții că **Charles-August Lindbergh junior** se afla în stăpânirea unor persoane care semneau cu trei cercuri întretăiate. Ferestrele deschise. De zidul de afară, lipită, o scară de lemn.

Toate cercetările poliției pentru prinderea criminalilor, a **Kidnaperilor** (răpitorilor de copii) n'au dus la niciun rezultat. Disperata mamă, Anna Marrow Lindbergh publică în ziare un articol, în care dă sfaturi celor care-au răpit pe micul Charles, cum să-l îngrijească, ce fel de alimente preferă și cum să i le pregătească. Pierzând orice altă speranță de a-și redobândi fiul, colonelul primește propunerea prietenului și profesorului J. Condon, de-a intra în tratative cu gangsterii. Profesorul Condon izbuteste, într'un chip mai complicat decât în romanele de aventuri, să ia contact cu un trimis al gangsterilor, în cimitirul din Woodlawn, recunoaște, după informațiile gangsterului, că fusese într'adevăr în camera copilului, în noaptea răpirii, dar nu izbuteste să vadă copilul, pentru care profesorul luase cu sine jucăriile de-acasă, din jurul leagănului. După lungi tratative, care s'au dus, în parte, prin ziare, sub formă de anunțuri, într'un limbaj cunoscut, numai de gangsteri și de profesorul Condon, se fixează la 50.000 de dolari (aproape zece milioane lei) prețul de răscumpărare al copilului, apoi gangsterii urcă prețul la 70.000 de dolari (aproape paisprezece milio-

oane lei) — și anunță că vor urca prețul la 100.000 de dolari (aproape douăzeci de milioane lei) dacă tratativele se mai prelungesc.

Colonelul Lindbergh face înfărșit rost de 70.000 de dolari care ajung, în chipul complicat propus de ei, în mâna gangsterilor. Tatălui i se spusese că micul Charles se află pe un vas, pe Ocean, unde se va putea duce să-l ia, întovărit de omul de legătură al bandiților.

Adevărul era însă cu totul altul, catastrofal: Micul Charles murise. Se pare că scăpase din brațele unuia din bandiți, în timp ce scobora scara de lemn, și copilul, după o scurtă suferință, se prăpădise.

Durerea părinților — și alături de ei se aflau toți tații, toate mamele — a fost fără margini. Spaima că și al doilea copil le-ar putea fi răpit, a îndemnat, de curând pe soții Lindbergh să se expatrieze, să se mute într'o liniștită regiune din Anglia.

Fonograful în care s'au găsit ascunși la Hauptmann banii.

↑ O vedere din avion asupra casei de unde a fost răpit copilul lui Lindbergh.

↓ Copilul răpit al lui Lindbergh.

Debarcarea colonelului Lindbergh și a familiei sale în Europa.

Pe neașteptate, acum șase luni, poliția americană, care veghea și nu putea îngădui să-i scape nedescoperită o crimă atât de odioasă, pune mâna pe Hauptman. Din douăzeci și trei de mărturii, din slovele iscăliturii lui, se făcu dovada că luase parte la răpirea micului Lindbergh. Bancnotele cu cifrele denuțate la timp, de colonel și găsite asupra lui Hauptman alcătuiau un corp delict definitiv. Hauptman s'a apărut. El a declarat că nu făcuse parte din complot. Că adevăratul autor al răpirii copilului Charles-August Lindbergh și care-i încredințase buclușele bancnote, fugise din America...

Deși condamnat de mai bine de trei luni, Hauptman n'a fost executat pe scaunul electric decât săptămâna trecută. Amânările execuției au creat o stare penibilă — mai penibilă decât execuția însăși — dând loc la bănuiala că justiția americană s'ar fi putut înșela asupra felului pedepsei ce se cuvenia banditului Hauptman. Dar necesitatea socială — ca de-atâtea ori — a trecut peste justiție și peste conștiință și Hauptman a plătit cu viața o crimă pe care, în alte împrejurări, ar fi ispășit-o poate mai ușor.

A.

ERATĂ

Dintr'o eroare de paginare s'a repetat în acest număr la pag. 16 o fotografie a mamei și copilului lui Hauptmann care a mai apărut acum trei săptămâni cu textul „Hauptmann va fi executat?”.

O NOUĂ REGINĂ DE FRUMUSEȚE...

Este americană și se numește miss Betty York. Frumusețea ei robustă și sănătoasă a făcut-o să fie aleasă dintre un impozant număr de concurențe, „Regină a expoziției internaționale a Californiei”, din San Diego.

FOSTĂ REGINĂ DE FRUMUSEȚE — ACTUALĂ VEDETĂ DE CINEMA — MERGE PESTE TOT CU BICICLETA

Lillian Ellis fostă regină de frumusețe a Danemarcei și actuală vedetă de cinema, parcurge toate drumurile pe bicicletă. Fotografia noastră o înfățișează pe străzile Parisului interesându-se la un sergent de o stradă necunoscută.

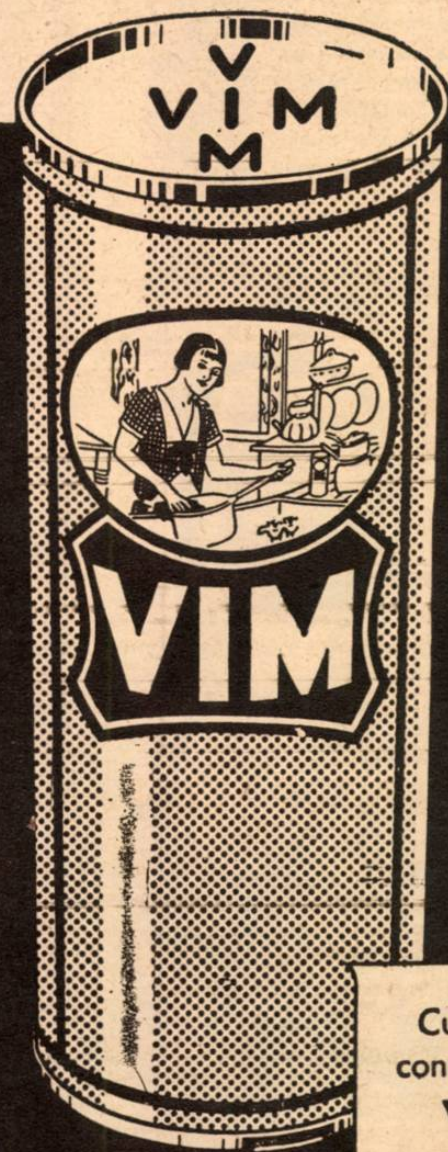

DIN NOU UN PRINȚ AL SUEDEI SE VA ÎNSURĂ CU O BURGHEZĂ

După căsătoria prințului Sigvard al Suediei cu berlineza Erika Patzek se vorbește acum insistent de căsătoria celui de-al treilea fiu al principelui moștenitor al Suediei cu d-ra Margareta Brambeck fiica unui ofițer suedez din Stockholm. Fotografiile noastre înfățișează pe prințul Bertil și d-ra Margareta Brambeck.

Cine a luat VIM odată, si-a văzut casa curată!

În gospodăria în care se întrebuințează Vim, toate scilipesc de curățenie! Vim curăță temeinic și totuși fără de a sgâria, orice obiect. Curăță radical orice urmă de murdărie de pe cuvete, cișmele, obiecte lăcuite, rogojine, vase de bucatărie, cuțite și furculițe.

Cu o singură condiție: să fie

VIM

veritabil în cutia sa originală!

De ce e contagios CĂSCATUL

DE ce căscăm?

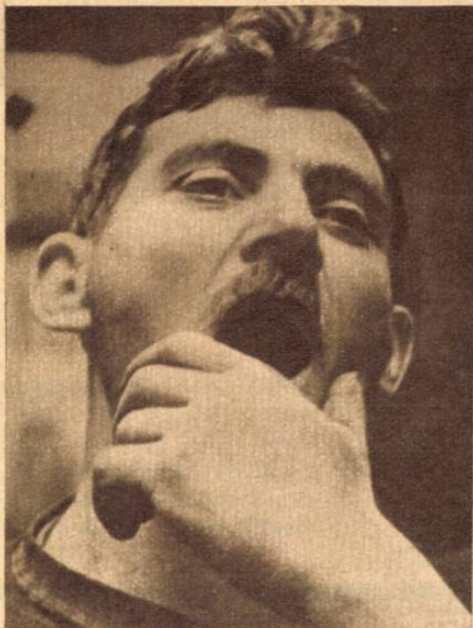
Pentru că și strămoșii noștri acuatici au făcut-o.

Căscatul este astăzi încă, de mare folos peștelui, care-și îmbogățește energiile, fără să aibe nevoie a se ridica la suprafață, după aer. Pentru animalele de uscat însă, el este un vechiu și inutil obicei, de care au uitat să se desbare."

Rândurile de mai sus cuprind ultima teorie, emisă de profesorul Albrecht Peiper, dela Universitatea din Berlin și prezintă un avantaj asupra tuturor ipotezelor precedente, prin faptul că explică pentru ce e atât de contagios. Cum desigur că fiecare dintre d-vs. a observat, privind într'un acvarium, peștele face impresia c'ar mesteca tot timpul gumă ca Americanii. Acesta este procesul său normal de respirație. El ia o înghițitură de apă, închide gura strânge fălcile și-o dă afară, prin bronhii, unde trece peste niște membrane încărcate cu sânge care extrag, din oxigenul dizolvat în apă, cantitatea necesară pentru îmbogățirea, sângelui. Dar în ape, condițiunile variază dela lacul în care se revarsă cascada și care e plin cu oxigen, până la marile adâncimi ale oceanelor, unde acest gaz vital se află în proporții atât de mici, încât viața aproape că nu mai e posibilă.

Uneori cantitatea de oxigen din apă descrește treptat așa cum se întâmplă într'o sală închisă, plină de lume. Într'o atmosferă îmbăcsită, oameni cască, dar fără ca prin această osteneală să obție un surplus de oxigen. Peștele însă, când aerul din apă se împuținează, cască și el, făcând să treacă o mare cantitate de apă prin bronhii și com-

Știința găsește că această inutilă reacție își are originea într'un centru al creierului, moștenit dela ascendenții noștri acuatici și asemănător cu acelea care produc spaima, sau ne fac să roșim.

pensează astfel calitatea prin cantitate, luându-și oxigenul necesar. Dar dacă proporția se reduce prea mult, căscatul său oricât de des l-ar repeta, nu mai e deajuns. Și atunci, trebuie să iasă la suprafață și să înghită aer. Cu asta riscă însă mult, pentru că e tocmai ceea ce așteaptă unele păsări amatoare de pești și semenii săi mai mari.

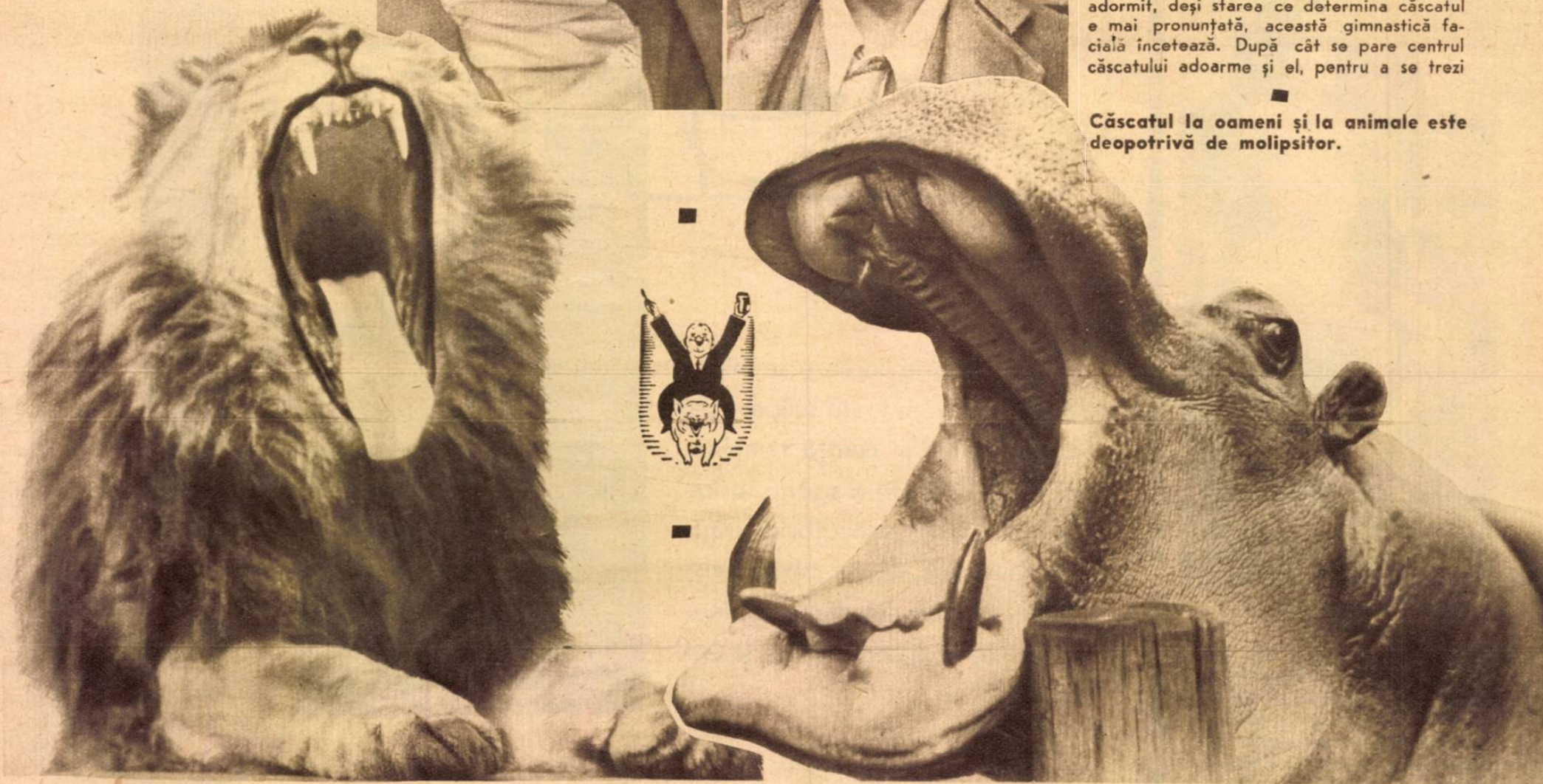
Natura a creat un centru al căscatului în creierul peștelui, și oricâteori oxigenul din sângele acestei creaturi se reduce, mecanismul este pus în acțiune. Atunci când unii pești au învățat să trăiască pe pământ transformându-și bronhiile în plămâni, și evoluând în vertebrate de uscat, centrul acesta al căscatului a rămas. Dar cum nu era deloc vătămător, natura l-a lăsat, ca pe un mecanism care mai putea fi util în momentul când creaturile, nereușind în experiența de pe uscat, aveau să se întoarcă în apă.

E însă prea târziu acum, ca omul să mai învețe a respira în apă, și nici balena, n'a mai putut învăța acest sistem, după ce s'a înors în ocean. Totuși, asemeni unui birocrat mic și uitat, căscatul persistă, atât la unul cât și la celălalt.

Într'un fel, centrul căscatului se aseamănă cu centrul strănutului, util când expulzează din nas o materie iritantă, sau amintește cuiva că stă în curent, dar o inutilă plictiseală, pentru acela care suferă de guturaiul fânului. Există însă o mare diferență și anume, strănutul nu este contagios. Tușește, râzi, zâmbește, scarpină-te, sau cască și cei din juru-ți te vor imita, fără să vrea. Dar de strănuți, vei rămâne s'o faci singur, afară numai dacă în aer nu există cumva vreun iritant.

În cursul somnului, circulația sângelui se lenevește și oxigenul se împuținează, deaceia, persoana care se apropie de această stare, începe să caște. Dar odată ce-a adormit, deși starea ce determina căscatul e mai pronunțată, această gimnastică facială încetează. După cât se pare centrul căscatului adoarme și el, pentru a se trezi

Căscatul la oameni și la animale este deopotrivă de molipsitor.

abia a doua zi de dimineață, odată cu individul pe care-l face să caște iar de câteva ori, după ce-a deschis ochii. Adesea, acest inutil căscat, este însoțit de un oftat lung, care, umplând plămânii cu aer, realizează ceea ce căscatul face pentru pește.

Dar lenevirea circulației sângelui mai poate fi cauzată și de plictiseală, în cursul unei predici, sau a unei conferințe. Dacă oratorul reușește a-i face pe cei cari-l ascultă, să rădă, sau le accelerează bătăile pulsului, emoționându-i, căscatul nu se va ivi, pentru că sângele va circula cu intensitate.

Mai există și o altă teorie mai veche, după care, căscatul n'ar fi decât o involuntară întindere a mușchilor maxilarelor, grație căreia se contractează o serie de vase sanguine, aducându-se astfel sânge nou în acea parte a trupului. Dacă stai un timp perfect imobil, simți o oboseală cu mult mai mare decât dac'ai face diferite exerciții. Soldații siliți, în cursul unei parade, să rămâie într-o poziție rigidă, cad adesea leșinați. Iar acei cari rezistă, se simt cu mult mai oboșiți, decât dacă în tot acel timp ar fi umblat.

Fenomenul acesta se explică, între altele, prin faptul că circulația sângelui în corp nu se face numai prin pulsațiile inimii și că pentru aceasta este nevoie și de cooperarea anumitor mișcări musculare. S'a constatat, cu ajutorul unor aparate fotografice, special amenajate, că până și când doarme individul se întoarce și se svârcolește, și că un astfel de somn, ce pare agitat, este cu mult mai reparator, decât somnul aceluia, care-ar dormi, cum spune poporul „buștean”.

Sângele, care nutrește organele trupului și le aduce oxigen, trebuie să străbată kilometri de tuburi, extrem de fine, între vine și artere. Iar această trecere este într-o mare măsură ajutată, dacă mușchii se contractează din când în când, determinând o contractare sau o relaxare a vaselor sanguine și ajutând sângelui să treacă prin ele. Dacă stai absolut imobil o vreme, circulația sângelui se încetinește, diferiți mușchi, sau alte părți ale trupului sunt lipsite de hrană, sau se îmbibă de toxine și începi să simți dureri. Iar dacă starea se prelungește, ai la un moment dat senzația unei intolerabile oboseli.

Corectivul naturii, pentru aceasta, este căscatul și întinderea membrilor. În felul acesta se activează circulația sângelui. De aceea, partizanii acestei teorii spun că într'un moment de mare oboseală, două tendințe își fac apariția: una de-a căsca, iar cealaltă de-a te mișca în diferite sensuri, spre a contracta și relaxa anumiți mușchi.

Cu această teorie însă, rămân, în privința căscatului, două lucruri greu de explicat. În primul rând, că acesta se produce adesea fără a fi însoțit de impulsul de-a te și întinde, iar în al doilea, că este atât de contagios.

Teoria d-rului Peiper are față

de celelalte, avantajul că prevede o influență cerebrală, ce pare a fi necesară pentru a explica de ce căscatul este contagios. S'a dovedit că e nevoie de creier, pentru a dormi sau pentru a transpira, că fiecare dintre aceste acțiuni normale, de fiecare zi, e controlată de anumiți centri cerebrali. Și tot astfel, se înțelege, că e nevoie de creier, pentru a căsca.

Creierul peștelui nu ocupă o treaptă prea ridicată, în scara evoluției, dar creatura aceasta poate fi totuși dresată și ichtiologii spun că unele specii posedă o inteligență remarcabilă. Creeaturile inferioare, care au și mai puțin creier decât peștele, nu cască deloc.

Dacă această teorie a căscatului este cea adevărată, ușor putem vedea pentru ce e contagios. Toți centrii vechi ai creierului,

de natura acestuia, pot fi afectați, în mod inconștient, de o imagine, un sunet sau un miros, etc. Dovadă sunt acei centri obscuri, cari ne fac să pălim, să ne pierdem cunoștința, înaintea unei viziuni înspăimântătoare, sau să roșim, într-o situație ce ne pune în încurcătură. Aceste reacții sunt aproape tot atât de contagioase ca și căscatul. O persoană care se află sub imperiul spaimei, îi poate face pe toți cei din jurul său să încerce acest sentiment.

Tot astfel, spune teoria profesorului Peiper, dacă un individ îl vede pe un altul căscând, un semnal inconștient pornește dela centri vizuali, la centrul căscatului, care reacționează imediat. Și același lucru are să se întâmple dacă cititorul va privi câteva momente căscăturile fotografice, în această pagină.

I.

SĂRBĂTÔRIREA D-NEI ORTANSA SATMARY

D-na Ortansa Satmary a fost sărbătorită printr'un mare banchet la Athénée Palace, pentru activitatea desfășurată în Jugoslavia și pentru distincția ce i s'a acordat de guvernul jugoslav.

O nouitate

**IN DOMENIUL
BUCĂTĂRIEI**

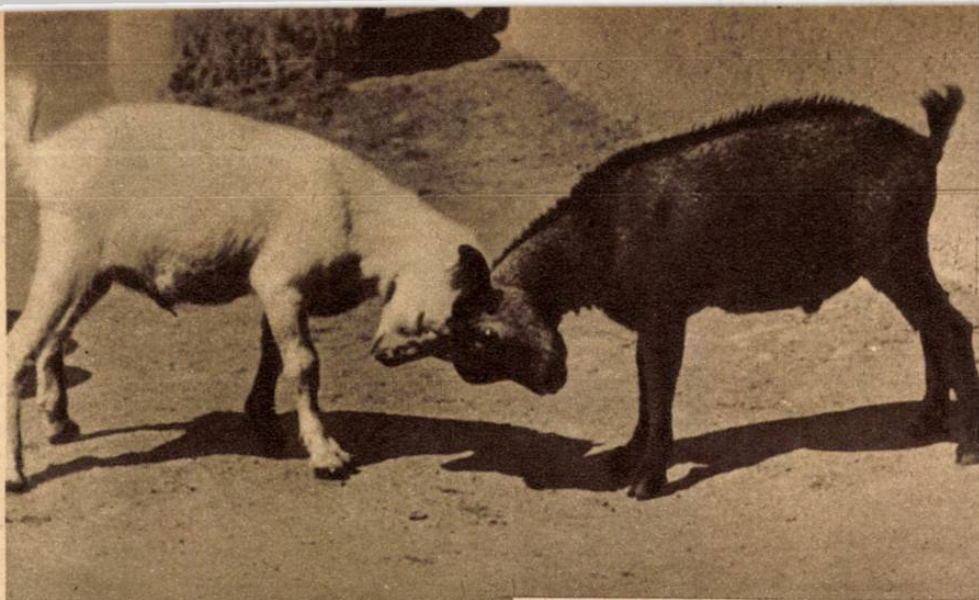
din punct de vedere

- ★ economic,
- ★ practic
- ★ igienic.

De vânzare la magazinele
principale de coloniale.

GRĂSIMEA COMESTIBILĂ EXCELSIOR
spornică, fină și eftină

PENTRU GĂTIT ȘI PRĂJITURI

JOACA LOR...

Animalele se bucură de sosirea primăverii. Ele se joacă în bătaia razelor de soare. Albul și negrul s-au întâlnit — cap la cap — pe covorul proaspăt de verdeață.

BOT IN BOT CU LUPUL

Mr. D. Stewart, un membru marcant al Carlton Clubului din Londra, și-a găsit un prieten nedeșpărțit într'un lup din grădina zoologică. Pentru a ilustra această prietenie Mr. Stewart se... sărută cu lupul.

DUȘMANI ? DA DE UNDE !

S'a încetățenit ca o certitudine dușmănia pisicilor pentru pușori. Fotografia noastră desminte această credință marcând — dimpotrivă — o strânsă prietenie între acești așa ziși dușmani.

Sunt incântată de calitatea Ciorapului *Bali*

MARCA DEPUȘĂ

Această afirmație o veți auzi dela multe femei elegante cari l-au încercat. Și cu drept cuvânt ciorapul BALI merită toate laudele, fiind țesut dintr'un fir de mătase specială, pe mașinile cele mai perfecționate. Oricât de des ar fi spălat și purtat, ciorapul BALI își păstrează elasticitatea și frumusețea sa inițială. Ciorapul BALI tentează pe toate femeile elegante. El este un produs desăvârșit al cunoscutei fabrici G. B. L. și se găsește de vânzare la toate magazinele bune de specialitate.

OMUL de peste 20.000 ANI

IA te uita, asta ce lighioană o mai fi?

Astfel ar întâmpina fata de astăzi, pe tânărul de peste 20.000 de ani. Dar femeia viitorului se va fi depărtat și ea, într-o mare măsură, de ceea ce înțelegem noi astăzi prin cuvântul frumusețe și va semăna atât de mult cu bărbatul, încât își vor părea unul altuia absolut normali și se vor găsi simpatici, ceea ce din punctul de vedere al naturii este esențial. De câțiva ani, avem două noțiuni predominante cu privire la omul viitorului — una dintre aceste concepții ni-l reprezintă ca pe o creatură cu un trup ca de păianjen cu capul foarte mare și chel, purtând ochelari, o ființă numai creier, cu corpul redus doar la un suport al acestuia. Cealaltă, vede o rasă de o majestuoasă frumusețe, de bărbați și femei împodobiți cu flori și petrecându-și viața în dansuri, muzică și literatură. Deși evoluția ar putea lua o cale cu totul diferită, niciunul dintre aceste tipuri nu este o imposibilitate. Totul depinde de influențele pe care modificările ambianței le vor avea asupra creierului omenesc. Supraviețuitorul nu va fi cel mai nobil sau cel mai rafinat tip uman, ci acela care se va putea adapta mai bine circumstanțelor.

Dacă valul de secetă, ce face actualmente înconjurul lumii, ar deveni o condițiune permanentă, transformând mai toată planeta într-un deșert, ar fi nevoie de o rasă de tipul „mașinei-cugetătoare”, care să rezolve științificește problemele ce s'ar ridica, pentruca o parte din omenire să supraviețuiască. Savanții se așteaptă la secetă, care să usuce tot, dar pentru aceasta trebuie atâtă vreme, încât până atunci, omul va avea de luptat cu multe alte greutăți. Pe de altă parte, viața omului nu este condiționată numai de natură și cea mai mare primejdie a sa ar trebui, poate, s'o caute în sine însuși. Când mașinismul se va fi perfecționat, într-o asemenea măsură, încât să execute toate muncile omului, masselor nu le va mai rămânea altceva de făcut, decât să petreacă. Tipul ce pare să aibe mai multe șanse de supraviețuire este acela al omului frumos și prost, mai cu seamă dacă actualul curent, în favoarea dictatorilor, va continua. Spiritele critice, care tind să discute „suprema înțelepciune” a dictaturii, nu vor putea trăi sub un astfel de regim.

Dacă omenirea ar ajunge într-o stare de completă socializare, ca termitile și furnicile, ea ar desvolta trei tipuri de indivizi, foarte diferite unele de altele. În sânul unei astfel de comunități, ar putea să apară o castă de „mașini cerebrale”, care între altele, ar supraveghea mașinile, ce controlează alte mașini. Sub această castă ar trăi masele de proști fericiți, petrecându-și viața în cântece, ignorând trecutul și neîntrebându-se ce le rezervă ziua de mâine. Deasupra acestor două clase ar fi dictatorul, cu aristocrația subordonată. Aceștia din urmă ar fi niște oameni, cari n'ar ști decât un singur lucru, anume: cum să acapareze puterea și cum s'o păstreze, probabil întocmai ca politicienii moderni.

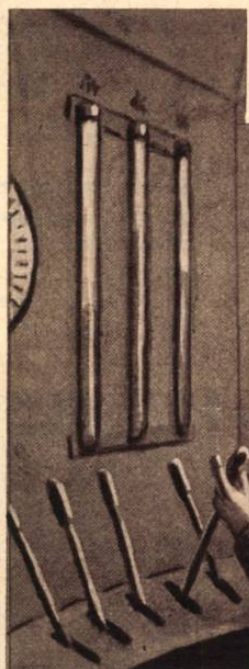
Specialitatea omului este creierul său, grație căruia a ajuns să stăpânească pământul, dar care poate tot atât de bine să fie, la un moment dat, pieirea sa. Cei mai mulți cred că acest creier al omului este în continuă dezvoltare și că, pe măsură ce câștigă în dimensiuni, rasa progresează. Dar evoluția nu se face astfel. Se pare că zicala: „Ce-i prea mult nu-i sănătos” se aplică și creierului.

În culmea epocii Sauriene, a uriașelor șopârle, cele mai mari creaturi, care au existat vreodată pe suprafața pământului, orice observator ar fi profetizat că aceste animale aveau să stăpânească pământul, până în momentul când locul lor avea să fie luat de niște ființe mai mari și mai puternice, sau, ceea ce trebuie să fie părut inevitabil, că descendenții lor aveau să continue a se desvolta. Apoi, deodată, ideea șopârlei uriașe, a dat faliment și astăzi ea e reprezentată de specimene foarte mici.

Au apărut apoi aripile, care dădeau păsărilor și unora dintre insecte avantajii atât de mari, asupra tuturor celorlalte creaturi, legate de pământ, încât oricine ar fi profetizat că peste 20.000 de ani, n'aveau să mai supraviețuiască decât viețuitoarele înaripate. Dar speciile acestea au atins repede culmea evoluției, alunecând apoi pe panta declinului. Struțul, cea mai mare pasăre, nu-și mai utilizează aripile aproape deloc, iar

Se poate presupune că omul de peste 20.000 de ani se va caracteriza printr-o dezvoltare a toracelui, a frunții și a pieptului, prin lungirea picioarelor, etc.

Mulțumită continuei perfecționări a mașinismului, activitatea unei uzini întregi se va putea realiza printr'un singur om cu ajutorul pârghiilor, circuitelor electrice etc. E de ajuns aceasta, pentruca viața omului să se schimbe cu desăvârșire.

pinguinul și le-a transformat într-o pereche de vâsle, ce-i servesc doar la înotat, încercând astfel să iasă din familia păsărilor și să devie un fel de morskă, sau pește.

Dar inteligența e cu totul altceva. Se poate concepe oare că o rasă, dotată cu prea mult creier, ar ajunge să fie înlocuită de o alta inferioară, sub acest raport? Aceasta, nu numai că se poate concepe, dar s'a și întâmplat. Oamenii cu cele mai mari creiere nu sunt cei de

astăzi, nici vechii atenieni și nici un alt popor istoric, ci o rasă de troglodiți, aceea a Cro-Magnonilor.

După cât se pare, acești oameni, cu cele mai mari cutii craniene ce s'au pomenit vreodată, în specia noastră, excelau, în tot ceea ce încercau. Deși uneltele și celelalte obiecte lucrate de ei au pierit cu desăvârșire, sculpturile și picturile descoperite astăzi, în cavernele lor, uimesc pe cunoscători. Totuși, această rasă superioară, cu creierul mare, a fost înlocuită de o alta, cu craniul mai mic și în consecință, omul modern e departe de-a poseda cantitatea de materie cenușie a Cro-Magnonului. Fosilele africane arată că în acest continent, care-a fost poate leagănul rasei omenesti, craniile umane s'au micșorat mereu, din epocile preistorice și până în prezent. Iar dealungul secolelor se repetă matematic o aceeași poveste: imediat ce creierele organizatoare isbutesc să înjghebeze o civilizație, spiritele disolvante găsesc mijlocul de-a o distruge. Examinând istoria dezvoltării umane, se pare că progresul inteligenței noastre a fost mai rapid, decât evoluția trupului și că într'un fel, suntem prizonierii structurii noastre fizice.

Natura, punând un creier superior, în craniul unui antropoid, a făcut aceeași greșală în care a căzut omul, atunci când a așezat un motor cu benzină, la vechea trăsură, menită să fie trasă de cai. Fabricanții de automobile n'au întârziat a face șasiuri și caroserii speciale, adaptate la noul principiu de locomotie, dar natura operează cu mare încetineală perfecționările necesare, în fizicul omenesc.

Că omul de astăzi este un creier evoluat într'un trup de animal, ce nu mai corespunde vieții sale intelectuale, o vedem dintr'o sumedenie de manifestări. Unul dintre cele mai frecvente simptome de dezechilibru mintal, constă în tendința pacientului, de a-și smulge hainele de pe el. Trupul, detronând rațiunea, se întoarce la maimuța despuțată. Coloniile de nudiști și alte mișcări de „întoarcere la natură” sunt, după mulți, protestele biețului trup învechit, împotriva eforturilor la care-l silește un creier, mult prea exigent, pentru el.

Se prea poate ca omul să se apuce a contribui, în mod conștient, la crearea noului său trup și în acest caz, cum va arăta? Dacă observăm operele de artă ale antichității, dela Venus,

opera lui Praxiteles, până la Diana de Houdon, care reprezintă pentru noi o expresie desăvârșită a frumuseții, trebuie să recunoaștem că armonia liniilor lor nu este decât consecința unei armonii interne, rezultatul unei excelente sănătăți fizice, întreținută printr'o regulată funcționare a organelor lor interne și printr'o exercitare a mușchilor.

Zeitățile pot fi foarte inteligente și foarte frumoase. Dar, în cazul când creierele lor ar cădea într'un somn permanent, ele ar continua să fie frumoase, din motivele mai sus indicate.

Aceasta nu înseamnă însă că omul viitorului va plăti progresul intelectual printr'o decădere fizică. Departe de aceasta; avem dreptul să sperăm că, o mai profundă cunoaștere a igienei, îi va da sănătatea perfectă a trupului. Dar legile esteticii se vor modifica odată cu trupul, și concepția de frumos de peste 200 de secole, nu va mai fi ceea ce a fost în secolul lui Pericle.

Concepția de frumos este în fond variabilă. Dacă omul de Neanderthal a avut sentimentul frumosului, apoi idealul său n'a fost Afrodita Elenilor, ci o femeie păroasă, cu figura turtită, picioarele curbe și cu mâinile atârându-i mai jos de genunchi, dând la ivală niște dinți carnivori, îndărătul unor buze subțiri și lungi de gorilă. Ne aflăm tocmai la jumătatea drumului între acest ideal și tipul viitor.

Totul ne îndreptățește să credem că unele caracteristici, care mai persistă încă în tipul omului actual, dar care se află pe calea atrofiei, vor fi dispărut atunci cu desăvârșire, în vreme ce noi tendințe, acum abia perceptibile, se vor fi accentuat considerabil.

Să încercăm, cu elementele pe care le posedăm a închipui portretul îndepărtatului nostru descendent. Dacă creierul și craniul continuă a se desvolta, urmând mai departe calea parcursă dela maimuță, la omul modern, trecând prin omul de Neanderthal, boșmanul australian și negrul, fără a pune însă la socoteală Cro-Magnonul, capul său va deveni enorm, față de trup, mai cu seamă în jumătatea superioară, adică deasupra ochilor, fruntea sa va deveni mai verticală,

luând acea linie de turn, pe care sculptorii atenieni, cu intuiția genului, au dat-o de mult zeilor lor. Maxilarele, pe de altă parte, vor deveni din ce în ce mai mici, prin dispariția progresivă a ultimelor măsele, care mai sunt încă mari la negri, dar le vedem pe cale de atrofie, la majoritatea popoarelor albe. Bărbia însă, o trăsătură caracteristică a rasei umane, va continua a se desvolta.

Vom trece repede în revistă anumite detalii, asupra sistemului osos. Se va produce o considerabilă lungire a nasului, o modificarea în forma oaselor inferioare dela picioare, care vor pierde degetul mijlociu, o reducere în regiunea omoplaților, etc. Dar înfățișarea sa va mai suferi și alte transformări. S'a presupus că omul va fi chel. Aceasta, este însă o ipoteză mai puțin întemeiată, decât celelalte. Omul este într-adevăr mai puțin păros decât animalele. Dar abundența părului nu marchează o inferioritate de rasă și se poate explica în diferite moduri, asupra cărora nu vom stărui însă.

Mai sigură este însă o lungire a picioarelor și o scurtare a brațelor, potrivit unei legi ce se trasează dela începutul existenței omenirii. Tot astfel putem profetiza și o progresivă atrofiere a labei piciorului. Mâna însă, se va desvolta din ce în ce mai mult, posedând degetele tot mai independente unele de altele și mai sensibile.

Toate acestea sunt modificări ce pot fi, în mod logic, profetizate, după legile anatomiei comparative. Dar lucrurile nu vor rămâne aici. Cele mai mari modificări, pe care le suferă creaturile, sunt determinate întotdeauna de mediul în care trăiesc. Când mediul se schimbă, animalul trebuie să se schimbe și el, spre a se adapta noilor condițiuni, sau de nu, moare.

Ne rezervăm a vorbi, în capitolul viitor, despre metodele artificiale, pe care omul le va utiliza, spre a lupta împotriva influenței acestor modificări, iar astăzi vom examina doar efectele lor fizice.

Într'un îndepărtat viitor, toracele omului, precum și ale altor vertebrate de uscat, vor lua o considerabilă dezvoltare, pentru a putea cuprinde niște plămâni măriți, pe cari-i va reclama o atmosferă, ce și-a pierdut o bună parte din oxigen. Plămânii vor trebui să lucreze mai intens, pentru a compensa această lipsă.

Sporirea eforturilor aparatului respirator va avea, în cazul că nu i se va veni în ajutor, prin aparate mecanice, o considerabilă influență asupra inimii și sistemului circulator. E greu însă de prevăzut care vor fi semnele externe ale acestei modificări. Un torace mare este o însușire pe care o dorește și bărbatul de astăzi, și va fi probabil considerată ca un punct de frumusețe feminină, fără prea multă reeducare. Dar ceea ce s'a considerat întotdeauna ca ceva hidos, la ambele sexe, este o pereche de urechi uriașe, proeminente ca de liliac. Ei bine, rasa omenească va trebui să calce peste această prejudecată, Cum aerul se va rarefia, din ce în ce mai mult,

sunetele vor deveni tot mai slabe și urechile mici, lipite de cap, nu vor mai putea fi de mare folos. Frumusețile viitorului vor avea probabil niște urechi de elefant.

Dar marea modificare rezidă în probabilitatea extirpării întregului aparat digestiv. Strămoșul preistoric al omului a avut o viață grea, fiind nevoit să se hrănească cu vegetale uscate și rădăcini, pe care seceta și alte animale nu apucaseră a le distruge sau cu câte o bucată de pește, pe jumătate putrezit. Și rezultatul a fost că sistemul său digestiv s'a adaptat în așa fel, încât să extragă o cantitate mică de sucuri nutritive, dintr-o grămadă de alimente.

Acum, biata rudă a maimuțelor este stăpânul pământului. Creerul său îi arată cum să prepare hrana pură și concentrată. Câteva grame din aceasta, vor da trupului energia necesară, pentru o zi întreagă, fără ca aparatul digestiv să mai fie pus la muncă. Dar el va continua să aibă crampele foamei, pentru că vechiul sistem, neobiceiuit cu astfel de menajamente își va reclama activitatea.

Mulți au profetizat că chirurgii viitorului vor extirpa intestinele, închizând pilorul, din capătul inferior al stomacului și făcând, din acest organ, o simplă cisternă, pentru apă și lichidele nutritive de o asemenea compoziție încât, întocmai ca și apa, vor trece prin pereții stomacului, direct în sânge. Scoaterea intestinelor mari și mici va lăsa o cavitate, așa că doamnele și domnii viitorului vor avea niște talii de ogar. Iar dacă deasupra acestei cavități se ridică un torace mare trupul omului va ajunge să semene, într-o mare măsură, cu acela al unei furnici.

Progresul științei mecanice va pune trupul sub noi legi, suprimând o mare parte din munca fizică, ce se face astăzi, pentru a rezerva creierului toate energiile. Una dintre ilustrațiile noastre reprezintă un lucrător, dirijând, într-o boxă centrală, întreaga activitate a unei vaste uzini, care astăzi ar reclama munca a câtorva sute de lucrători, dar în care, toate mașinile viitorului vor fi puse în acțiune, prin manevrarea câtorva pârghii și prin curenți electrici.

Acest sistem, care astăzi se află într'un stadiu rudimentar, va predomina cu siguranță în viitor și nu încapă îndoială că va avea mari influențe, asupra fizicului omenesc.

Acum că modificările probabile, ce vor surveni în înfățișarea descendenților noștri, au fost trecute în revistă, să vedem schimbările ce se vor produce, în același timp, pe pământ și împotriva cărora omul va trebui să lupte, cu metode de protecție, depinzând de știința și industria sa. Cu o atmosferă rarefiată și fără nouri, cu lipsa apei și a vegetației, pe suprafața pământului, se vor produce treceri brusce, de la o mare căldură, la frigul extrem, silind probabil pe locuitori să se retragă sub pământ, în niște galerii, luminate poate de razele solare, reflectate în jos, printr-o serie de oglinzi.

În capitolul următor vom considera câteva din privilegiile și restricțiile urmașilor noștri

DOUGLAS FAIRBANKS FACE GIMNASTICĂ ÎN FAȚA SOȚIEI SALE

Douglas Fairbanks este azi încă bărbatul elegant și puternic pe care l-am cunoscut în filmele sale. Fotografia noastră îl înfățișează pe „Doug” făcând gimnastică la baie în camera hotelului său din Londra în fața soției sale lady Ashley.

DESCOPERIREA UNEI CETĂȚI UITATE ÎN JUNGLĂ

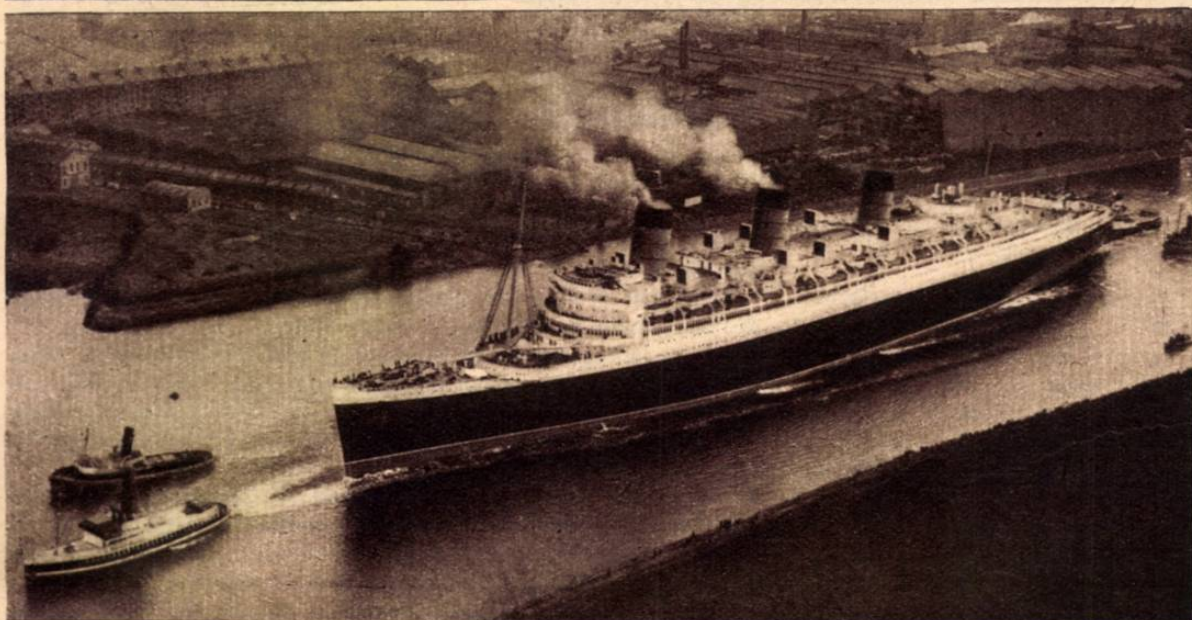
Intors recent din interiorul Americii Centrale și Sudice, Gregory Mason, arheologul american, a adus această fotografie ca o dovadă a descoperirii unei cetăți pierdute în jungla Columbiei. El ține în mână o mască sacră în vreme ce pozează alături de preoți ai triburilor Kagaba, cari i-au spus multe despre dispăruta civilizație a Tayronei.

DINEUL CLUBULUI No. 13 AL ANTI-SUPERSTIȚIOȘILOR

În ziua de Vineri, 13 Martie, a avut loc la Cafe Royal din New-York anualul banchet al clubului No. 13. Președintele a stat la masă sub o scară și sub niște umbrele pe cari doi oameni le țineau deschise deasupra capului.

Dela stânga la dreapta, Sir Noel Curtis Bennett, Mr. Percy Woods, președintele și M. George Harvey, deputat. Atât președintele cât și Sir Noel si-au îmbrăcat hainele pe dos. În afară de aceasta, se mai observă un 13, un craniu și două oase încrucișate.

„Queen Mary”, uriașul transatlantic al Mării Britanii, a părăsit la 24 Martie 1936 docurile pentru a se îndrepta spre Southampton, de unde va placa în Mai spre New-York. „Queen Mary” are o deplasare de 80.773 tone și o lungime de 340 metri. Vasul, un veritabil oraș plutitor, poate transporta 4000 de pasageri și un echipaj 1500 de persoane. Viteza atinge 30 de noduri. Se crede că „Queen Mary” va dobândi „drapelul albastru”, pentru cea mai rapidă traversare a Oceanului.

ȘI FURNICILE AU RĂZBOAIE!

„Casus belli” — Instinctul combativității — Servicii de recunoaștere — Armament.

DINTRE toate activitățile furnicilor, războaiele lor ne pasionează mai mult. Citind scrierile lui **Camille Flammarion**, **J. H. Fabre**, **Sir Lubbock** (Lord Avebury), **Mac Cook**, **Forel**, **Darwin**, **Büchner** ș. a. rămânem uimiți aflând de moravurile strategice ale furnicilor, de oarece se credea că astfel de indeletniciri ar fi monopolizate numai de oameni.

De ce se războiesc oare furnicile? Nimeni nu poate răspunde cu precizie. Unele mușuroaie fac războaie cu alte mușuroaie vecine, mânate de foame, mai ales în anii secetoși. Altele fac războaie pentru sclavi. Specia furnicilor amazoane, studiate de **Huber** și **Forel** în Elveția, nu poate trăi fără o altă specie de furnici sclave.

De multe ori această a doua omenire a pământului, semănând cu piticii piticilor din **Liliput**, se războiește pentru o tufă de purici verzi, **aphis**, vacile furnicilor.

În toamna anului 1933 s'au văzut într-o zi la București miliarde de **aphide**, musculițe verzi aduse de vânt de pe Bărăgan, cântărind fiecare o fracție de miligram. Tone întregi de puncte vii, verzi, au căzut pe străzile Capitalei, în timp ce două triburi de biete furnici își declară război pentru 10 sau 20 de asemenea vaci.

„CASUS BELLI”

„Casus belli” la furnici nu e mai puțin ridicul și mai important decât la oameni. Vor fi și cauze economice care determină războaiele furnicilor, dar mai mult decât orice motiv invocat, cred că trebuie să fie instinctul combativității, care există și la oameni. Pe când eram elev în cl. I-a gimnazială, profesorul de științe, răposatul **Grigore Bărjovanu**, pedagog eminent dar foarte sever, își obliga elevii să facă și ierbar și insectar, altfel ne lăsa repetenți.

Furișor

Colindam în Aprilie și în Mai, lunile cele mai frumoase ale copilăriei, toate poienile din împrejurimile lașilor, împreună cu alți conșcolari, mărșăluind Hlincea până la tunelul Bărnovei, dela Buciumi spre codrii Voineștilor, pe drumul Tuforei și pe dealurile Șorogarilor, pentru a găsi câte o nouă găză sau un fluture, ca Paturel, savantul dintr'un roman editat de „Adeverul”, care cutreeră toate continentele și merge chiar în planeta Marte pentru a căuta o gânganie rară.

Purtam pe atunci prin buzunare mici eprubete cu căpăcele metalice, pe care le cumpăram la o spițerie. În ele închideam cărăbuși de aur, păiajeni scoși din gropile lor

cu un mototol de ceară la un capăt de ață și furnici din toate rasele ce existau în județul lași.

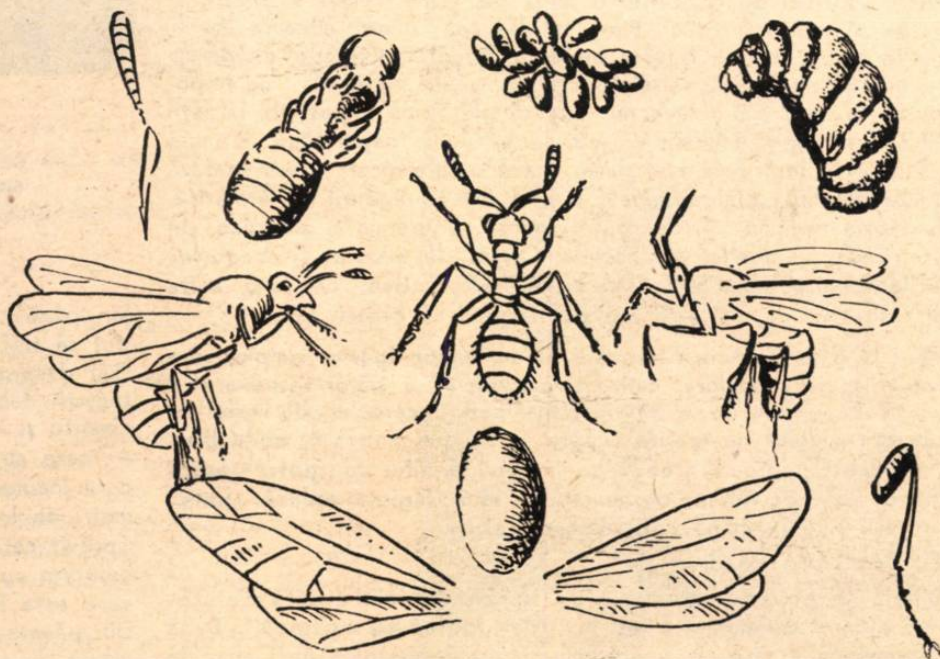
Totdeauna când închideam într-o eprubetă vreo 10 — 20 furnici, aparținând la națiuni diferite asistam la războaie crâncene. Furnicile se ucideau între ele fără nici-un scop.

Acest instinct de combativitate prezintă un subiect interesant pentru psihologia războiului.

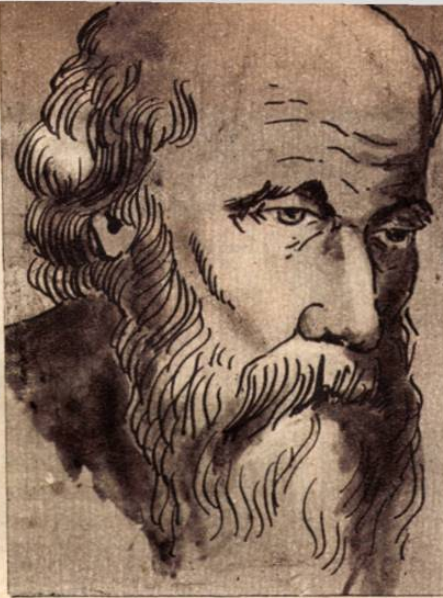
Furnicile au noțiuni de proprietate, observă Girod și o apără cu viața lor. Bineînțeles se comportă ca majoritatea oamenilor, au idee numai de proprietatea lor, dar se cred în drept a-și însuși prin forță ceea ce nu le aparține.

DURATA RĂZBOAIELOR

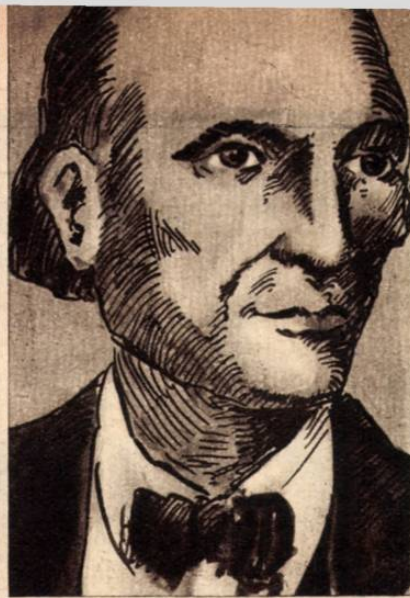
Unele războaie, ne spun observatorii, durează câteva ore. Altele pot ține o zi și chiar mai multe.

Diverse specii de furnici: furnică lucrătoare, fată, bărbătuș; feme-iușcă; larvă, pui, nimfă, sac, săcușor, gogoașă, perină, ouă, antenă, mustață, picior, aripă de bărbătuș, aripă de feme-iușcă.

Darwin

Fabre

Uriășele furnici **Atta barbara**, care trăesc în Africa, se luptă mai multe zile în șir, uneori săptămâni întregi. **Moggridge** a asisat la un război mondial furnicesc, cu fronturi de câteva hectare, care a ținut 46 de zile, cu câteva armistiții. **Mac Cook** a asisat la un război dintre două colonii de **Tetramorium coespitum**, război unic în analele furnicilor. Armatele și-au ales drept câmp de bătălie spațiul dintre **Broad Street** și **Pen Square** din Filadelfia, măcelărindu-se 3 săptămâni.

MOBILIZAREA FURNICILOR

La furnici mobilizarea se face prin... radio.

Fiecare furnică are antenele ei prin care poate transmite și primi știri prin micro-onde.

Alarma în mușuroaie să dă prin antene din furnică în furnică și în câteva minute se mobilizează armata de avangardă, în timp ce vestea de război continuă a se transmite până în cele mai îndepărtate galerii ale blockhousurilor lor subterane.

După **Forel** și **Lespès** o armată de expediție trimite totdeauna patrulă de cercetare.

Furnicile au apărut cu milioane de ani înaintea omului. Nu ne poate surprinde inteligența lor extraordinară, cum nu ne minunăm de geometria și arhitectura albinelor.

Forel, celebrul savant cunoscut prin opera sa „**La Question sexuelle**”, a tipărit în presa elvețiană coloane întregi despre inteligența furnicilor, arătând că ele au până și servicii de recunoaștere, ca în strategia omenească.

Nu există o privilegiu mai emoționantă decât marșul unei armate de furnici. În timp ce avangarda dă târcoale în jurul furnicarului care va fi cucerit, grosul regimentelor de linie înaintază în pas de manevră, pe urma patrulălor de recunoaștere, cu un avânt războinic ce nu poate fi spulberat de nici-un obstacol, nici măcar de ploae și furtună.

De câte ori un capriciu al vântului n'a ridicat în aer armate de furnici, cu generali și cu stat major, ducându-le la sute de kilometri departe de „front”, peste țări și mări, până cădeau din nori, probabil cu avântul războinic temperat, anunțându-se în vre-o rubrică meteorologică: ploae de furnici.

Națiunea care va fi atacată se alarmează și se pregătește de apărare. Până și furnicile mici de tot, având corpul da 10 ori mai minuscul decât al adversarilor lor, își apără mușuroiul cu un eroism fără seamăn.

Uneori fac jertfe inutile, alteori reușesc să răpună pe dușman și să-l pună pe fugă prin numărul și curajul lor.

ARMAMENT FURNICESC

Cum luptă furnicile?

Unele au numai arme de apărare, cum sunt micile myrmecoide **Cre-matogaster sordidula**. Ele bombardează dușmanii lor cu o ploae de venin când sunt atacate. Război aero-chimic, cum au și oamenii de gând să experimenteze. Artileria acestei specii e în însăși abdomenul lor. Cum ele nu cântăresc mai mult de o zecime de miligram, ni se va ierta divulgarea secretului lor de război chimic. Altele, din rasa **Myrmica ruginodis** și în genere toate myrmicinele sunt pașnice. Se luptă numai când sunt atacate și tactica lor e defensivă. Au o piele rezistentă, o adevărată cuirasă, se fac ghem și nici-un adversar nu mai poate răpune aceste minuscule fortificații vii. Strategia ariciului.

Când dușmanii năvălesc în furnicarul lor, myrmicele devin războinice, se pregătesc de contra-ofensivă. Intrarea în furnicarul lor este foarte mică, o santinelă stă de pază întotdeauna. O armată dușmană se apropie de furnicar. E întâmpinată în câmp deschis de soldații. -forturi, cari opun o rezistență mare prin faptul că opresc majoritatea năvălitorilor, ocupați cu „distrugerea” acestor puncte-cetăți.

Pentru a cunoaște oamenii, trebuie să cunoaștem bine animalele. Mari animale sunt și micile furnici. Vom reveni într'un număr viitor asupra acestui subiect, arătând moravurile războinice ale furnicilor amazoane și luptele pentru sclavi.

L. Florin.

Dansatori cu mască.
Un cap lungit.

Turban
lungit
Un da
a exe
lui.

VRAJITORII

DIN JUNGLA

PRINTRE numeroasele mistere, care înconjoară viața indigenilor, e în special interesant acel al societăților secrete.

Aceste societăți sunt înfloritoare în tot Extremul Orient, mai ales în China, unde și azi mai există celebra asociație a „Lotusului alb”. Foarte probabil că aceste instituții au fost importate în Oceania din Orient, pentru că aproape necunoscute celor mai mulți dintre polynezieni, sunt în cinste la melanesieni, cari singuri în decursul timpului, au întreținut oarecari legături cu orientalii. Sunt foarte răspândite în Noua Britanie, pe unele insule din arhipelagul Solomon, și însfârșit pe coatele orientale ale Nouei Guinee. Cu toate că societățile au pierdut mult din importanța de altădată, ele mai constituie și în zilele noastre, o piedică serioasă în activitatea de civilizare a colonizatorilor.

Asociația secretă cea mai de temut se numește „Ingiet” sau „Maravot”. Deoarece autoritățile urmăresc cu energie pe indigenii afiliați acestei societăți și pedepsele date Maravoților în ultimii ani au fost extrem de severe, membrii au devenit tot mai rari, oricât de mare ar fi fost străduința vrăjitorilor de a recruta noi adepți în locul celor vechi. Agenții urmăritori îmi povesteau că altădată se puteau strânge cu ușurință, în orice sat cel puțin o duzină de **taba-taba** (al căror nume complet este **taba-taba na kaiya**) adică acele scânduri sculptate, de trebuință la oficierea riturilor Maravoților. Azi deabia de se găsesc câteva specimene rare pe la colecționari. Cât despre indigeni, chiar dacă au, le păzesc cu grijă de ochii oamenilor albi. Contrar celorlalte, societatea Maravoților a devenit secretă în cel mai strict sens al cuvântului.

Scopurile urmărite de aceasta asociație primejdioasă, sunt multiple, deși principiul de bază al societății Ingietilor sau Maravoților e pe cât de simplu pe atât de inteligent: el constă în „moramora”, adică a fi vesel.

Fără îndoială că nu acest principiu a atras asupra ingietilor prigoana autorității, australienii albi nu găsesc nici un rău în faptul că cei de sub administrația lor să ducă un trai voios. Însă sunt exasperați de mijloacele pe care le întrebunțează acești Ingiet, spre a-și asigura un trai „mora-mora” și spre a corespunde celorlalte precepte ale hedonismului canac.

Hedonismul băștinașilor dacă nu are în amănuntele sale nimic comun cu preceptele lui Epicur sau ale celorlalți înțelepți din surzătoarea Atică, cuprinde totuși în esențialul ei o mare asemănare cu doctrinele antice. Dar pe când adevăratul hedonism, făcând apologia jocurilor fizice, acorda toată cinstea și plăcerilor intelectuale, canacii — conform mentalității lor — n-au recunoscut decât trei mari plăceri susceptibile să asigure fericirea omenească: **bogăția, liniștea și amorul...** Aceasta dovedește că adepții acestui hedonism nu sunt chiar atât de mărginiți cum par adesea.

S'ar putea crede că Maravotul care profesează asemenea credințe se va strădui să-și lucreze bine pământul, ca să se îmbogățească, ca să evite războaiele și certurile, ca să fie liniștit și să vândă câțiva porci își va procura un număr destul de mare de femei, care să potolească înflăcărarea lui amoroasă. Din păcate, Canacul nu se va gândi nicodată la soluțiuni complicate și în loc să muncească spre a deveni bogat, în loc să trăiască în pace și să-și cumpere femei, va prefera să devină Ingiet, ca să ajungă la scopul său de moramora. Cum?

Foarte simplu. Fiecare ins care devine membru al societății e dator să verse, cu titlul de cotizație, o sumă pe care vechii membri ai asociației o împart între ei. Bine înțeles că suma aceasta nu e suficientă spre a asigura tuturor Ingietilor bogăția. Atunci ei obligă pe toți acei cari nu fac parte din societate, să le plătească un impozit anual. În cazul că cineva nu vrea să plătească impozitul, Ingietii îi trimit o somație: aceasta constă de obicei în capul tăiat al unuia care a fost în întârziere cu plata. Dacă „datornicul” perseverează în a nu-și împlini „obligațiunile”, e probabil că agenții de urmărire, trecând prin regiune vor descoperi foarte curând, la o margine de pădure, cadavrul mutilat al acestuia. Oricât de mare ar fi dragostea Canacilor pentru bunurile lor, ei preferă să le dea, ca să-și evite astfel retezarea capului... Și așa pot Ingietii să devină bogați.

Ca să-și asigure liniștea, Maravoții au un mijloc foarte simplu, spre a grăbi dispariția acelora care-i urmăresc și a căror răzbunare îi amenință. E un soi de vrăjitorie („Puri-puri”), care nu dă greș și se numește „ingiet na matma”. Spre a lovi pe cineva cu acest blestem, cu acest puri-puri, trebuie ca Ingietul să aibe un „puta”, adică un obiect pe care victima desemnată l-a atins. Ingietul așează „puta” în fața lui, ține în mână **taba-taba** și strigă:

— O, de-ai muri pe drum...

De îndată ce această ceremonie s'a isprăvit, Ingietul anunță pretutindeni că cutare sau cutare a fost lovit de „ingiet na matma”. Dacă vom spune că e de ajuns un simplu puri-puri pentru ca un Canac să moară de spaimă, își poate închipui oricine efectul pe care vestea aceasta o are asupra unui indigen. El va părăsi satul, nebun, va fugi în pădure, unde, chinuit de halucinații, sfârșit de oboseală, după câteva zile va muri de foame. Dacă se întâmplă ca sfârșitul lui să nu vie destul de repede, el va fi grăbit cu o lovitură de măciucă, dată de unul sau de mai mulți Ingiet, cari nu vor slăbi din urmărire victima

lor, până când blestemul pot să trăiască liniștiți! Cât despre dragoste, tre Ingietii dau dovadă de m cinstite și legal căsătorite — care au loc totdeauna care locuiesc în satele în metri de locul unde se d isprăvit ceremoniile, Ing conform cu mora-mora, p care este dragostea. Din păcate, agenții de c adună Ingietii au alt Maravoților pur și si Și în loc să aprecieze „fr trimit pe Ingietii la muncă Am isbutit să leg prieten secretă, care e prosperă „du k-du k, iar membrii

destinat să producă
capetelor la copii.
nsator pe punctul de
uta „dansul rechinu-

ă surori... una este albinos.
k-Duki" în Noua Britanie.

nu și-a făcut efectul. În modul acesta Ingieții

bue să recunoaștem că în această privință
ultă bunăvoință, întrucât ei nu urmăresc femeile
. Dimpotrivă, ei pretind ca la adunările lor
a într'un luminiș — văduvele și fetele tinere
vecinate să vină și să stea la câteva sute de
esfășoară consfătuirea misterioasă. După ce s'au
ieții se duc să întâlnească pe femei și astfel,
ot să se bucure adesea de fericirea supremă

ercetări cari patrulează prin locurile unde se
e criterii de judecată și socot activitatea
mplu ca șantaj, asasinat, vrăjitorie sau viol.
umusețea" doctrinei mora-mora, au trimis și
silnică sau chiar la spânzurătoare.

te cu membrii celei de a doua mare asociație
în Noua Britanie. Aceasta are numele de
ei sunt în oarecare măsură recunoscuți de

În Noua Britanie cadavrele
sunt înfășurate într'un trun-
chi de trestie pentru a fi
ferite de duhuri rele.

Un „Duk-Duk" din Noua Bri-
tanie.

autorități, care urmărind cu energie pe Ingieții, sunt nevoite să tolereze activitatea duk-duk-ilor. E adevărat că duk-duk-ii nu comit mai niciodată asasinat și nu practică vrăjitoria, decât în cazuri excepționale. Ei exercită, ca și ceilalți, șantajul, dar în schimbul câtorva daruri (tabu) ei protejează pe indigenii neinițiați împotriva Canacilor foarte bogați, cari adesea abuzează de puterea pe care le-o dau banii. Ceeace privește seducerea femeilor, agenții de urmărire, cari reprezintă legea, la fel cu bărbații cari ar avea să se plângă, nu descoperă mai niciodată asemenea delictelor.

În genere se poate spune că duk-duk-ii sunt oameni relativ inofensivi. Fără îndoială că unele din riturile lor sunt crude, din punctul nostru de vedere, dar nu din acela al indigenilor, cari se supun de bunăvoie la ceremonii dureroase, cum ar fi ceremonia inițierii și care de bună seamă ar fi foarte mâniși dacă cineva i-ar împiedica să intre în rândurile celebrei societăți. În sfârșit nu trebuie să se uite că duk-duk-ii operează într-o regiune unde instituțiunea de șef de trib. este necunoscută și în consecință, conducătorul lor, „Tubuanul" reprezintă în aceste ținuturi atât puterea legislativă, cât și puterea executivă. Am avut norocul să fiu în luna Mai în Noua Britanie tocmai, la epoca sărbătorilor duk-duk-ilor. Spre a da peste membrii acest ei asociații secrete, am plecat din Rabaul, urmând țărmul peninsulei Gzelei, mărginită de nenumărați palmieri. Ne aflam la vreo douăzeci de kilometri de ultima misiune, când am văzut două ființe stranie îndreptându-se spre noi. Nu se cunoștea decât după picioare că erau oameni. Trupurile celor doi dispăreau sub un costum grotesc, făcut din frunze, pe când capul le era

Un trib degenerat în apropiere de fluviul Purari.

ascuns de o mască uriașe de aproape un metru înălțime. Sărind în stânga și în dreapta, chincindu-se, din timp în timp, cei doi duk-duk-i erau asemenea unor monștri din metologie chineză. Privindu-i am înțeles îndată pentru ce indigenii plătesc fără nici o vorbă tributul, de îndată ce un duk-duk vine la coliba lor.

Întâlnirea a fost destul de ușoară, deoarece dela început duk-duk-ii au întins mâna spre noi, arătându-ne că erau gata să primească daruri frumoase. După ce-au primit tutun, s'au arătat gata să se ducă până la Tubuan, să-i ceară îngăduința pentru noi de a asista în seara aceea, la inițierea câtorva membri noi ai societății.

După câteva ceasuri, cei doi oameni s'au înapoiat, înștiințându-ne că în schimbul plății a de zece ori zece suluri de tutun, a de zece ori zece cuțite, tot atâtea securi și câteva duzini de „tabu” (monede), Tubuanul încuviințează asistarea noastră la ceremonie. Ne-am învoit în cele din urmă cu 50 de suluri, două securi și 1 cuțit.

La orele cinci după amiază, cei doi duk-duk-i, care slujiau ca agenți de legătură veniră să ne ia, ca să ne ducă pe teren, la locul sacru unde avea să se desfășoare ceremonia inițierii. Noi urmam pe cei doi oameni, a căror umbră alunegite de soarele din apus, tremurau printre palmieri ca și când ar fi fost niște monștri negri, alungați de lumină. Țărnușul nisipos al coastei dispăru, intram într-o pădure mai deasă; duk-duk-i se arătară din toate părțile, unindu-se grupului nostru și cu toții mergeam tăcuți în fruntea coloanei. Din timp în timp ni se părea că auzim fâlfâiri de păsări nevăzute: era fâșăitul nenumăratelor frunze din cari erau făcute uniforme duk-dukilor.

Ici și colo, un șobolan de câmp fășnea în tufișurile cari creșteau printre palmieri. Eram întrucâtva nervoși, și în teama de a ni se întinde o cursă, înaintăm cu multă băgare de seamă, ținând gata puștile încărcate.

Amurgul cuprinse pădurea înainte de a fi sosit la Taren, care se afla într'un luminiș larg. În mijloc, un spațiu de vreo sută de metri pătrați era înconjurat cu bambuși lungi, așezați deacurmezișul pe stâlpi scunzi. Vreo douăzeci de duk-duk-i palăvrăgeau liniștiți înăuntrul îngrădirii, în jurul unui om cu o mască ceva mai înaltă și mai imponentă decât a celorlalți. Era Tubuanul...

— Dacă intrați în Taren, ne spuse dânsul cu multă demnitate, îmi veți plăti de zece ori, zece ori, zece ori...

— Nu te supăra, îl întrerupse tovarășul meu. Noi nu vom pătrunde în Taren, și prin urmare nu vom plăti nimic. Îți vom da darurile convenite, spre a vedea inițierea...

După ce i s'au dat darurile Tubuanul mai lăsă din solemnitatea lui severă și cu nădejdea vădită că o să obțină alte daruri, părea gata să înceapă o conversație prietenească. În vreme ce băeții se îndeletniceau cu ridicarea unor corturi, într'un luminiș învecinat, ne-am așezat alături de Tubuan. L-am întrebat cum de-a ajuns la această înaltă demnitate?

— Am cumpărat-o, îmi răspunse dânsul sincer. Glasul său, eșind dinapoia scoarței care-i ascundea fața, avea un sunet plăcut.

— Am plătit mult, foarte mult ca să devin Tubu, fiindcă sunt foarte bogat, adăugă dânsul cu multă mândrie.

În urma mai spuse: — Astă seară voi da câte un tabu la fiecare dintre noii inițiați...

— Ești un Tubuan foarte mare, i-am spus. Dar dacă împarți totdeauna tabu-uri noilor inițiați, într-o bună zi o să sărăcești de fot.

— Nu e adevărat ce spui, răspunse dânsul cu oarecare mândrie în voce. Eu dau un tabu noilor inițiați, dar părinții acestora îmi dau patru tabu-uri fiecare, pentru că fiii lor să fie primiți pe Taren. Deci, vezi c'o să fiu totdeauna foarte bogat și foarte puternic...

— În felul ăsta bineînțeles c'o să rămâi totdeauna foarte bogat. Dar deși ai tabu-uri nenumărate, eu sunt și mai bogat decât tine, și fără să-ți mai cer patru tabu-uri iată îți voi da unul, dacă îmi spui la ce e folositor să fi duk-duk.

— Adu tabu-ul încoace, spuse dânsul. Iar după ce primi șiragul de scoici, îl cercetă cu atenție de două sau de trei ori, și apoi spuse:

— E o taină mare, foarte mare, dar îți voi spune tot pentru că știu că o să-mi dai și alte tabu-uri...

Multă vreme se străduie să-mi tălmăcească taina duk-duk-ilor, dacă se poate numi tălmăcire, frazele și cuvintele care adesea nu aveau nici un

înțeles. Vorbi despre spirite, dar tăgădui că face vreo vrăjitorie. Spuse că n'a omorât niciodată pe nimeni, dar încuviință că dușmanii duk-duk-ilor puteau să moară din întâmplare. Cât despre colecția de tabu-uri, el povesti că ea durează două luni, începând dela nașterea duk-duk-ului, care se întâmplă a doua zi dela inițiere. Vorbind despre scopurile societății se rătăci în tot felul de considerațiuni. — E foarte, foarte important... Duk-duk-ii sunt apărați de spirite. Porcii lor nu mor și plasele lor sunt totdeauna pline cu pește. Asta a fost mai tot. Deși nu spunea nimic precis, l-am lăsat să vorbească aproape un ceas, ca să știu dacă voia să păstreze vreo taină, sau dacă pur și simplu, nu știa nici el însuși scopurile și programul societății ale cărei destine le conducea. Cred că această din urmă bănuială e adevărată. Duk-duk-ii, socotind că a face parte din societate înseamnă să ai noroc, n'au în fond decât două avantagii practice, muncesc mai puțin decât cei cari nu sunt duk-duk-i, și apoi, ceeace e și mai important, atrag admirația constantă a femeilor, pentru care costumul de frunze și masca au aceeași influență ca și uniforma militară asupra femeilor albe. Fără îndoială că dacă ar avea instrumente, Canacii ar construi și ei, când știu că vor trece duk-duk-ii prin satele lor, acele apărătoare de siguranță, pe care le construiau Cruciații, spre a-și apăra soțiile împotriva ispitei, când plecau la război. Și întrucât ei habar n'au de istorie, ar dormi apoi liniștiți, socotind că sunt la adăpost de orice pericol...

Dar n'am avut multă vreme să cuget la secretele duk-duk-ilor, căci foarte curând s'a făcut noapte, s'au aprins torțele și focurile și a început ceremonia inițierii. Duk-duk-ii s'au adunat în mijlocul Tarenului, unde au dansat la bătaia tobelor, scoțând din timp în timp strigăte ascuțite. Apoi, la un semn al Tubuanului se chinău, după ce făceau de două sau de trei ori înconjurul îngrădirii. Deodată am văzut apărând într'un colț câțiva duk-duk-i, cari înconjurau trei băeți tineri. Aceștia fură aduși în mijloc, unde ardea un rug mic, și dansul reîncepu. Scena nu era lipsită de oarecare frumusețe sălbatecă. Fumul gros al torțelor și focurile ridicându-se spre cer, flăcări galbene care fășneau în umbră, sunetul monoton al tobelor, măștile spăimântătoare ale oamenilor, mișcările domoale și ritmate, totul dădea un aspect straniu și misterios ceremoniei, din mijlocul pădurii tropicale. Slabi, tremurând, aruncând într-o parte și într'alta priviri neliniștite, cei trei tineri stăteau lângă rug, fricoși, asemenea unor animale care așteaptă să fie sacrificate pe altarul unui zeu sângeros și necunoscut.

Deodată, un strigăt sfâșie noaptea. Duk-duk-ii încetaseră să danseze, dar tobele băteau acum într'un ritm furios. Un bărbat mascat lovi pe băitul care era cel mai aproape de dânsul. Nenorocitul cu fața însângerată făcu o săritură înapoi, dar din toate părțile se ridicau acum bastoane, care cădeau pe trupurile celor trei novici. Beți de sânge, duk-duk-ii urlară, săriră, învărtind deasupra capetelor bastoanele lor însângerate, în vreme ce cei trei băeți zăceau neînsuflețiți într-o baltă de sânge...

Toată noaptea sunetul tobelor n'a încetat să răsună. Culcați în cort, auzirăm până'n zori strigătele și urletele duk-duk-ilor. A doua zi dimineața, decum apărură soarele la orizont, duk-duk-ii, puțin obosiți, se adunară pe țărm. O luntre de război, vopsită în culori vii, înainta pe mare. În luntre stătea în picioare duk-duk-ul, personificarea spiritului cărui aveau să-i fie prezentați cei trei fii noi ai săi. Aceștia, mânjiți de sânge, cu spinarea și pieptul sfâșiate de răni adânci, nu păreau nemulțumiți. Luntrea se apropia în legăănarea domoală a valurilor de smaragd, mângâiate de primul sărut al soarelui.

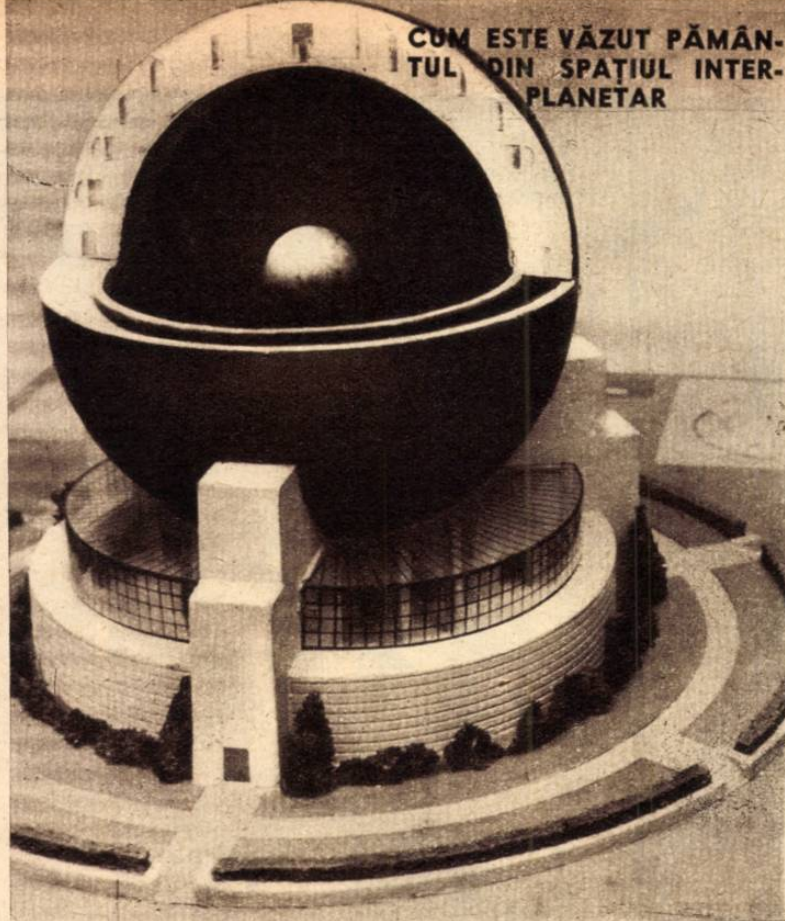
Încrămpeți într-o nemișcare perfectă, duk-duk-ii țineau privirile pe fantoma țeapănă din luntre. Un vânt răcoros, venind din pădure, flutura costumele acestor oameni enigmatici, cari, liniștiți ca niște statui, îmi păreau, în acest moment, că se confundă cu taine sângeroase și neînțelese pe care nu le vor mărturisi nicicând...

Câteva minute mai târziu, vârful luntrei se înfipse în nisip. Cu un strigăt omul părăsi barca ușoară. Tobeile începură să bată, ridicând domol glasul lor la început înăbușit, într'un crescendo asurzitor...

Se făcuse ziua.

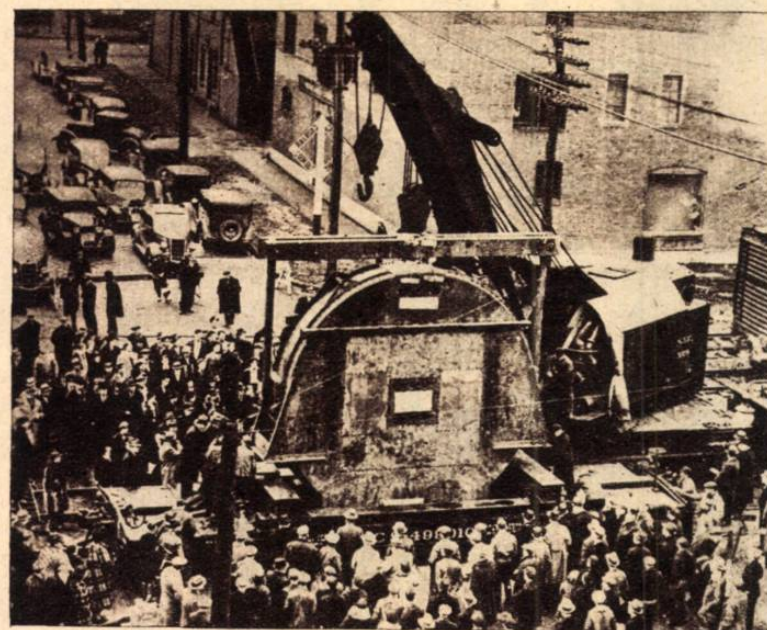
Duk-duk-ul se născuse.

ED. DEMAIRE

CUM ESTE VĂZUT PĂMÂNTUL DIN SPAȚIUL INTERPLANETAR

Muzeul Hayden Planetarium din New-York a expus recent „Cosmosariumul” pe care-l publicăm mai sus. El înfățișează pământul așa cum este văzut din spațiul interplanetar. „Cosmosariumul” original (fotografia noastră înfățișează numai modelul) va avea un diametru de 35 m. și o bilă de sticlă prin care se va avea o priveliște asupra mișcării de rotație a pământului.

CEA MAI MARE LENTILĂ DIN LUME PORNEȘTE LA DRUM

Gigantica lentilă construită pentru noul telescop al observatorului Mount Palomar din California, părăsește uzinele din Corning. Fotografia noastră arată cum se așează lentila pe vagonul de cale ferată.

Reproducere după un tablou, din recenta expoziție a d-nei Risa Probst-Kraid (Sala Mozart).

ADIO MONTE CARLO!

— SPRE UN FALIMENT EPOCAL PE COASTA DE AZUR —

AU venit zile negre și pentru Monte Carlo, principatul în miniatură așezat la poalele Alpilor Maritimi. Cazinoul de jocuri se află într'un impas greu și, când timpurile devin anevoioase pentru Compania Cazinoului, ele ajung la fel și pentru cetățenii țării, începând cu Prințul domnitor și sfârșind cu cel mai umil dintre supușii săi. Criza, care de câțiva ani de zile bântue omenirea întreagă, s'a resfrânt cu aceeași strășnicie și asupra întreprinderii de jocuri. Conducătorii localului se plâng nu numai de scăderea afluenței clienților, ci și de mizele coborâte la nivelul cluburilor de mâna a doua. Pe când în vremurile de aur, pen-

Jucătorii de azi ai ruletei nu mai puntează sumele imense de altă dată.

același succes, a încercat și alte experiențe de genul acesta, controlate de funcționarii Cazinoului. Clarvederea lui i-a făcut să vadă... negru pe conducătorii întreprinderii cari începură să se teamă de acest om năzdrăvan, porecliti ci-coio „Spaima din Monte Carlo”. Și s'au neliniștit într'asa măsură că de atunci, cu mijloacele pe cari le aveau la îndemână, l-au ținut cât mai departe de Cazinou... Manevra aceasta, nu i-a făcut nici bine nici rău lui Max Moecke care, la drept vorbind, nu intenționase niciodată să distrugă banca dela Montecarlo. El, precum a spus-o și repetat-o mereu, juca numai cu scop de experimentare. Avea mijloace suficiente ca să trăiască pe picior mare, fără să speculeze în sălile Cazinoului.

Astăzi, Max Moecke poate să frecventeze Cazinoul. Ba i s'a îngăduit să și joace, dacă

are plăcere: numai că îndată ce se ivește acolo, cinci sau șase funcționari nu-l mai slăbesc din vedere!

Un gol memorabil a făcut în cassa Companiei Cazinoului un spaniol, un magnat al finanței, al cărui succes în afaceri e egalat numai de norocul lui la masa verde. Puțin a lipsit ca acesta să n'arunce banca în aer! Ajutat de un noroc cu drept cuvânt orb, câștiga, câștiga într'un chip... revoltător. Ponta sume fantastice și... câștiga. Grămezile de jetoane din fața lui căpătaseră înălțimi îngrijorătoare (pentru funcționarii Cazinoului, bine'nțele!) și lumea se'mbulzia în jurul financiarului, ațâțată și invidioasă, oridecâteori bila de fildeș se oprea la numărul sau culoarea unde pontase norocosul jucător.

— **Destul!** — anunță spaniolul în cele din urmă. Numără munții de jetoane și constată că se alesese cu un câștig de zece milioane franci, ceea ce însemna că dăduse o lovitură grea finanțelor Cazinoului. Totuși directorii întreprinderii nu și-au pierdut cumpătul, amintindu-și de vechea zicală a magului ruletei, François Blanc, care spunea că jucătorii nu știu niciodată când anume trebuie să se ridice dela masa verde. Așa că ei au așteptat încrezători întoarcerea Spaniolului și-l așteaptă poate și astăzi, deși încrederea i-a cam părăsit, mai ales de când au aflat că magnatul finanței preferă să frecventeze cazinoul din **San-Remo** sau pe acel din **Campione...**

Renumita promenade pe malul mării la Monte-Carlo.

Semnele prevestitoare ale crizei le-a avut Monte Carlo în

tru ca cineva să fie admis în sălile de joc trebuia neapărat să îmbrace costumul de seară, acum intrarea e deschisă oricui. Se poate intra în Cazinou în costum de sport, în pantaloni de flanelă și cu pantofi de tenis. Iar femeile îmbrăcate în toaletele cele mai ușoare, puntează acum o piesă de cinci franci la aceleași mese unde duseseră investimântate în mătăsuri și diamante riscau, odinioară, câte 500 franci odată...

Cu acestea, nu voim să spunem că lipsesc jucătorii buni, acei cari uneori amenință să arunce banca'n aer. Acum doi ani, se abătuse pe-acolo un personaj misterios, un anume Max Moecke, care într'o jumătate de oră câștigase la ruletă suma rotundă de două milioane. Era un jucător straniu care spunea, ori de câte ori era întrebat, că nu joacă de dragul banilor, ci numai ca să-și experimenteze un sistem propriu bazat pe clarvederea profetică a numerelor sortite să iasă câștigătoare. Experiența nu putea decât să aibă un rezultat fericit, cel puțin pentru Max Moecke. Lovitura dată de el n'a trecut neobservată și Max Moecke, mereu cu

Intrarea cazinoului din Monte-Carlo.

1931 când, pentru întâia oară în lunga istorie a Cazinoului, acționarii au fost înștiințați, cu precauțiunile cuvenite, că nu se va plăti nici un dividend. Dacă în gestiunea exercițiului aveau să fie beneficii, ele urmau să se repartizeze pentru crearea unui fond de rezerve din principala anilor slabi ce se anunțau, drept o urmare firească a crizei deslănțuită pretutindeni. Bineînțeles, acționarii au protestat, însă conducătorii cazinoului s'au arătat neînduplecați în această împrejurare și... nu s'a dat nici un dividend.

În adunarea următoare, care a avut loc în Aprilie 1933, acționarii au aflat cu o adevărată groază că totalul beneficiilor era numai de 14 milioane franci. Și e drept că s'au plătit dividende, dar pentru o sumă aproape de răs: 4%.

În adunarea din Aprilie 1934, s'a repetat aceeași poveste. Beneficiile nete, în loc să se ridice la câteva sute de milioane, așa cum se întâmpla în anii de prosperitate, acum se reduceau la cifra de 12 milioane. Fără îndoială, urmau să se împartă și de astă dată dividende — s'au grăbit să declare conducătorii Cazinoului bieților acționari —, însă niște dividende sari nu puteau depăși suma de 3%...

Dar trebuia să fie și mai rău. La ultima adunare ținută în Aprilie trecut, începu să circule zvonul care îngrozise pe cei interesați în 1931: adică nu era nici umbră de dividend. Beneficiile nete ale anului 1934 — li s'a spus acționarilor — erau numai de 3 milioane franci, grație mai ales golului lăsat de Spaniol în casa Cazinoului.

Deprimați și totodată indignați, acționarii au ieșit din sala de adunări fără pic de curaj. Nicădată până atunci, în cei 62 ani de existență ai Societății de Jocuri din Monte Carlo — care urmează să plătească dividende chiar de 165% —, nu se văzuse o asemenea stare de lucruri. Poate că în Aprilie 1936 — își spuseră îngrijorați acționarii — ni se va anunța că întreprinderea Cazinoului a înghițit și capitalul!

Această situație abătută asupra Cazinoului, se resfrânge, în mod fatal, asupra întregului principat. Dacă criza ar continua, aceasta ar însemna că cetățenii minuscolei țărișoare vor ajunge să se gândească până acolo încât să plătească impozite!

De fapt, mulțumită unui contract încheiat în 1836, între familia Grimaldi, stăpânitoarea de veacuri a castelului Monaco și Compania Cazinoului, aceasta din urmă e obligată nu numai să verse 1% din câștigul principatului, ci mai trebuie să plătească și să întrețină armata Principatului — cu efectiv de 60 oameni —, să pazească să ilumineze cele trei orașe mai importante: Monaco, Monte Carlo și Condamine, deosebit de acoperirea altor cheltuieli mai mărunte.

Cetățenii Principatului care se agită de pe acum ca să dobandească reforme, ar fi destul de îndreptățiți să se răscole,

ba chiar să facă revoluție! E proaspăt încă în amintirea multora faptul când, la cele dintâi simptome ale crizei, bravii cetățeni din Monaco s'au adunat la gară, cu mic — cu mare și l-au primit pe Alteța Sa Sere-nisimă Grimaldi, la coborîrea din trenul de Paris, cu o salvă de fluerături!

Da, fiindcă orice locuitor are convingerea că Prințul ar trebui să ție frânele puterii cu o mână mai energică și să facă ceva sănătos, temeinic, pentru îmbunătățirea situației.

Alții, găsesc că e de criticat influența covârșitoare pe care Compania Cazinoului o are în

politica locală. Din totalul locuitorilor încetățeniți în Monaco, numai 800 au drept de vot; și din aceștia, nu mai puțin de 600 depind de Cazinou. Or, când ne gândim că numai 600 dintre cei cu drept de vot se bucură de acest privilegiu, începe să bată la ochi suveranitatea politică a Companiei Jocurilor.

* *

Acum guvernării micului Principat și conducătorii Cazinoului caută cu disperare izvoare noi de câștig. Așa, de pildă, au deschis un alt Cazinou la o mică distanță de cel întemeiat

de Blanc, sfîchindu-se prea puțin de scandalul ce l-ar isca un al doilea Cazinou așezat tocmai acolo unde exista unicul, supremul cazinou de pe glob! Au construit din temelii o plajă pentru băi, aducând nisipul din alte plăji (deoarece Monte Carlo n'are o plajă propriu zisă pentru băi) și, în sfârșit, unii mai îndrăzneți, intenționează să facă din Principat o țară a divorțurilor, așa cum e Reno, în Statele Unite. În modul acesta, socotesc inovatorii, împričinații vor veni la Monte Carlo nu numai să joace, ci să și divorțeze.

Aceste inovațiuni — spun înșiși

promotorii lor — vor avea darul să reînsuflească mersul afacerilor. Și se poate întâmpla să aibă dreptate.

Totuși, cu fiecare hatâr făcut crizei, Monte Carlo pierde câte- ceva din singurul lui farmec care-i mai îndreptățește rostul. Iar clienții, iubitori ai superbului orașel și îndrăgostiți de ruletă sau **chemin de fer**, încep să se desguste văzând inovațiunile cari profanează templul jocului. Ei vor ca Monte Carlo să rămâie regatul absurdului și al himerelor, spre a putea să găsească acolo un refugiu de lumea searbădă a realității...

G. R.

Regele Danemarcei la o întrecere sportivă

Fotografia noastră îl înfățișează pe Regele Danemarcei călare, înconjurat de o mulțime imensă de oameni care împreună cu Suveranul urmăresc o alergare pe câmp pe o distanță de 8 km.

VA FI EXECUTAT HAUPTMANN?

Un nou caz senzațional s'a ivit săptămâna aceasta în afacerea Hauptmann. Un fost avocat care a mărturisit că el este răpitorul copilului lui Lindbergh, a fost arestat. Fotografia noastră o înfățișează pe soția lui Hauptmann împreună cu copilul lor în vârstă de 3 ani.

RUGĂCIUNE PENTRU CUMNATUL LUI OKADA

În casa fostului prim-ministru al Japoniei, amiralul Okada, prietenii și rudele cumnatului care a fost asasinat în locul primului ministru se țin mereu slujbe religioase. Fotografia noastră a fost luată în timpul unei asemenea slujbe, în fața portretului îndoliat al celui ucis.

UN PREOT IL PUNE PE DUMNEZEU LA INCERCARE

Preotul George Hensley din Florida își susține credința religioasă în fața membrilor comunității sale. Pentru a-l pune pe Dumnezeu la încercare, el ține în mâini un șarpe veninos care nu-i face nici un rău, după cum vedem în fotografia noastră.

UN MONUMENT PENTRU 160 DE EROI AI ȘTIINȚEI

La Senatoriul St. Georg din Hamburg s'a ridicat un monument pentru preamărirea acelor care și-au găsit moartea tratând cu raze Röntgen și Radium, bolnavii.

DUPĂ MOARTEA PRINCEPULUI SERGE MDIVANI

Fatalitatea pare a se fi coborât asupra familiei Mdivani. După accidentul care a costat viața unuia dintre frați în Spania, prințul Serge Mdivani și-a găsit moartea în cursul unei partide de polo în California. Fotografia noastră o înfățișează pe principesa Mdivani împreună cu fratele ei la funeraliile prințului Serge.

CU BARBĂ CĂRUNTĂ ȘI ȘAPCĂ DE STUDENT

Thomas D. Fletcher în vârstă de 56 de ani un fost consilier de stat în U. S. A. a reluat cursurile Universității pentru a-și trece examenul de doctorat. Fotografia noastră îl înfățișează cu cartea de studii în mână și șapca de student în cap.

A apărut

„MAGAZINUL”

PE LUNA APRILIE — NUMĂR SPECIAL DE PAȘTI

Cuprinde pe lângă un material felurit, deosebit de interesant și frumos ilustrat, o năvelă inedită de Anatole France. În acelaș Magazin, opt planșe hors texte.

Act de mulțumire

Primit cu autorizația de a da publicității, măgulitoarea scrisoare de mai jos, datorită cunoscutei profesoare și scriitoare Eugenia de Reuss Ianculescu :

București 11/II.936
Onor. Laboratorului „Tonoglobine”
Str. Episcopul Radu No. 15
Loco

Domnule,
Mă simt moralicește obligată să vă aduc pe această cale mulțumirile mele pline de recunoștință pentru efectul binefăcător resimțit după întrebuințarea vinului tonic Tonoglobine Irradié. Am fost bolnavă de zahăr și uree în sânge. Aproape pierdusem vederea. Ajunsesem într'o nespusă stare de slăbiciune. Grație marei îngrijiri a medicului curant, am scăpat de bolile enumerate, dar... mai e un dar! Chinul de diferite fobii, cu memoria scăzută, continuu oboșită, fără puțința lucrului intelectual, din ce în ce mai anemiata, pierdusem cu totul nădejdea revenirii trecutelor puteri intelectuale. Mulțumită însă vinului „Tono-

globine Irradié” iată-mă creând cu ușurință din trecut, fără fobii și oboșeli, cu noi puteri și încredere în viitor. Dacă romanul ce-l scriu acum: „Psalmii Vieții”—care dormea între cartoane, e acum pe sfârșite, — această regenerare a vieții mele intelectuale și psihice o datorez numai compoziției vinului Tonoglobine, pe care îl recomand celor oboșiți și anemiați!

Mulțumiri și salutări
Eugenia de Reuss Ianculescu
București, 11.II.936

Președintă a „Ligiî pentru drepturile și datoriile femeii”.

Membră a diferite soc. italiene, fostă profesoară, consilieră județeană.

Cea mai mare expoziție de ALBITURI · TESĂTURI · IMPRIMATE · MĂTĂSURI · MERCERIE

LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHIARE

STRADA CAROL
76 · 78 · 80 · 82

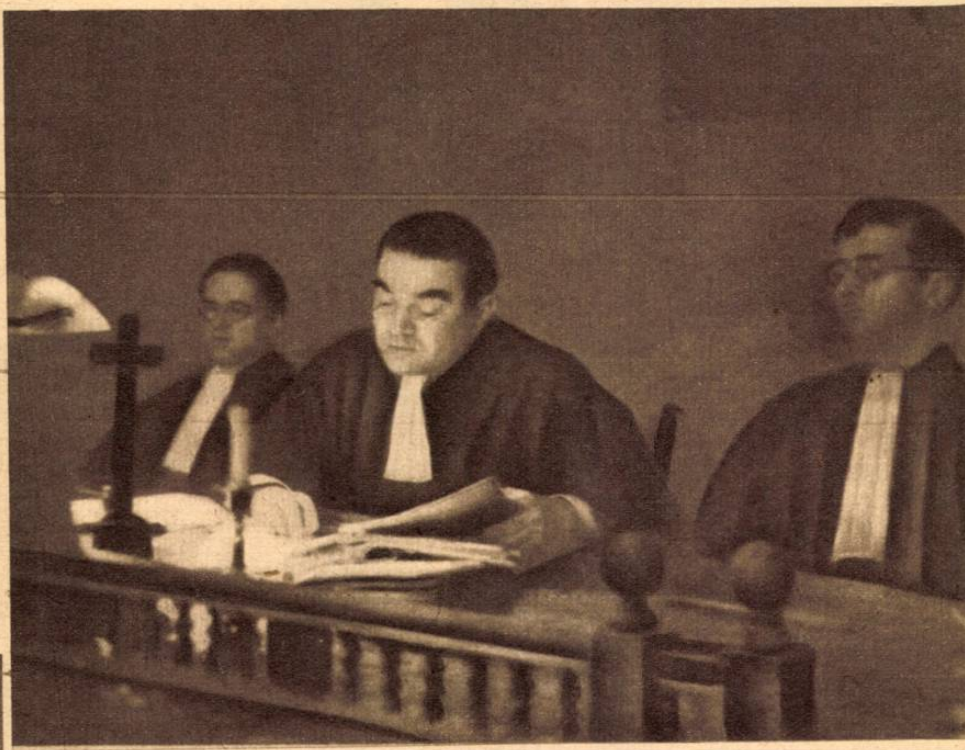
Theodor Atanasiu & Co. SA

STR. HALELOR 21
STR. BAZACĂ · 1

In FAȚA JUSTITIEI

CAIN omorînd pe Abel, singură conștiința fratricidului a rămas să răsbune crima. Dar societatea omenească, mai târziu a înțeles că spre a se apăra e nevoie să alcătuiască legi, pe care să le impună indivizilor. Aceste legi spre a fi operante, trebuie să fie însoțite de sancțiuni. Astfel crimele se pedepsesc: se pedepsesc pentru că societatea vrea să se răsbune; se pedepsesc pentru că, prin pildă, altul să fie împiedicat de-a mai comite crime la fel.

La început, pedepsele se considerau ca fiind date de divinitate, iar legile morale transmise de Dumnezeu: la evrei Jahve dă lui Moise tablele legii și îi dictează cele două cărți a Leviticului și a Deuteronomului; în India Brahma inspiră și înțeleptul Manu, ca să

↑ D. președinte Dunca (mijloc), d. judecător Niculescu (stânga), d. judecător Breban (dreapta).

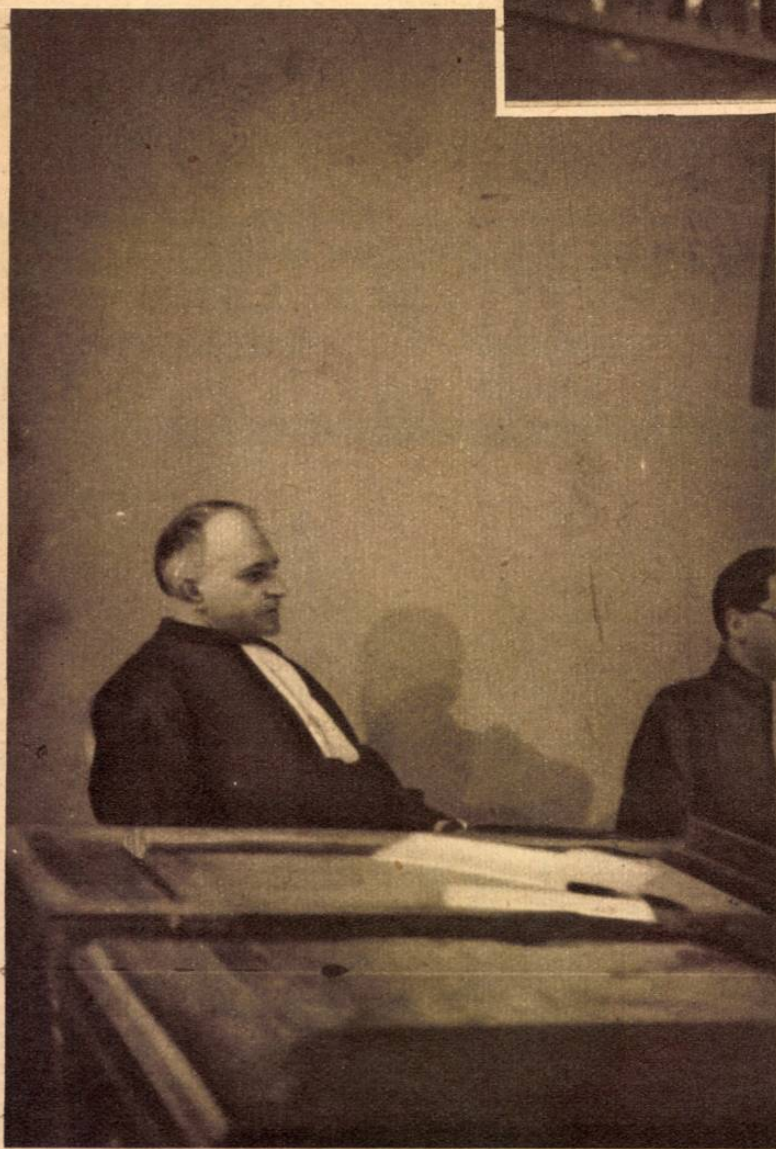
← D. procuror Colfescu.

oamenii chemați să împartă dreptatea sunt supuși greșelii, iar aceștia, uneori, greșesc pentru că se găsesc criminali dibaci, cari știu să șteargă orice urmă a crimei lor.

* * *

Aceste considerațiuni ne-au fost sugerate de un proces interesant, care s'a desbătut, săptămâna trecută, la Cluj.

Doamna Viorica Pintilescu-Burtică, profesoară, o femeie în vârstă de 29 ani, a fost acuzată că în ziua de 9 Octombrie, anul trecut, și-ar fi omorât soțul, pe Vasile Burtică, funcționar de bancă. Viorica Pintilescu s'a căsătorit, la începutul lunii August, 1935, cu

D-na Burtică și apărătorul ei, dr. Titu Spornic. (xx)

redacteze Cartea Legilor; în Egipt, zeul înțelepciunii, Toth, transmite preoților preceptele notate în opt cărți sfinte iar Isis — pe câte spune Diodor din Sicilia — e aceea care înlocuiește acțiunea ponderată a justiției, cu brutalitatea desordonată a forții.

Prin chiar caracterul lor sacru, toate aceste legi trebuiau să rămâie fixe. Dar viața societăților, luând forme tot mai complexe, a trecut dincolo de marginile domeniului religios. Și atunci, legea a impus interdicții, care nu se mai referiau la lucrurile sfinte, și a devenit astfel lege laică. Magistrații n'au mai fost preoți, ci funcționari civili, iar tribunalele, părăsind templele, și-au ales alte lăcașuri.

Corpul delict; deasupra, revolverul.

Apărătorul dr. Ștefan Fabius pledează. Lângă el apărătorul dr. Spornic.

Vasile Burtică și se pare că n'a făcut viața prea fericită soțului ei. Un timp a fost bolnavă și-a stat internată într'un sanatoriu. Bărbatul, care era cu mult mai bătrân decât ea, suferia de gelozie, iar soția dădea adesea motive, ca să deștepte această gelozie a soțului. Om bogat, Vasile Burtică s'a străduit să câștige sentimentele femeii, prin daruri și avere, fără să reușească însă.

Nu se știe precis cum s'a petrecut drama din 9 Octombrie. Soția se înapoiase acasă, dela sanatoriu. Soțul a trecut în baie, și aci, fără o explicație lămuritoare, ar fi descărcat un glonte de revolver. Femeaa — după cum spune ea — temându-se ca soțul ei vrea să se sinucidă, i-a luat revolverul din mână dar acesta s'a descărcat din greșeală și a omorât pe Vasile Burtică.

Totul e învăluit de mister. Nu există o dovadă hotărâtă că soția și-ar fi omorât soțul. Există însă numeroase prezumții cari fac ca Viorica Pintilescu să fie bănuită: viața ei dinaintea și din timpul căsătoriei, afirmații asupra averii, care nu corespund adevărului, scrisori cari dovedesc neînțelegeri între cei doi soți. Toate acestea au determinat pe judecători ca să condamne la un an și jumătate închisoare pe Viorica Pintilescu-Burtică. Dacă e într'adevăr vinovată de crimă, pedeapsa e prea mică; e prea mare, dacă de fapt n'are nici o vină. Dar justiție divină nu mai există!

* * *

Publicăm câteva fotografii ale acestui proces. Magistratii, la noi, nu îngăduie totdeauna să se fotografieze debaterile. Cele publicate sunt cu atât mai interesante.

n. c.

(Foto Maria Roth, Cluj).

„Milionara“ la Teatrul Regina Maria

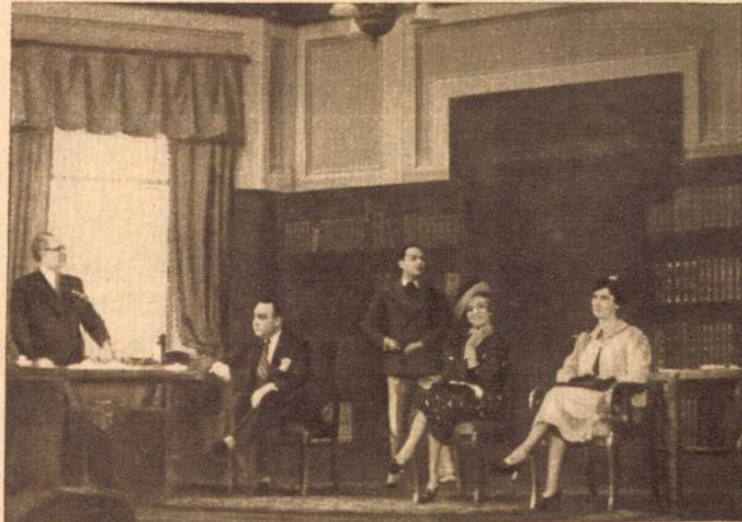
Teatrul Regina Maria a obținut un mare succes săptămâna trecută cu premiera piesei „Milionara“.

In fotografiile noastre :

O scenă din actul I: D-nii Maximilian, Talianu, Finți și d-rele Leny Caler și Elvira Pietreanu.

O scenă din actul IV: D. Maximilian, d-ra Leny Caler, d-nii Tony Bulandra, Talianu, Finți, d-ra Elvira Pietreanu.

(Fotografii Cosmopolit)

Dacă o zi strălucitoare de primăvară vă îndeamnă la o excursie mai întâi gândiți-vă la NIVEA Crema sau Ulei

Înainte de a eși la aer liber, masați bine pielea cu Nivea. Aceasta vă apără contra arșitei soarelui și menține pielea răcoroasă și fragedă. Nivea absoarbe transpirația prea mare și procură tenului Dvs. un aspect tânăr și sportiv, atât de admirat. Un masaj bun cu Ulei Nivea, vă simțiți ca nou născut — un om nou — în noua Primăvară! Crema Nivea: în cutii și tuburi cu Lei 17.—Lei 77.— Ulei Nivea: flaconul cu Lei 26.—Lei 80.—

Cinci săptămâni în jurul Mediteranei

N. I. FLAVIUS

Autorul minunatului volum „Cinci săptămâni în jurul Mediteranei“. Autorul descrie cu o rară bogăție de amănunte o călătorie făcută în marile porturi ale Mediteranei. Cartea este excelentă și a cunoscut un mare succes epuizându-se aproape cu desăvârșire în mai puțin de 30 de zile.

O JUMĂTATE DE MILION PREMIU PENTRU PRINDEREA UNUI ANIMAL FANTASTIC

INCĂ din timpuri îndepărtate s'a vorbit despre o sumedenie de animale monstruoase, venite pe pământ, ca să semene spaima și moartea printre popoare, **Himere, Dragoni, Balauri, etc.** Și însăși epoca noastră are de transmis, generațiilor viitoare, întâmplările ei cu monștri apocaliptici.

Nu vorbim de faimosul șarpe de mare, care ocupă neconținut mintea marinarilor și nici de monstrul din **Loch Ness**. De altminteri, acesta din urmă, se zice c'ar fi reapărut, de curând; faptul că prezența lui a scăpat oricărui control nu-i destul, ca să i se tăgăduiască existența. Acum câțiva ani, am avut chiar o dovadă de ușurință și imprudență ce s'ar fi săvârșit, respingându-se în parte, sau în bloc, părerea poporului: era vorba de „**Okapi**”. În existența acestei bestii, nevăzută niciodată, nu credea decât câțiva Negri, din Congo, cari îi făceau o stranie, dar întru totul exactă descriere: corpul unui țap uriaș, picioare de zebra, gât de girafă, urechi de asin, bot ce părea că se sfârșește într'un cioc. Incolo, afară de puținii Negri cari susțineau că-l văzuseră, cu proprii lor ochi, alții vorbeau numai din auzite. Și cu toate astea, într'o zi, prinzându-se un okapi viu, s'a recunoscut că indigenii nu adăugaseră nimic realității. Fantezia naturii întrece pe a omului.

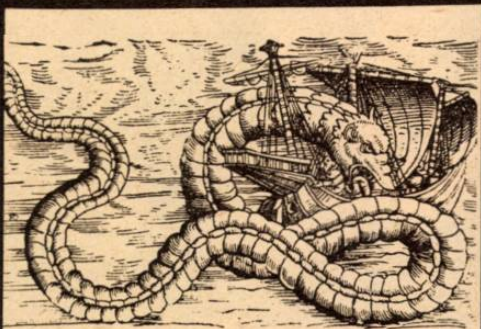
În Angora, Negrii spun c'ar fi întâlnit un animal care, prin proporțiile lui uriașe, ar reaminti pe anticii monștri ai epocii glaciare. Dacă descrierea lor e exactă, ar fi vorba de un animal asemănător, sau chiar înrudit cu **iguanodontul**. Animalul acesta se nutrește cu hipopotami tineri și dacă Albii n'au avut încă norocul să-l întâlnească, au putut totuși să ia întipărirea gigantică a labelor lui, cari îndreptătesc spusele indigenilor.

Faptul cel mai straniu e următorul: pe când râurile și lacurile din Angora mișună de hipopotami, râul **Lungubungu** și lacul **Bangweolo**, în vecinătatea cărora s'ar afla viziunea monstrului, e complet despopulat de hipopotami.

D-l **Balkin**, fotograf, povestește că de curând, străbătând pe jos **Oberlandul Bernez**, s'a întâlnit cu un monstru înspăimântător.

1

2

3

4

5

6

tător. Într'un anumit loc, deacurmezișul drumului, văzu ceva ca un trunchiu de arbore, lungit la soare. Se opri, încremenit, apoi supunându-se instinctului profesional, potrive aparatul fotografic, ca să fixeze pe placă misterioasa arătare. Dar, la țacănitul piedicei, iată doi ochi mici, ca niște globuri alburii, deschizându-se, împreună cu o gură imensă din care, printre dinții ce se ivesc rând pe rând din întunecimea fălcilor și apar enormi, iese limba bifurcată și ascuțită. Un șuerat țiuitor pornește din gura aceea, pe când împrejurul gingiilor încep să spumege bale gălbicioase.

„**Vederea acelei bestii a fost atât de oribilă încât, deși nu cunosc frica, am preferat să fug**”, a scris d-l Balkin. Și îi dăm perfectă dreptate, privind fotografia care, din fericire, a reușit de minune. E vorba de un melc uriaș, fără scoică, lung de aproape optzeci centimetri, pe douăzecișicinci diametru, a căruia piele, acoperită cu solzi, e colorată dela cărămiziu cel mai deschis, până la negrul de cărbune. Pe lângă aceasta, bestia e înzestrată cu o coadă scurtă și ascuțită și două labe mari, cu ghiare puternice. Iar fotograficul adaugă: „**Această întâlnire avea un caracter atât de oribil și misterios, vederea și mișcările bestiei erau atât de respingătoare și fioroase, încât niciodată n'aș fi avut curajul s'o înfrunt neînarmat. Ceva mai mult, privirea și șueratul ei au darul să bage în fiori până și pe oamenii cei mai îndrăzneți**”.

Intors acasă la Meiringen (întâlnirea cu bestia avusese loc între Meiringen și Innedtkirchen), Balkin istorisi locuitorilor peripețiile emoționantei aventuri și, în chipul acesta, află că trecuse pe lângă moarte, deoarece se întâlnise chiar cu faimosul și temutul **Tatzelwurm** (vierme cu labe) sau **Springwurm** (vierme săritor), animalul extraordinar, căruia până atunci învățații îi tăgăduiseră existența. Și cu toate astea, cu un an în urmă, trei țărani, pe când se întorceau dela câmp, au întâlnit în drumul lor un Tatzelwurm. Și ei fugiseră înspăimântați, neîndrăznind să-l înfrunte.

Se povestește — tot în Oberlandul Bernez — că în 1836, un tânăr a fost atacat de monstru. Fuga lui n'a fost destul de iute și monstrul l-a mușcat. Intors acasă, tânărul căzu la pat și, după câteva zile muri; se zice, otrăvit. Pe crucea care însemnează locul nenorocirii, un desen rustic înfățișează monstrul, cu toate caracteristicile atribuite unui Tatzelwurm, de credința populară, după descrieri și înfățișări după fotografia lui Balkin. O altă cruce, mai veche, amintește o altă moarte tragică, datorită tot Tatzelwurm-ului. În anul 1779, un țaran, ocupat să culeagă

1) **Dracul pădurii** (jumătate animal, jumătate om).

2) **Basilisc**, după cosmografia lui Sebastian.

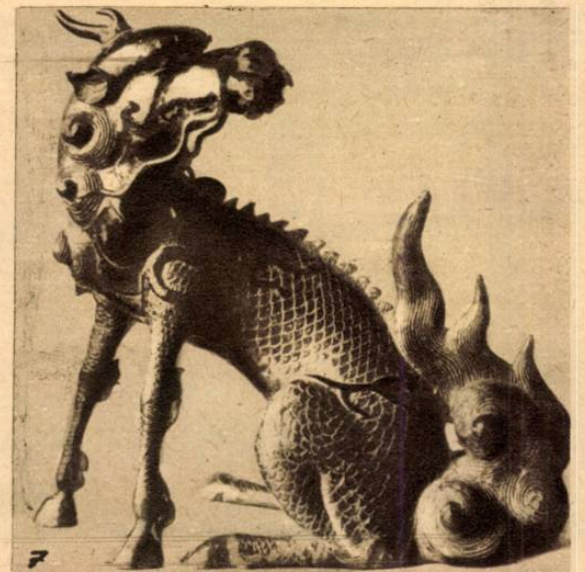
4) **Dracul de mare** după cosmografia lui Sebastian.

5) **Pomul cu rațe**.

6) **Șarpe de mare**.

7) „**Ki-lin**” cel mai rar animal al fabulelor chineze.

↓
Monstrul dela Loch Ness.

afine, se pomeni atacat de o pereche din acești monștri; dar cum pe vremea aceea legenda atribuia fiorosului Tatzelwurm putere mortală, numai în respirația lui veninoasă, țărănul își închipui că era destul de cuminte să stea pitulat pe loc, astupându-și nasul și gura. Dar a fost mușcat cu atâta cruzime, încât a rămas mort acolo... Acum, o mare publicație germană a instituit un premiu de zece mii mărci, pentru prinderea, viu sau mort, a Tatzelwurm-ului și sub conducerea unor savanți elvețieni și germani, se organizează diferite expediții, pentru descoperirea cuibului acestor monștri. Dar ținutul e atât de bogat în peșteri, în grote și văgăuni, încât se prevăd greutatea imense, în calea întreprinderii.

Aceste descrieri de monștri actuali, nu fac altceva în fond, decât să confirme lipsa de fantezie a omenirii contemporane: pentru că de fapt, Tatzelwurm-ul seamănă, în mod uimitor, cu balaurul de odinioară, iar monstrul dela Loch Ness e probabil un Leviathan, reptil haotic, groaza rasei israelite. Dar epoca noastră, umilită de această inferioritate a ei față de trecut, nu s'a dat bătută și a inventat mașinile. Și ele sunt enorme, zdrobesc sub greutatea lor înfricoșătoare omul, ca și metalul, șuieratul lor umple văzduhul de fiorii groazei, au deasemenea un miros ciumat și seamănă, din când în când moartea, binele sau răul, spaima sau uimirea: în apă, în aer și pe uscat...

G. P.

CHARLES LAUGHTON VA JUCA LA COMEDIA FRANCEZĂ

Celebrul actor englez Charles Laughton a semnat un contract pentru viitoarea stagiune cu Comedia Franceză.

Stațiunea Balneo-Climatică Dorna Căndrenilor

Județul Câmpulungul Moldovenesc

Situat la o altitudine de 84 m. într-o vale pitorească la o depărtare de 7 km. de Vatra Dornei. Regiune muntoasă subalpină cu o climă bogată în ozon și plăcută. Oferă unor vizitatorilor băi de acid carbonic și nămol — abundente în substanțe balsamice — efectul acestor băi precum și tăria lor rivalizează cu stațiunile climaterice de acest gen din străinătate (similare străine de înlocuit) Royat, Bourbon-Lancy, Kissingen, Ems, Mont, Dor, Spaa. Toate acestea se pot găsi în condițiuni avantajoase la „Stabilimentul balnear Ursu” care funcționează în condițiuni ireproșabile dela data de 1 Iunie până la 30 Septembrie 1936, amenajate cu confort și preparate după sistemul moder (căzi de armă).

Aceste băi exercită o influență binefăcătoare și covârșitoare asupra întregului organism în general — și în special având efect curativ ca: bolile de inimă, reumatism, stomac, ischias, boli de femei etc. Toate acestea cu prețuri foarte avantajoase. Propria convingere exclude ori ce reclamă. Regiunea oferă excursiuni frumoase în împrejurimi — renumite izvoare de apă minerală „Burcut de băut”, parc, muzică militară, lumină electrică. Hoteluri și vile particulare în număr suficient, confortabile cu chirii modeste. Masa se prepară în condițiuni igienice și excelente. — Legătura cu Vatra Dornei: 2 trenuri pe zi, precum și autobuze, mașini particulare și trăsuri.

Diracțiunea

CREMA COSMETICĂ Profesor Dr. VERESS

Ingrijiti-vă tenul cu CREMA COSMETICĂ preparată după indicațiile distinsului profesor dermatolog Dr. VERESS

Ea nutrește, conservă și regenerează tenul

Prețul 200 Lei la farmacia și drogerii
Dep. general Farmacia „THOISS”, București Cal. Victoriei, 124
SE EXPEDIAZĂ CONTRA RAMBURS

Creerul omului

Creerul este supremul centru nervos, a cărui prelungire se face prin șira spinării. Toți nervii încep sau se termină aici. Unii nervi primesc ordinerile din centrul creierului și le trimit în afară; aceștia se numesc nervi motorici; nervii care conduc senzațiile din afară spre centrul creierului se numesc nervi sensibili; nervii voinței, nervii conștiinței, se fixează în creier, iar în șira spinării se fixează nervii motrici, etc.

Măduva șirei spinării este de două feluri: albă și cenușie. Respirația circulația sângelui, digestiunea, selectivitatea urinei, etc. adică acele funcțiuni care nu depind de voință sunt administrate de șira spinării. Afară de aceste două centre nervoase, mai există centrul simpatic care excită intestinalele. Organele simțurilor, văzul, auzul și mirosul și afară de acestea organele care ne dau sen-

zația apăsării, a frigului și căldurii, senzația echilibrului, sunt conduse de aceasta.

De aici se poate vedea clar căte boli poate provoca sistemul nostru nervos, dacă se desechilibrează sau funcționează neregulat. În primul rând aparatul digestiv simte această neregularitate, prin balonarea stomacului, crampe, vărsături, boală de rinichi și ficat și mai târziu simptome de cancer. Renumitul „Gastro D.” care se prepară dintr-o plantă medicinală descoperită în America, are un efect atât de mare asupra centrului nervos cât și asupra centrului vegetativ în cât boli vechi de stomac, intestin, rinichi, ficat și ficat sunt complet vindecate. Mii și mii de scrisori de mulțumire ne parvin dela bolnavii însănătoșiți, cari azi au redevenit cetățeni muncitori ai societății. La cerere vă prezentăm scrisorile originale.

CADOURI UTILE
CU OCAZIA SF. SĂRBĂTORI
GASIȚI LA NOUL MAGAZIN DE

STICLĂRIE „PUTNA”

din Bulevardul Take Ionescu Nr. 2
(Lângă Cinematograful Scala) Tel. 2.49.48
Vinde toate articolele cu
PREȚURI DE FABRICĂ

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11-12 a.m.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7

Telefon 3-01-2

INCĂLȚĂMINTE
FORME MODERNE
cu prețuri eftine de
fabrică,

cumpărați la depozitele fabricilor

MOCIORNITĂ

București și Provincie

Pantofi Bărbătești

din box și chevreaux
negri și marron

Pantofi Doamne

trotteur, negri și
marron

Pantofi și Ghete

de copii în negru și
marron

Pantofi de lac
pentru copii
incălțăminte, numai
din piele și talpă de
ca moale calitate

MOCIORNITA

Depozitele proprii de vânzare

București: Str. Carol 29. Cal. Griviței 128. Șos. Mihai Bravu 12 (Obor).

Provincie: Cluj, Craiova, Constanța, Câmpu-lung, Galați, Brașov, Buzău, Ploști, Roman, Târgoviște, Tecuci.

Dinții albi, sănătoși

sunt cea mai frumoasă podoabă, cu care ne-a înzestrat natura. Observați odată câți oameni mai neglijează încă îngrijirea dinților. Atunci veți vedea cum se distinge o gură surâzătoare cu dinți albi, îngrijiți. Și dinții dvs. pot fi frumoși, Chlorodont vă ajută să realizați aceasta, căci dinții îngrijiți cu Chlorodont au un luciu mai frumos, un aspect mai frumos. Cu toate calitățile puternice de a curăți, Chlorodont este inofensiv pentru smalțul prețios al dinților, deoarece componentul curățător din pasta de dinți Chlorodont este mai fin chiar decât smalțul dinților. Gândiți-vă la aceasta, când vă cumpărați pastă de dinți. Chlorodont, tubul mare Lei 30.—, tubul mic Lei 19.—.

EVENTIMENTUL STĂGIUNII

„PICCOLINO“

Un nou film cu Fred Astaire și Ginger Rogers.
muzica de Irving Berlin

A spune despre Ginger Rogers și Fred Astaire că au creat un nou gen de film, nu în seamă, desigur a exa, era.

Faptul nu poate fi contestat: până la ei n'a existat filmul cu eroi... dansatori. A existat filmul în care eroii își exprimau bucuriile și durerile prin cântece, dar n'a existat filmul în care personagiile principale să-și exprime sentimentele prin... dans.

Lucrul acesta l-au adus nou pe ecran Ginger și Fred. A fost, desigur, o tentativă temerară. Inceputul s'a și făcut cu multă timiditate — dar în schimb cu mult succes — în „Cărioaca“, (Flying down to Rio).

Pentru ca o asemenea inovație să reușească, nu era de-ajuns să se recurgă la doi excelenți dansatori. Ei mai trebuiau să fie, neapărat, actori desăvârșiți, simpatici, cu fantezie, cu umor, cu vervă.

Dece?

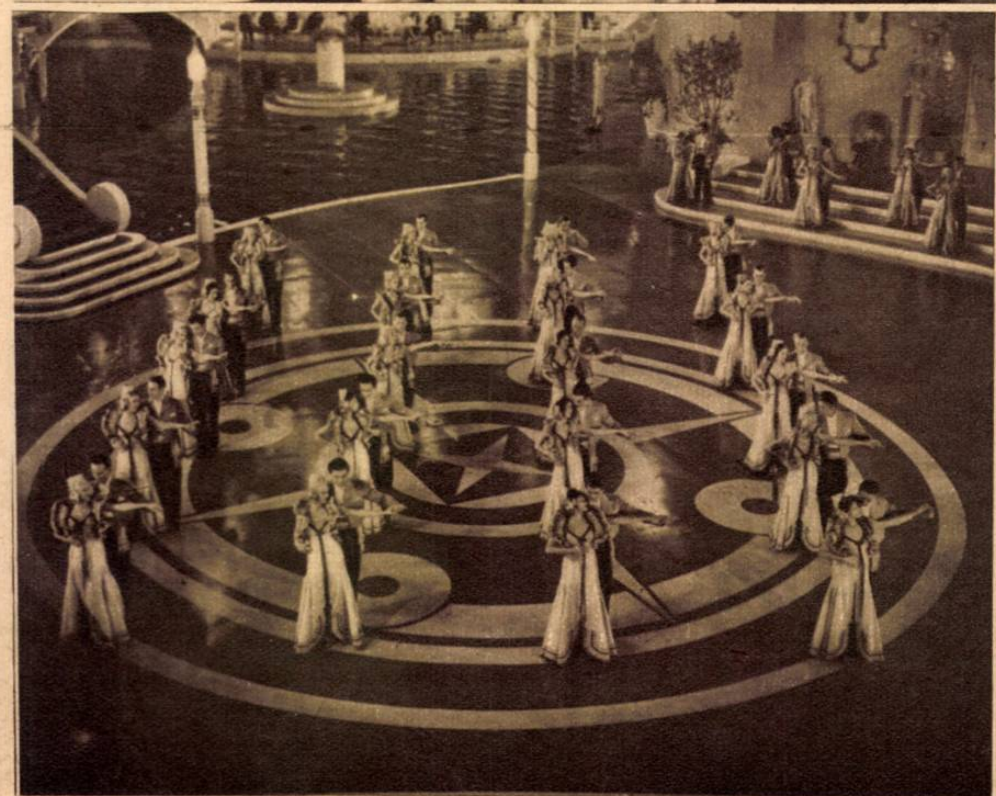
Pentru ca aceste calități să spiritualizeze dansul, să-i dea un sens, un farmec, un conținut uman.

Succesul perechi Fred Astaire-Ginger Rogers, se datorește tocmai, acestor calități, care completează minunat virtuozitatea lor coregrafică.

Fred Astaire nu este, dealtfel, o descoperire a ecranului. Cinematograful l-a răpit teatrului. Astaire juca pe Broadway roluri de june-prim în operetă și comedie muzicală. Originalitatea sa o constituie, bineînțeles, faptul că el își și dansa rolurile, pe lângă că le juca. Multă vreme, partenera sa a fost sora lui, Adele Astaire, mai celebră încă decât el; Fred a avut însă nefericirea să-și piardă sora, și, odată cu ea, partenera celor mai frumoase succese ale sale.

A jucat și dansat singur câțiva timp. Dacă vă amintiți, a fost partenerul de dans al Joanei Crawford în câteva tablouri din „Dancing Lady“ (Venus dansează). Pe urmă, compania R. K. O.-Radio a încercat să-i dea o parteneră nouă: pe Ginger Rogers, în „Cărioaca“. Succesul acestui film, a fost hotărâtor pentru destinul teamului Astaire-Rogers. A urmat „Divorțul Vesel“ (Continental), și reputația teamului s'a consolidat. A venit consacrarea: „Roberta“. Și acum ultimul lor triumf: „Piccolino“. (Tophat).

Judecând atât după criticile străine — americane, engleze, și franceze — cât și după rețetele pe care le realizează pretutindeni acest film, se poate afirma, cu certitudine, că „Piccolino“ este cea mai bună creație a admirabilei perechi.

Fotografia noastră înfățișează scene din noul film al echipei Fred Astaire-Ginger Rogers „PICCOLINO”. În prima fotografie, sus în stânga, la pian, IRVING BERLIN, compozitor american, care a scris muzica filmului.
Prod — R. K. O — Radio-Arta Film

Premiera mondială a filmului a avut loc la **Radio City Music Hall** din New-York — o sală de 6.000 locuri. S'a realizat în prima săptămână fantastică rețetă de 135.000 dolari, în a doua săptămână încasările au fost de 115.000 dolari, iar în a treia n'au scăzut decât la 95.000 dolari. Aceste încasări au bătut toate recordurile de rețetă de până atunci. Același succes l-a reperat filmul pe ecranele Londrei și ale Parisului.

Și nu e de mirare.

Filmul are toate calitățile „Robertei” — la superlativ.

Muzica e scrisă de cel mai mare compozitor de jazz al Americii: Irving Berlin.

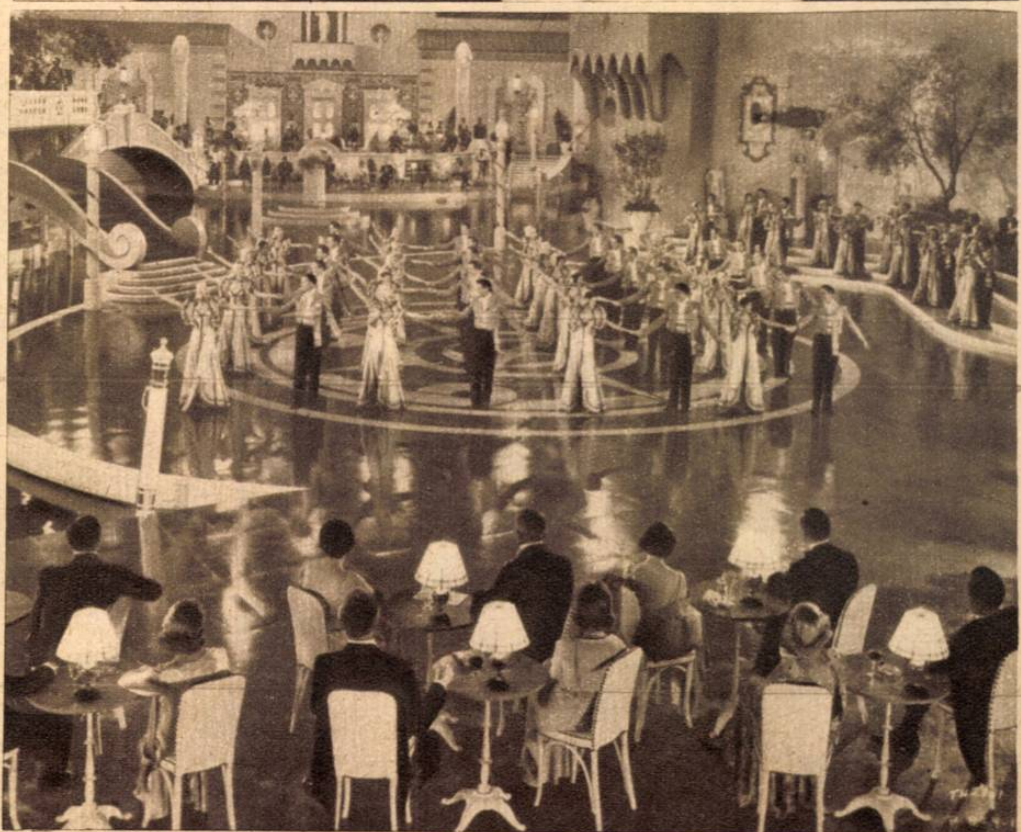
Compozitorul incomparabilului vals modern „Dinah”, a scris pentru „Piccolino” trei din cele mai inspirate melodii ale sale: în primul rând „Piccolino” — noul dans pe care-l lansează Fred Astaire — apoi „Cheek to Cheek” și „Isn't this a lovely day”. Sunt trei melodii pe care posturile de radio le-au și răspândit și le-au popularizat în toată lumea. Este, de altfel, pentru prima oară când Irving Berlin compune partitura completă a unui film. (Căci în afară de aceste trei melodii principale „Piccolino” mai conține alte trei compoziții scrise tot de Irving Berlin). Marele compozitor, care are la activul său atâtea opere, a declarat cu acest prilej că „este mult mai dificil să scrii partitura unui film, decât aceea a unei opere. Cântecul pentru film trebuie să fie mai... comprimat” spune Berlin. „Cu alte cuvinte, compozitorul trebuie să caute să obțină aprobarea publicului, uzând de mai puțin timp decât în teatru. În opera mea „As Thousands Cheer” — de pildă — sunt patrusprezece melodii.

Cele mai multe, se cântă pe scenă timp de opt minute. În „Piccolino” nu sunt decât șase melodii și nici una nu se cântă mai mult de trei minute. Apoi, fapt e că un spectacol de operetă durează două ore și jumătate — pe când un film rulează în 80 ori 90 minute. Filmul este un spectacol concentrat și nu e ușor să scrii muzică pentru el. Dar când scrii această muzică pentru un team ca **Ginger Rogers-Fred Astaire**, o faci cu o plăcere rară. Dansurile sunt create de Fred Astaire însuși — care mi-a dovedit încă odată, în cursul realizării filmului „Piccolino”, că nu este numai dansatorul fenomenal pe care îl aplaudă lumea întreagă — ci și un adevărat savant al dansului modern. Înainte de a fi, pentru public, o distracție, dansul este, pentru Astaire, o problemă de creație, un moment de inspirație genială, o muncă de elaborare științifică. Astaire creează dansurile sale pe baze matematice. Înainte de a-l vedea pe Astaire dansând „Piccolino” — am văzut acest dans pe hârtie — schițat cu precizie, pas cu pas, mișcare cu mișcare, gest cu gest — și calculat în minute și secunde — ca să corespundă desfășurării generale a filmului. În ce mă privește, sunt un admirator necondiționat al lui Fred Astaire — și mă bucur că am prilejul să mai lucrez cu el încă odată, căci tot eu compun și partitura noului film al perechi Astaire-Rogers, intitulat „Follow the Fleet”.

Vom completa interesantele declarații ale lui Irving Berlin, adăugând că „Piccolino” este un film, înscenat cu mult fast, într-un cadru excepțional de eleganță și pitoresc — acțiunea desfășurându-se la Londra și la Lido (Veneția).

Regia este a lui Mark Sandrich, care a realizat și „Divorțul vesel” și „Roberta”, cunoscând astfel ca nimeni altul extraordinarele posibilități ale perechi Rogers-Astaire.

Fotografiile pe care le publicăm în aceste pagini, îngăduie cititorilor noștri să cunoască dinainte câteva scene din „Piccolino”.

Pentru farmecul feminin

Eau de Cologne

**Chat
Noir**

UNE CRÉATION
DE LA MAISON

Lady

REALITATEA ilustrată

FIUL NEGUSULUI VA LUA TRONUL TATĂLUI SĂU?

Se crede că Mussolini după ce va ocupa Addis-Abeba, va sili pe Negus să abdice în favoarea fiului său, ducele de Harar, în vârstă de 12 ani.

Fotografia noastră înfățișează pe fiul Negusului pe câmpul de luptă.

ACTUALITĂȚI DIN TARĂ

INMORMANTAREA VIOLONCELISTULUI DIMITRIE DINICU

Cu o deosebită solemnitate a avut loc săptămâna trecută înmormântarea regretatului violoncelist Dimitrie Dinicu. Fotografia noastră înfățișează carul funebru pe străzile Capitalei

CONGRESUL INTERNAȚIONAL AL ISTORICILOR

La București s'a întrunit săptămâna trecută congresul internațional al istoricilor. Au participat delegați ai tuturor statelor europene. Fotografiile noastre înfățișează pe congresiști în fața Arhivelor Statului și în aula Fundației Carol în timpul discuțiilor.

DAȚI ZÂMBETULUI D-VOASTRĂ UN NOU FARMEC

Dinții urâți și pătați, pot deveni atrăgători — Dați-le albeața scânteietoare —

Crema dentară antiseptică specială, curăță și le redă rapid albeața și strălucirea naturală

Oricât de frumoasă ar fi o fată, dinții urâți o fac respingătoare. Dați dinților Dvs. îngrijirea specială antiseptică cu Kolynos pe care dentiștii îl recomandă, fiindcă Kolynos distruge germenii vătămători ai gurii, cari sunt cauza petelor, decolorării și cariei. Aplicați numai jumătate de cm. pe o perie uscată, și imediat spuma antiseptică Kolynos curăță

toată suprafața dentară și pătrunde în cele mai mici interstiții. Imediat dinții Dvs. capătă un luciu și o albeață minunată. Toată gura va fi purificată și improspătată. Luați chiar azi un tub Kolynos și dinții Dv. vor căpăta strălucirea și puritatea nestematelor.

Intrebuințați tubul mare — este mai spornic.

SCENE DE LA EXECUTAREA LUI BRUNO HAUPTMANN

„SUNT NEVINOVAT!” ACESTEA AU FOST ULTIMELE
CUVINTE ALE CONDAMNATULUI

Cu toate strigătele sale disperate prin care încerca să-i convingă pe cei din jur de nevinovăția lui, Bruno Hauptmann a fost executat la Trenton. El a fost așezat pe scaunul electric și după trecerea curentului prin trupul lui, un mic fum aproape imperceptibil se degajă, în vreme ce medicul închisorii rostea cuvintele: „Acest om este mort”.

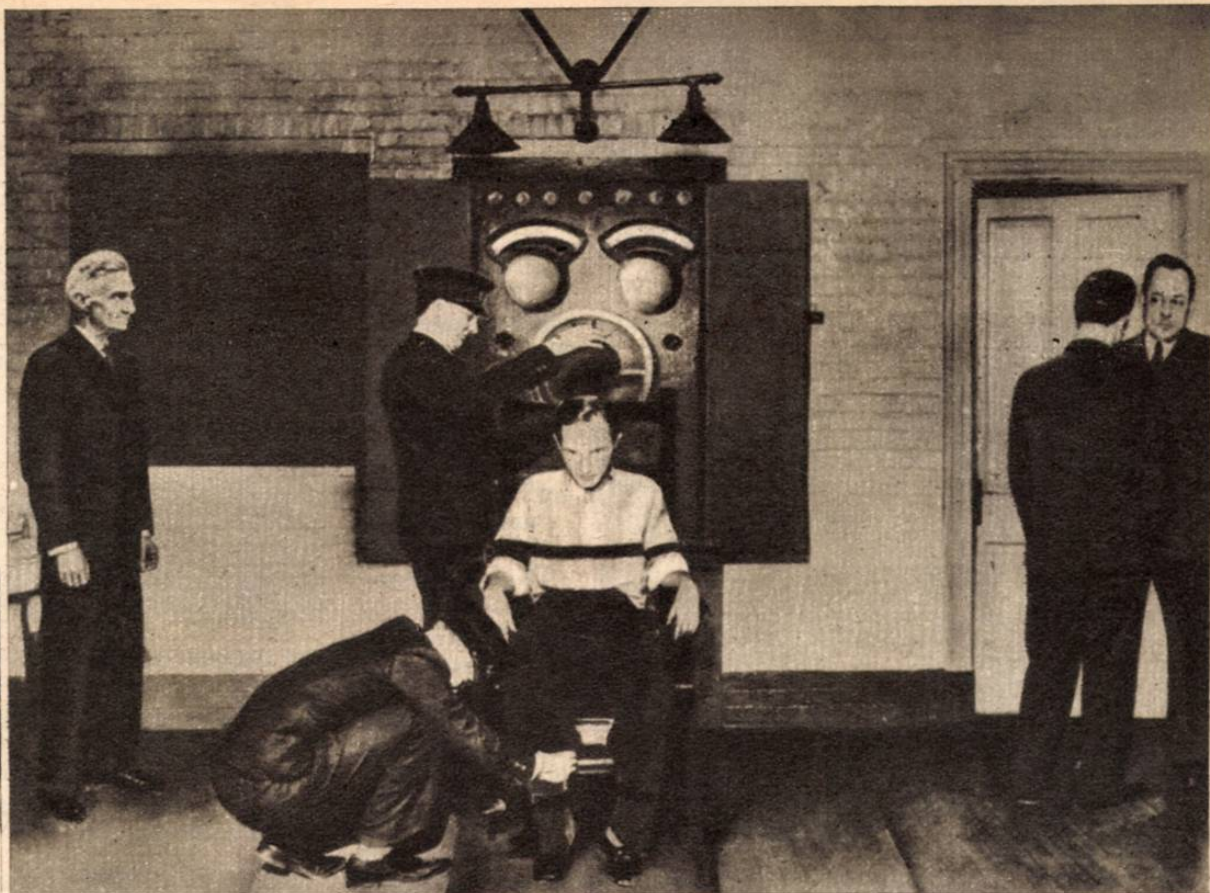
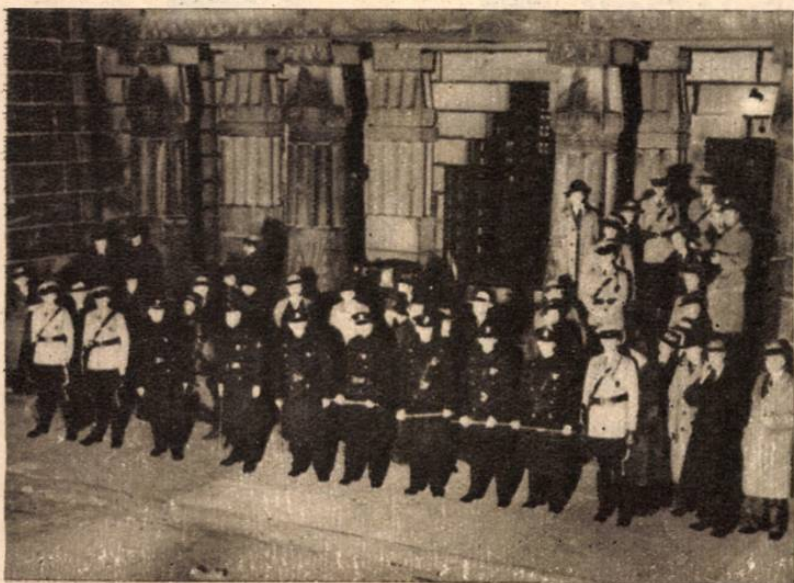

PERCHEZIȚIA CORPORALĂ A MARTORILOR EXECUȚIEI

Martorii, cari conform legilor Statelor Unite au asistat la execuția lui Bruno Richard Hauptmann au fost supuși înainte de a pătrunde în camera mortuară, unei minuțioase percheziții corporale, așa cum vedem în fotografia noastră.

POLIȚIA FĂCÂND DE GARDĂ ÎN JURUL ÎNCHISORII

Pentru a preîntâmpina orice fel de turburări poliția din Trenton având și ajutorul armatei a stat de veghe în noaptea executării lui Hauptmann în jurul închisorii din Trenton. După cum se vede în fotografie, polițiștii țin pregătite pentru orice eventualitate bastoanele de cauciuc.

Atât de fină, de imaterială este țesătura acestui ciorap; o pozoabă de preț pentru eleganța unei femei.

101

O CAPO D'OPERA •

**NOUL ȘEF DE
STAT MAJOR
AL ARMATEI
BRITANICE**

La 7 Aprilie 1936 generalul Sir Cyril Develle a luat în primire postul de șef al marelui stat major britanic. El este urmașul mareșalului Sir Archibald Montgomery Masingbert. Fotografia noastră îl înfățișează pe general, care are actualmente 62 de ani, la partida de golf.

UN REPORTER A REUȘIT S'O FOTOGRAFIEZE PE GRETA GARBO LA STOCKHOLM

Reporterul nostru fotograf din Stockholm a reușit să facă o fotografie cu adevărat rară. A surprins-o pe Greta Garbo, care după cum se știe se ferește să fie fotografiată în intimitate, în timp ce vedeta făcea o plimbare pe una din străzile retrase ale Stockholm-ului. Greta Garbo este întovărită de un reputat scriitor suedez precum și de un conte și soția lui.

MR. HERBERT MORRISON

Președinte la Londra County Council a părăsit recent Anglia plecând să ție o serie de conferințe în Statele-Unite.

O bombă plasată de necunoscuți a făcut explozie la Madrid în casa d-lui Eduard Ortega Y Gasset fratele cunoscutului filosof spaniol. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Gasset în mijlocul ruinei casei sale, dând explicații polițiștilor.

SĂRBĂTOAREA FLORIILOR LA BELGRAD

Cu un ceremonial deosebit a avut loc la Belgrad sărbătorirea Floriilor. Fotografia noastră o înfățișează pe Regina Marioara a Jugoslaviei la festivitate.

FIUL LUI FRANZ FERDINAND SE CĂSĂTOREȘTE CU O ENGLEZOaică

La Viena a stârnit mare senzație căsătoria principelui Ernest von Hoehenberg, al doilea fiu al fostului principe moștenitor asasinat Franz Ferdinand, cu Maria Therese Wood, fiica căpitanului George Jervis Wood. Fotografia noastră înfățișează perechea nupțială.

"Fardatul excesiv e vătămător pentru piele"

- zice un specialist

Ce trebuie făcut

Oricât de surprinzător să pară, știința a dovedit că fardul aplicat într-un timp de mai mulți ani produce pe obraz semnele bătrâneții. Astfel se strică frumusețea naturală a tenului juvenil. Redându-se însă pielei un element vital și întineritor, numit Biocel, ea recapătă repede limpezimea, frăgezimea și frumusețea ei.

Acest prețios Biocel s'a obținut din animale tinere, după procedeul Profesorului Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. E acum conținut în Crema Tokalon, culoarea roză, celebra crema de Paris. Aplicată seara înainte de culcare, ea nutrește și întinereste țesuturile și strânge mușchii moleși ai obrazului în timp ce dormiți. Dimineata aplicați Crema

Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă). Ea albește, tonifică și strânge porii. În modul acesta, pielea cea mai strică de fard și tenul ofilit capătă o nouă frumusețe uimitoare. Se garantează efectul, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză la Lei 60.—.

PRIMELE EXERCITII IN AER LIBER

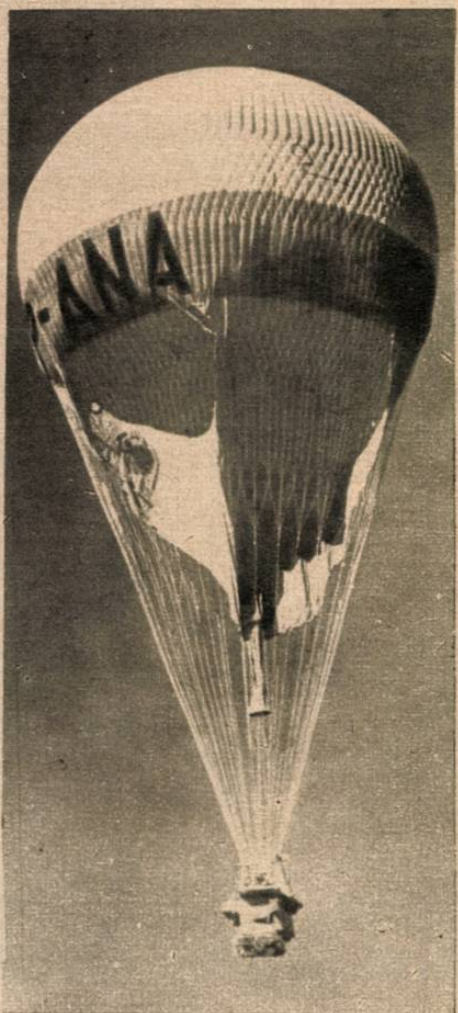
La New-York, prima zi de primăvară a însemnat o mare bucurie pentru acei cari practică sportul în aer liber. În fotografia noastră vedem cinci școlari ai unui institut din New-York care execută în același timp o riscantă și periculoasă săritură depe trambulină.

Mrs. „Joe” Madin este una din cele mai cotate parașutiste ale Angliei. Corespondentul nostru fotograf din Londra ne-a trimis aceste două fotografii înfățișând două faze ale lansării cu parașuta și anume: momentul săriturii din avion și momentul aterizării pe pământ.

POLONEZII EXECUTĂ UN SBOR IN STRATOSFERĂ

Sburătorii polonezi căpitanul Burzinsky și profesorul Narckiewicz au pornit cu balonul „Varsawa 11”, pe care-l vedem în fotografia noastră, în stratosferă. Ei au atins o înălțime de 11.000 metri.

**GRĂSIMEA
COMESTIBILĂ
EXCELSIOR**
nu conține apă sau impu-
rități. Fiind 100% grăsime,
este cea mai spornică și
deci mai eficientă. Foarte
bună la gătit și prăjituri.
De vânzare la magazinele
principale de coloniale.

PENTRU GĂTIT ȘI PRĂJITURI

LACUL BELSUGULUI

LACUL MORTII

A PROPIEREA Italianilor de lacul Tana, din inima Abisiniei, a pus din nou față în față politica de cuceriri a lui Mussolini, cu politica conservatoare a Angliei. Nu se crezuse la Londra că Italianii vor cucerii atât de ușor meterezele de munți suprapuși ai Abisiniei și se nădăjduia într-o jumătate de victorie, când Italianii istoviți și săraciți, ar fi încheiat o pace cu oarecare beneficii teritoriale. Escadrilele de avioane, carele de asalt și gazele au demoralizat însă, prea curând, pe soldații negri ai Negusului, care nu-și mai poate apăra azi nici Capitala, Floarea-nea-Nouă (Addis Abeba). După cucerirea orașului Gondar, ziarele din Roma au început să se ocupe de lacul Tana și să răspundă polemic ziarelor din Londra, care afirmaseră că lacul ar fi englezesc. De fapt lacul e abisinian — dar de mai bine de un veac împărații abisinieni au dat Englezilor un document, după care lacul Tana va rămâne pururi neatins de mână omenească, nici un baraj nu se va construi și nici o încercare de secare nu se va face. Din acest punct de vedere, istoric, lacul Tana este într'adevăr englezesc și Italianii sunt în apropierea unor drepturi britanice, pe care amenință să le încalce.

să-și ție viața săracă. Dar de-acî pornește, mic cât un pârâș, cristalin ca orice apă de munte, Nilul Albastru, adică ramura cea mai de seamă a Nilului, care alimentează pustiurile Sudanului și ale Egiptului. Nilul Alb, care izvorește din lacul Victoria, din centrul Africii și curge aproape perpendicular, până'n marea Mediterană, e destul de bogat în apă, dar apa lui limpede ar fi fost

înghițită numai decât de nisipurile sterile pe care trebuie să le străbată. Nilul Albastru, numai el aduce îmbelșugatul noroi, nămolul gras, care acoperă de două ori pe an, de atâtea milenii, mările ce alcătuiesc străvechea țară a Egiptului, unul din leagănele civilizației omenesti.

Munții Abisiniei, înalți de 3-4000 metri sunt de natură vulcanică, iar lacul Tana, care este un fel de cetate de apă, regulează debitul Nilului Albastru. În epocile secetoase, lacul alimentează râul fecundant, care în nenumăratele lui prăbușiri, de la înălțimi de peste un kilometru jumătate, roade pereții stâncoși ai munților vulcanici, turburându-și apele. Nilul Albastru e de fapt un Nil Negru, atât de îngroșat uneori, de nămolurile hrănitoare.

Sudanul și Egiptul n'au cunoscut, până'n ultimul timp, sistemul irigațiilor; ca locuitorii să nu piară de foame era nevoie ca Nilul să se reverse și să acopere nisipurile cu nămolul gras al munților abisinieni. Lacul Tana și Nilul Albastru dau Nilului Alb apele necesare, ca să se reverse.

În ultimii ani Englezii au construit un vast baraj la Kartum, la împreunarea celor două fluvii și au preschimbât în teren fertil și grădini de bumbac, nisipul dintre Nilul Albastru și Nilul Alb, pe o întindere de câteva zeci de mii de hectare: Toată această avuție e condiționată de stăpânirea lacului din vârful Abisiniei.

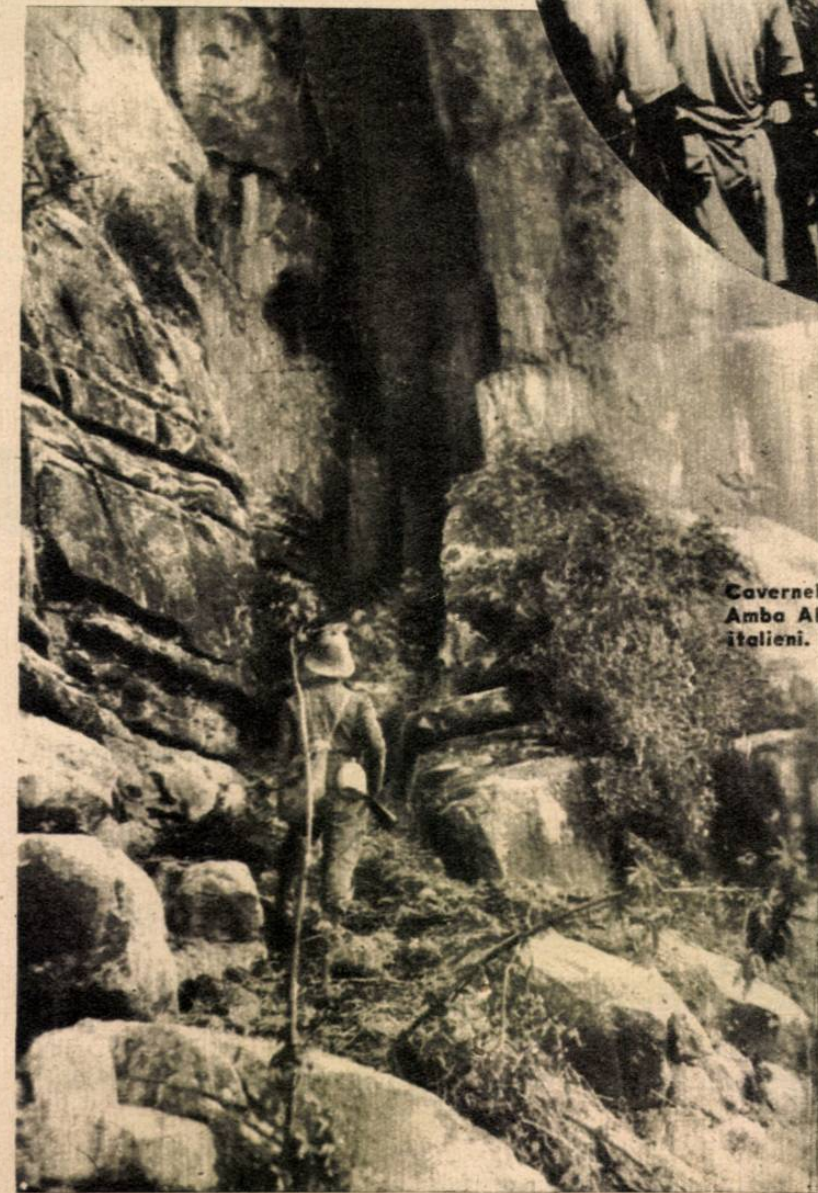
Călătorul care urmărește cursul capricios al Nilului Albastru — unul din cele mai ciudate și aventuroase cursuri de pe suprafața globului, căci curge drept spre miază-zi ca să se ridice apoi drept

Frontiera anglo-italiană din Africa Orientală.

Abisinienii așteptând cu furci și sape sosirea Italianilor.

Cavernele obscure din muntele Amba Aladi, ocupate de soldații italieni.

Trupele engleze din Sudan au străbătut, de mult, Abisinia dinspre Apus și se găsesc acum în fața trupelor italiene victorioase. Se spune că numai un râu secăt le desparte — și un singur glonț, scăpat dintr-o parte sau alta, ar fi în stare să deslănțue un război între Anglia și Italia, catastrofal pentru Europa, în primul rând.

În ce stă valoarea lacului, unde s'a concentrat, în ultimele zile, destinul civilizației noastre?...

Lacul Tana care n'are o întindere mai mare de câteva sute de hectare, locuit de hipopotami, împrejmuit de vegetație tropicală, nu oferă locuitorilor depe țărm decât atâtea pește, cât

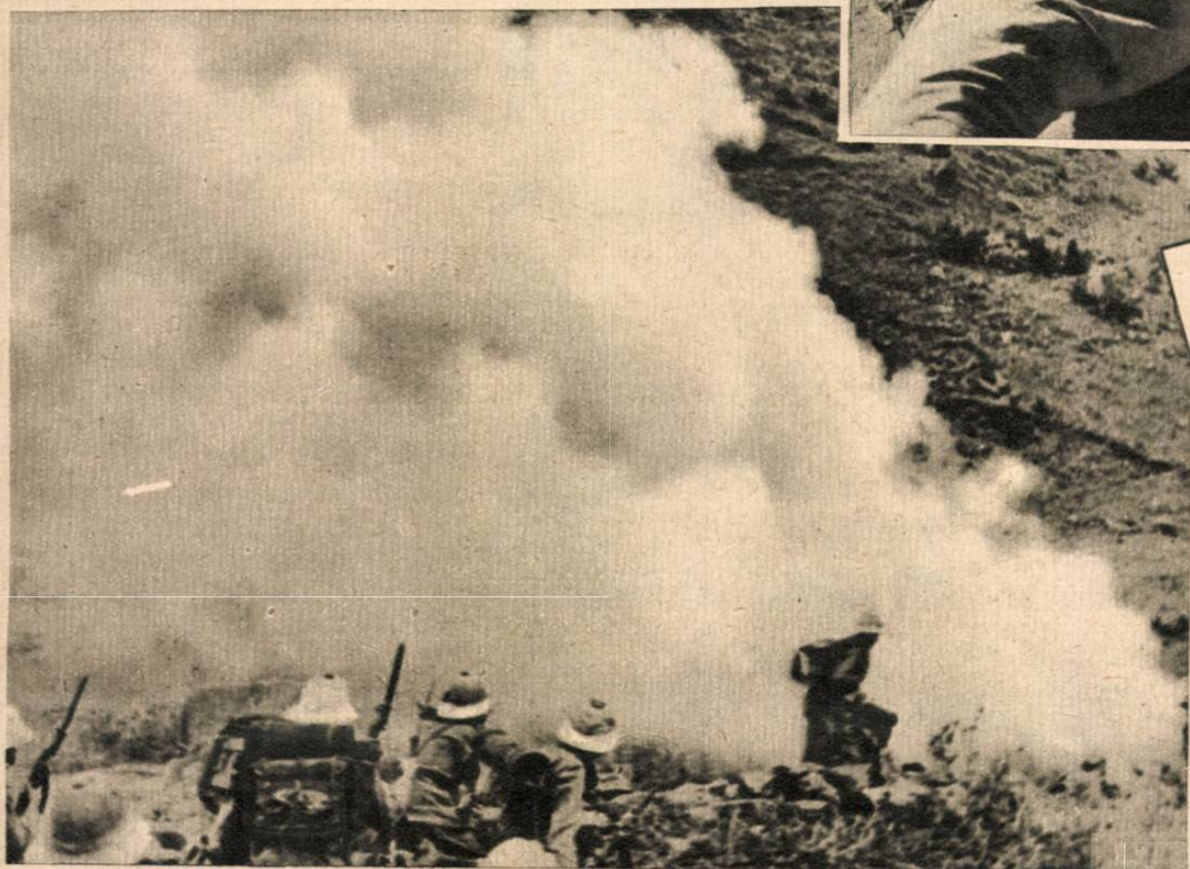
spre miez-noapte — va întâlni și azi, ca și acum trei mii de ani, la poalele munților sute de sclavi negri în apele râului. Ei drămuiesc în palmă, zece ore pe zi, nisipurile de pe fund și aleg din sclipirile de cuarț, sclipirea boabelor galbene — aurul prețios. Se spune că aurul astfel cules s'ar ridica la 80.000 lire sterline pe an, ceea ce e mult exagerat în minus, fără îndoială. Valoarea boabelor de aur trebuie să fie mult mai mare. Jumătate e trimis la Addis-Abeba, dreptul împăratului.

Ar putea îngădui, cu inimă ușoară, Englezii, ca acest aur să cadă în mâna Italianilor?...

Toate acestea la un loc explică de ce Englezii au fost atât de alarmați de politica de cuceriri coloniale a Italiei, de ce erau pe punctul de-a declanșa un război și de ce, acum, când Italianii au cuprins aproape toată Abisinia, diplomația engleză se frământă din nou. Italia a declarat, în numeroase rânduri, că va respecta interesele britanice în Abisinia. Interese nu înseamnă însă drepturi teri-

La Makalle, talerii uzați sunt schimbați pe bani buni. Schimbul se face prin cântărire.

Năvala infanteriei italiene pe muntele Amba Aladji din Nordul Abisiniei.

toriale. Italia ar fi gata să garanteze Angliei că va lăsa neatins lacul Tana, deci toate beneficiile ce decurg de aci. Dar o garanție e numai un petic de hârtie, care poate fi oricând rupt — și interesele Angliei în Sudan și Egipt sunt azi atât de mari, încât ne mai adăstând nici-o altă asigurare, a și trimis trupele ei spre a trage linia de demarcație până unde îngăduie oștirilor italiene să înainteze.

Pentru Italia lacul Tana nu reprezintă azi decât o simplă fâșie de apă. Dar în ziua în care imperiul colonial englez s'ar pune în discuție, Italia ar putea hotărî de soarta Egiptului și Sudanului, printr'un simplu baraj de abateră a apelor Nilului Albăstru. O asemenea armă Anglia putea lăsa în mâna Negusului, personaj african ușor de dominat și de intimidat, dar nu în mâinile unui popor european și mai cu seamă ale Italianilor, care visează la întemeierea unui mare imperiu african, inclusiv Egiptul și Sudanul.

Vor fi Italianii atât de cuminiți, ca să nu piardă în ultimul moment, prin adversitatea Angliei, tot ce au câștigat prin îndolența ei?... Se va vedea în curând.

A.

ODOL

Dinții și cavitatea gurei trebuie să fie eliberate de toate corpurile străine. Obțineți aceasta, îngrijind gura și dinții cu PASTA DE DINȚI ODOL și cu APA DE GURĂ ODOL. APA DE GURĂ ODOL înlătură mirosul urât din gură. PASTA DE DINȚI ODOL împiedică urâta îngălbenire a dinților.

împrospătează și înviorează

Printre NOMAZII SECOLULUI AL XX-LEA

Viața pe drumuri nu este chiar atât de tragică. — O soluție ciudată a crizei

NE-AM obișnuit de multă vreme să primim soluțiile cele mai bizare, pentru toate chestiunile la ordinea zilei, din America. În genere ceace fac Americanii ne par nouă, celor din Europa, originalități lipsite de sens. Se face însă o mare greșală, căci nu se ține seamă de împrejurările cu totul speciale, care dau posibilitate așa ziselor originalități, să se manifesteze.

Nu încapă îndoială că Statele Unite ale Americii se află pe o treaptă înaintată a civilizației. Totuși, în statele acestea atât de civilizate, trăesc nu mai puțin de 250 de mii de familii de nomazi. Este drept că nomazii aceștia nu corespund întocmai noțiunii pe care o avem noi. Nomadul american nu se hrănește cu carne crudă, nu doarme călare și nici nu se ocupă cu prădăciuni, sau eventual cu cerșitul.

Din contra, sunt oameni cari își văd de meseria lor; oameni serioși cu familie, cari-și țin copiii în școli, mă rog persoane foarte serioase.

UN FENOMEN AL CRIZEI FINANCIARE

Statele Unite ale Americii au avut foarte mult de suferit din cauza crizei financiare și economice. Multe familii din mica burghezie și chiar din burghezia mai înstărită, și-au văzut scăzute veniturile și în consecință n-au mai putut face față vieții costisitoare la oraș.

Chiriile erau prea scumpe, iar

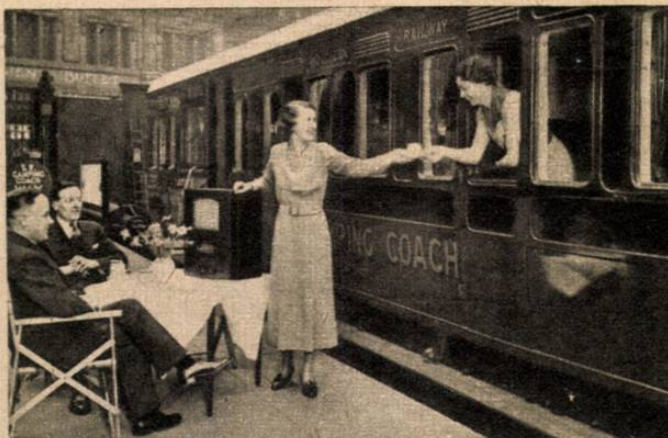
alimentele — mai ales pentru familii mai numeroase — ar fi înghițit cea mai mare parte a veniturilor. Oamenii s'au văzut atunci constrânși să părăsească domiciliile orășenești. Cum însă stabilirea la țară ar fi însemnat o altă cheltuială, tot atât de mare, pentru chirie, ei au socolit mai indicat să vagabondeze din loc în loc, suprimând astfel, dintr-o trăsătură de condei, un capitol împovărător la „cheltueli”.

Și atunci toți aceia cari n'au mai putut rezista scumpetei la orașe și-au încărcat calabalăcul în automobil și au pornit la drum.

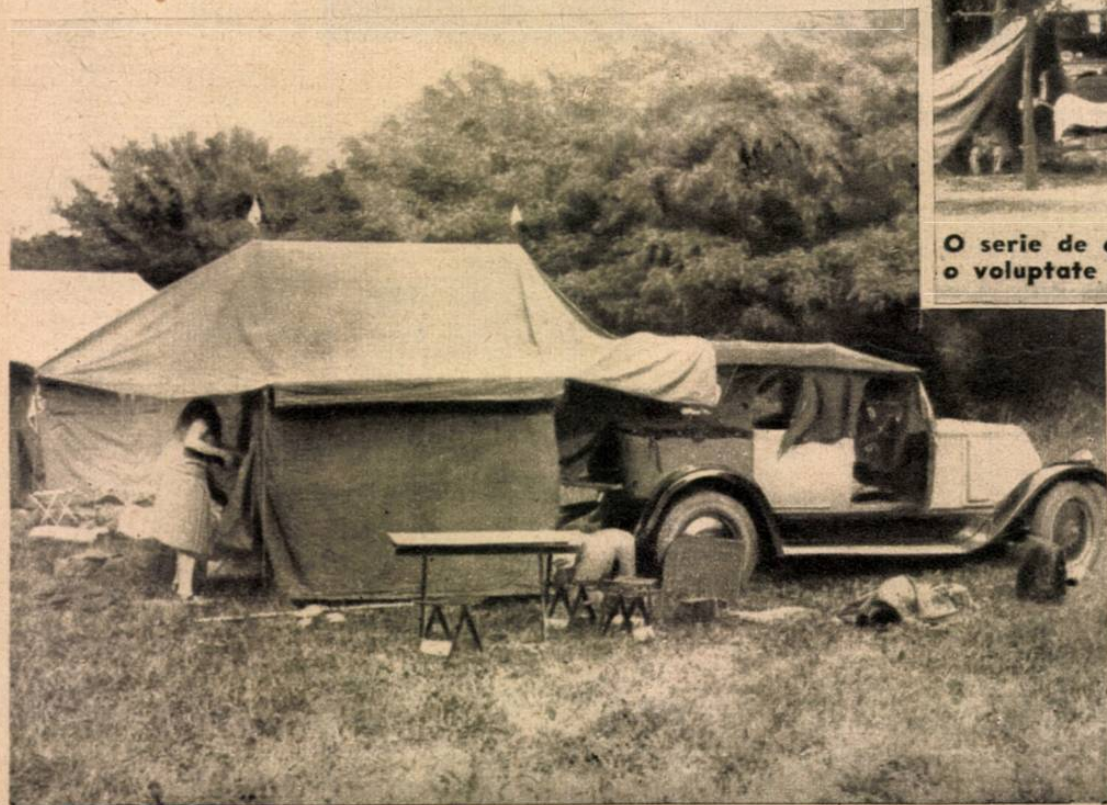
O INDUSTRIE ÎN FLOARE

Probabil că cititorii acestor rânduri își vor fi imaginat că nomazii americani pornesc la drum cu boarfele în spate. Lucrurile nu se petrec chiar așa. Nu trebuie să uităm că în America fiecare al cincilea om are automobilul său. Costul benzinei este ridicol de mic, astfel că vagabondarea dintr'un colț în altul al țării revine mai cftin decât o chirie, într'un apartament modest. Fiindcă lucrul acesta trebuie să-l stabilim odată pentru totdeauna, Americanii nu vagabondează de plăcere, ci fiindcă n'au altfel posibilitate de trai.

Dar viața pe drumuri nu este chiar atât de neconfortabilă pe cât s'ar părea. Familia nu pornește la drum până ce nu are un „trailer” — un fel de remorcă, reprezentând o odaie

O serie de automobile și corturi, de-ale acelora care simt o voluptate să-și petreacă viața în aer liber.

Automobilul și cortul, poate oferi fericirea tot atât de mult ca și un blockhouse.

nium și o mașină de gătit cu benzină. În trailer se găsesc dulapuri (în parter), instalație electrică, ce poate fi alimentată din bateriile mașinei sau printr-o derivație dela firul principal, mese și scaune pliabile, un răcitor, un rezervor pentru apa de băut, un mic lavoar, în fine tot ce este necesar unei vieți civilizate.

Odăile acestea pe roate au fost construite după principiile cabinelor de vapor, care trebuie să utilizeze orice colțisor de loc. În ultimii ani, fabricile de „trailer” lucrează zi și noapte, iar randamentul lor pare să nu îndestuleze piața. În orice caz criza americană a creat o nouă industrie, dar și o nouă categorie socială.

VIAȚA NOMAZILOR

Evident că viața aceasta nomadă necesită cheltueli chiar dacă nu mari, în orice caz simțitoare. Deaceia nu poate oricine să-și permită acest „lux”, în mizerie. În genere cei care își duc viața pe drumurile Statelor Unite sunt mici rentieri, voiajori comerciali, mici industriași, medici și chiar avocați.

Autoritățile statului sesizate de acest exod pe care nu-l pot stăvilii, au luat toate măsurile pentru a facilita viața nomazilor.

Compania de căi ferate engleză Southern a construit vagoane de weekend așa cum vedem în fotografia noastră. Aceste vagoane pot găzdui șase persoane și cuprind dormitor, sufragerie și salonaș. Fotografia noastră a fost luată în gara Waterloo din Londra în timpul unei demonstrații.

Cine poate spune că este mai fericit decât acești tineri care-și petrec ore minunate pe câmp, dormind în corturi departe de zgomotul orașului.

de locuit pe roate — oricât de modestă.

La începutul mișcării de vagabondaj, oamenii se mulțumeau cu un cort rudimentar. A intervenit însă spiritul inventiv al industriașilor, care au creat niște odăi pe roate, în genul cabinelor de vapoare, care prezintă maximum de confort, pe minimum de spațiu.

Pentru 600 de dolari, adică vreo zece mii de lei, oricine poate obține un trailer, cu patru paturi, care să aibă anexată o bucătărie cu tacâmuri de alumi-

În fiecare stat al federației americane există locuri făcute anume, pentru campamentul nomazilor. În asemenea locuri sunt instalații de apă, lumină electrică și chiar pază comună.

Campamentele sunt organizate în genul micilor orașe, iar nomazii, cari se stabilesc pentru vreme mai lungă sau mai scurtă într'un anumit loc, își aleg chiar și un primar, care are toate atribuțiile acestei demnități.

Într'un asemenea orașel improvizat pentru o lună, două sau mai multe chiar, veți găsi mici

piilor să urmeze în fiecare lună o altă școală. Ori în familiile acestor nomazi sunt copii, cari sunt obligați prin lege să urmeze cursurile școlare. Atunci părinții se văd forțați să nu schimbe mai mult de 12 domiciliu pe an.

Un record în această privință a fost totuși stabilit de o fată de 19 ani, care s'a născut și a crescut într'un trailer. În timpul scurtei ei existențe a frecventat 170 de școli primare și 11 școli secundare. Numele ei e Georgette Williams.

De îndată ce se anunță iarna, marea masă a nomazilor se îndreaptă spre California și Florida, unde clima dulce le permite să petreacă, fără mari riscuri, anotimpul cel mai greu.

*

Aceasta este viața nomazilor moderni. Este drept că o baghetă magică a transformat biddi-viul înaripat într'un automobil de zeci de cai putere și că viața se duce în „corturi” cât se poate de confortabile. Cu toate acestea o nouă categorie socială s'a născut pe meleagurile depărtatei Americi, căci în tabăra nomazilor, distanțele convenționale dispar.

Automobilul i-a condus de parte până la cort, unde-și vor petrece viața în aer liber.

lăută o fabrică de înghețată pe roate, care se poate vedea în sezonul de vară la Viena.

magazine, cu toate cele necesare. Comercianții sunt desigur și ei nomazi. Puțin mai încolo veți da peste un salon de coafură... în aer liber, o cofetărie, ateliere de cizmărie și croitorie, etc.

ȘI BINE INȚELES UN RECORD

Iată însă că viața nomadă își are recordurile ei. În primul rând un nomad, care se respectă, nu stă mai mult de o lună în același loc. Luna aceasta de grație își are rostul ei și iată de ce:

În America legea permite co-

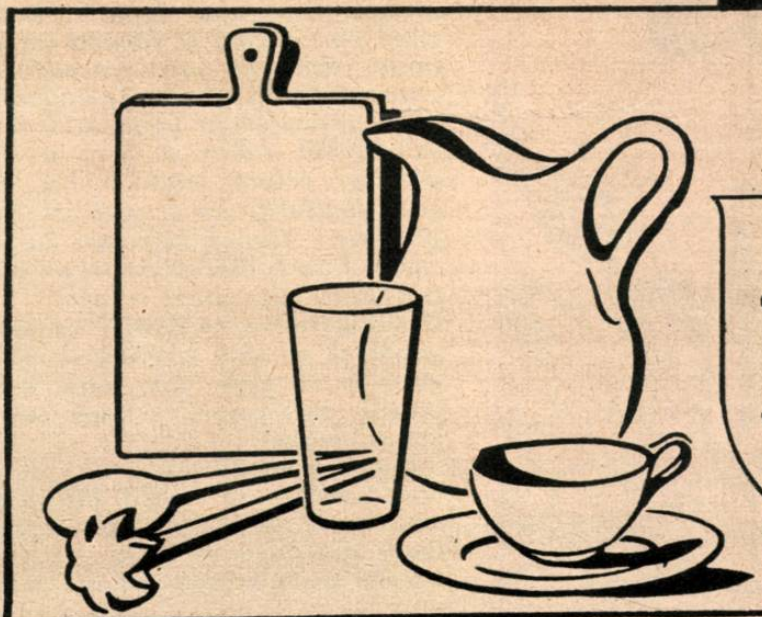
Studentii dela politehnică au găsit într-o dimineață o mașină în dreptul ferestrei dormitorului lor, la cel de al patrulea etaj al clădirii. Problema este: cum de a ajuns mașina aceasta acolo?

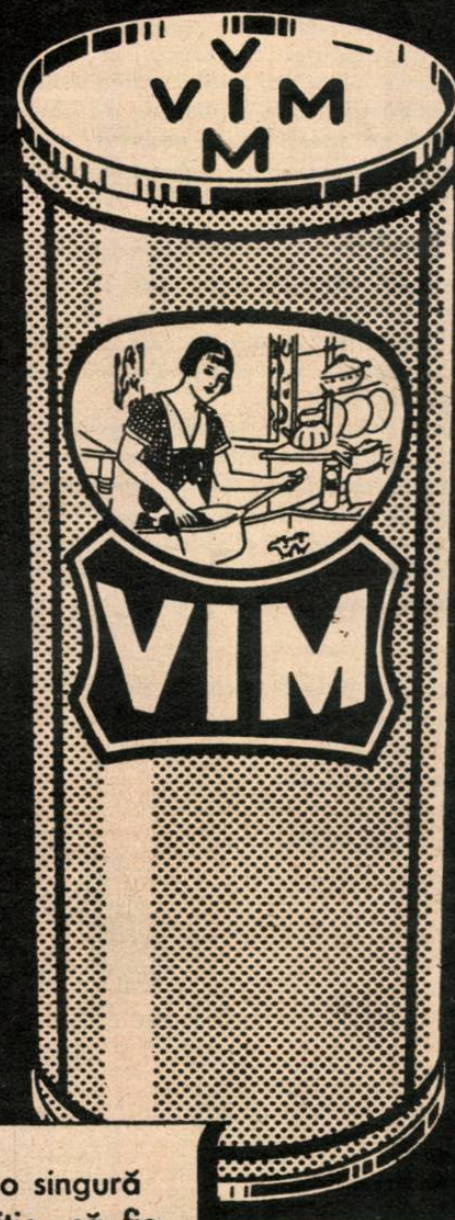
„Ditto” cimpanzeul în vârstă de 18 luni, pare a avea o discuție cu Shorty, prietenul său în vârstă de trei ani, deoarece se teme că nu-și va isprăvi treaba la timp, dar Shorty nu se turbură câtuși de puțin.

Orice obiecte,
cu suprafață fină sau aspră,
se curăță cu **VIM**!

Vim este auxiliarul cel mai prețios al gospodăriei! Curăță murdăria rapid de pe orice obiect: fie de lemn, de metal, de porțelan, sau de sticlă, sau obiecte vopsite; — Vim curăță murdăria până și de pe mâinile cele mai murdare!

Cu o singură condiție: să fie
VIM
veritabil în cutia sa originală!

CASA CELUI MAI MARE MINCINOS

Casa faimosului baron de Münchhausen a fost cumpărată de orașelul în care el a trăit și unde și-a povestit brașoavele.

Micul oraș Bodenwerder, situat pe malurile râului Weser, în Germania, a hotărât să cinstească memoria celui mai faimos cetățean al său, care-a fost în același timp și cel mai mare mincinos al lumii, baronul Münchhausen, înmormântat în curtea bisericii din orașel.

Consiliul comunal a cumpărat casa, în care s'a născut Karl Friedrich Hieronymus baron de Münchhausen și unde a murit, 77 de ani mai târziu, după o viață de aventuri moderate și de povestiri exagerate. În casa, care se numește „Vila Minciunii”, se va instala primăria, iar două din camerele sale vor constitui un fel de muzeu.

Puțini sunt acei cari știu că baronul Münchhausen a existat într'adevăr și cred că numele său, ca autor de povestiri fantastice, ar fi fost fictiv. Povestirile lui au fost pentru prima dată publicate, fără consimțământul baronului, de către Erich Raspe un agent literar necinstit, care nu putu fi prins, pentru că n'avea domiciliu stabil, ci rătăcea neconținut din țară în țară. Dar baronul a trăit într'adevăr.

Karl Friedrich Hieronymus von Münchhausen, vlăstarul unei vechi și nobile familii, s'a născut la Bodenwerder, în 11 Mai, 1720. El a fost ofițer în armata rusă, în care se înrolau pe atunci toți tinerii germani, animați de spiritul aventurii.

Baronul avea o fire veselă, sociabilă, plăcându-i mult băutura, vânătoria și snoavele. El organiza mereu petreceri și-și distra oaspeții, povestindu-le extraordinarele aventuri pe care le avusese, în ținuturi îndepărtate și sălbatice, povestiri pe care le împodobia cu minciuni extravagante, de-un humor cu totul original. Și poate cea mai nostimă,

era că în tot timpul cât povestea, chipul său rămânea perfect serios.

Din povestirile sale, a fost proclamată drept cea mai bună, una, în care vorbește cum a fost urmărit odată de un leu.

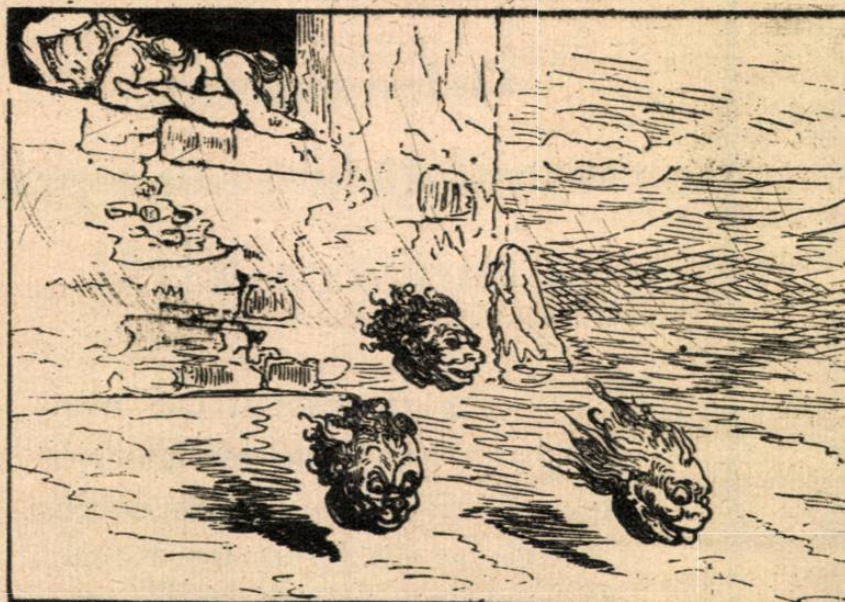
„Incercai să mă salvez, dar cum mă întorsei, văzui înainte-mi un crocodil, care căscase o gură cât toate zilele, gata să mă înghită. În dreapta mea se afla o apă adâncă, iar în stânga o prăpastie, al cărei fund, știam că era un furnicar de vietăți veninoase; cu un cuvânt, mă credeam pierdut, căci simțeam răsuflarea leului în ceafă; de frică, picioarele mi se muiară și căzui iar — după câte mi-am dat seama după aceea, — fiara sări peste mine.

„Zăcui câțva timp într'o stare, cu neputință de descris, așteptând să-i simt

Oamenii din lună imaginați de Münchhausen își trimit căpetele prin oraș pentru a afla ce se petrece.

Oprindu-se cu calul la o fântână pentru a-l adapa, băgă de seamă într'un târziu când văzu că acesta nu se mai sătura bând, că animalul fusese tăiat în două.

Cum a scos baronul o vulpe din pielea ei, bătând-o crunt cu biciul.

Cum s'a salvat baronul de Münchhausen pe sine și pe calul său dela înec trăgându-se de coadă.

dintr'un moment într'altul colții, sau ghiarele, în carne; după câteva secunde, auzii un sgomot puternic dar foarte ciudat, cu totul diferit de ceea-ce-mi izbise până atunci urechile. Și vești vedea că nici nu e de mirare, când vă voi spune de unde venia; după ce ascultai o vreme, cutezai să-mi ridic capul și să privesc în juru-mi, când, spre nespusa-mi bucurie, văzui că leul, din iușeala cu care se rezezise asupra mea, trecuse mai departe, în momentul când eu cădeam și făcând un salt, peste mine, căzuse în gura crocodilului! Capul unuia intrase pe gâtul celui alt.

„Din fericire, în momentul acela simții sub mână sabia și fără a sta mult la gânduri, retezai capul leului, dintr'o singură lovitură, iar trupul lui îmi căzu la picioare! Atunci, împinsei cu patul puștii capul fiarei, mai departe, pe gâttelele crocodilului, care muri sufocat“.

O altă povestire, ce desfăta pe ascultătorii săi, spunea că pe când se scălda în mare, a fost înghițit de un pește uriaș, care fu însă curând prins de niște pescari, și după cum povestește Münchhausen:

„Oamenii se tăvăliră de răs, auzind o voce omenească ieșind din pește și mai cu seamă, văzând un om despuial, ivindu-se din gura sa“.

Intr'altă parte, baronul vorbește despre o vreme,

Baronul îl imită pe Jonathan.

când el voia să intre în tabăra inamicului, pentru a fura niște secrete militare, de mare importanță. Știa însă că de se ducea cu iubitul său cal „Lituanianul”, avea să fie prins și spânzurat ca spion, așa că preferă să încalce o ghiulea de tun, care-l duse cu, repeziciune, și fără nici un accident, la destinație. După ce-și îndeplini misiunea, încălecă pe o ghiulea inamică, și ajunse, cu aceeași viteză, ca și la început, în tabăra sa. Mai târziu, săria împreună cu calul, peste un lac.

„Văzui apoi” spunea el „că era cu mult mai lat decât îmi închipuisem, și atunci, în mijlocul săriturii, făcui calea întoarsă, pentru a-mi lua mai mult vânt. Dar și a doua oară pornii prost și căzui în gât. Aș fi avut, fără îndoială, un sfârșit prematur dacă nu m'aș fi agățat cu mâna liberă de coadă și nu m'aș fi săltat, afară, spre mal, cu cal cu tot”.

Calul său a pățit-o rău într'un rând, când a fost tăiat în două, fără știrea baronului, de către un oblon de tarabă, în momentul în care intra cu el, într'o cetate asediată. Baronul nu află

Cum a rezolvat baronul problema sborului.

Cum a scăpat de leul care-l urmăria și de crocodilul ce-i ieșise în față, gata să-l înghită.

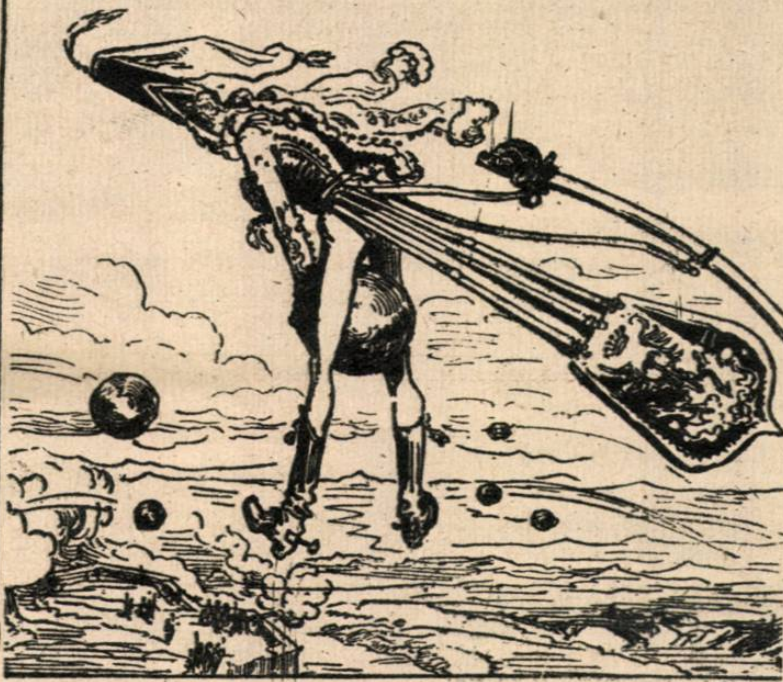
de acest accident decât atunci când ajunse la o fântână, situată în mijlocul cetății. Calul bău câțva timp într'una nevrând să se mai miște de lângă fântână și atunci, descoperi baronul că partea dindărăt a animalului lipsea.

Münchhausen a rezolvat și problema sborului. Într'o zi, el pescuia rațe sălbatice, cu o bucată de grăsime legată la capătul unei sfori foarte lungi. Bucata de grăsime era atât de uleioasă,

încât trecu repede prin prima rață, care o întâlni în cale și fu curând înghițită de o a doua. La fel se întâmplă și cu aceasta și așa iar cu a treia, cu a patra, etc. până când baronul avu un cârd întreg, înșirat pe sfoara sa. Una dintre rațe începu să sboare, celelalte o urmăriră și curând, Münchhausen se văzu plimbat prin văzduh.

Între altele, baronul a mai povestit că, plecând într'o zi la vânătoare, a văzut o vulpe neagră, de-o frumusețe rară. Din nefericire însă, uitase să-și ia cartușele și-atunci, își încărcă pușca cu ținte. Când trase, acestea prinseră coada vulpii într'un copac, iar baronul se apropie și bătu sălbăticiunea cu biciul, atât de crunt, încât aceasta își sări din piele și o luă la fugă, lăsând vânătorului prețioasa-i blană.

„In Lună” spunea Münchhausen „persoanele distinse, când vor să știe ce se mai petrece prin popor, nu părăsesc casa — adică, trupurile lor rămân pe loc trimițându-și doar capetele să cuture străzile și să vadă cum stau lucrurile. Iar după ce a obținut informația

Baronul pătrunde în tabăra dușmană, călare pe un obuz.

necesară, capul se întoarce frumusețea acasă.”

În viață, baronul i-a făcut pe oameni să nu-și creadă urechilor, iar după moarte, el le-a produs o surpriză și mai mare, înaintea căreia nu le-a venit să-și creadă ochilor. A fost înmormântat în secret iar șapte ani mai târziu, când l-au desgroapă, trupul său se afla într'o stare de perfectă conservare. Și dincolo de viață el rămăsese tot fantasticul Münchhausen.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult decât o dată dacă-l scăpați de toată toată, de după ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă usturimea răsunet, netezește pielea și l'fereste de infecții. Flacoane Lei 51, 72 și 129

O pudră care ține

este pudră «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à 35, 75 și 130

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți ști să fiți «naturale» intrabunând lardul «Mystikum» Scherk — care adăugă perfect dându-vă ocazional variabilități pe care bărbajii o apreciază atât de mult. Cutii Lei 70.

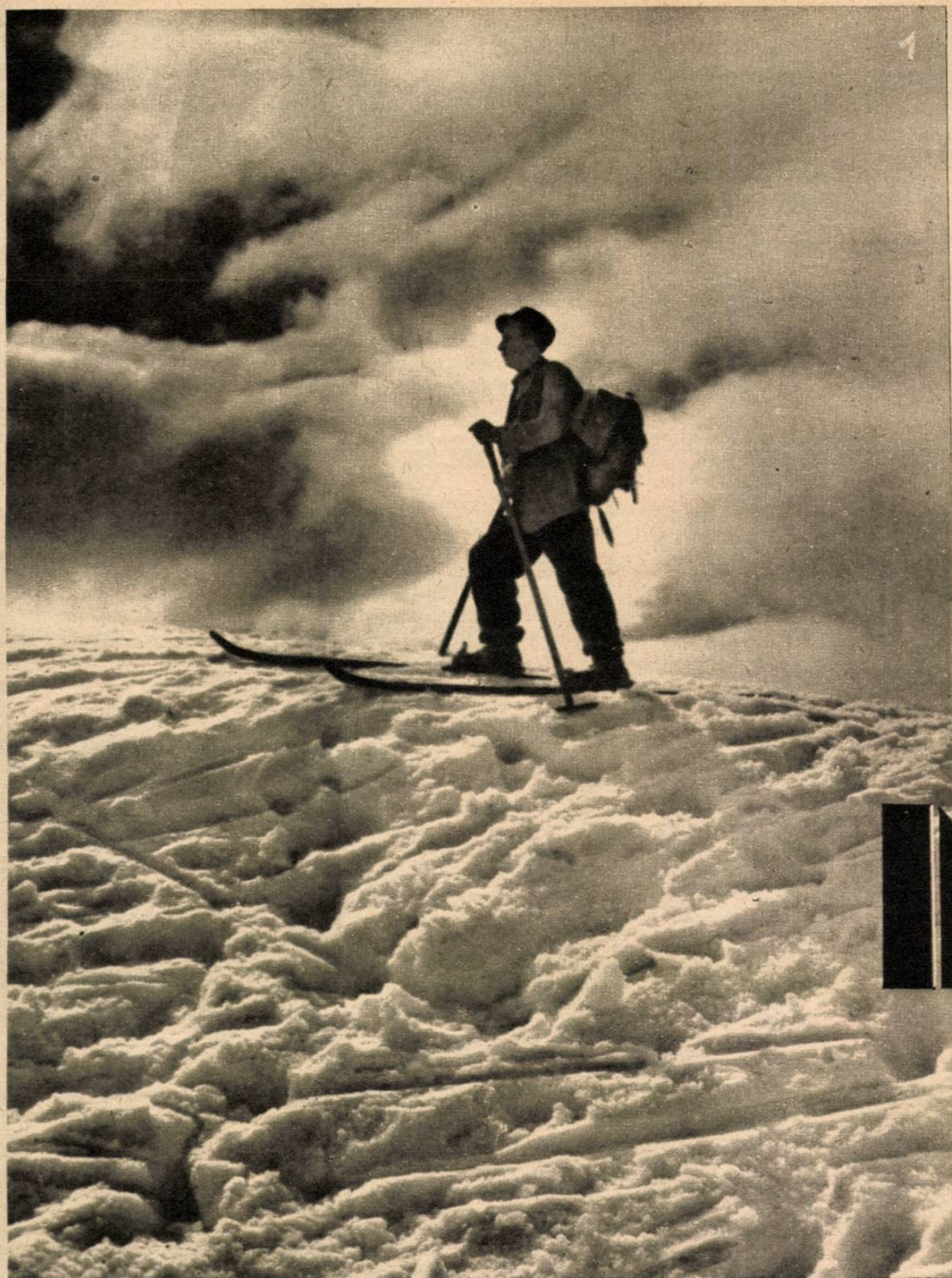
Studiați frumusețea

după cartea «Le beau visage» care este atașată fiecărui flacon de «Lotion Faciale Scherk». Găsiți deslușiri ample într'o formă concentrată. — Puncte negre, acnee, epidermă grasă și pătată, pori dilatați nu trebuie să mai existe în viitor. Pielea înflorește. Flacoane à Lei 62, 103, 164 și mai mari. Trimiteți adresa Dvs. exactă însoțită de Lei 12 în timbre poștale la «Parfex» Calea Moșilor 78, București I. Veți primi imediat o probă.

Ilustrația de la Scherk

Lotion Faciale Scherk

SCHERK

INVIERE

1. Skiorul din fotografia noastră nu calcă pe nouri. El alunecă pe zăpada care a imprumutat pentru circumstanță aspect ceresc.

2. Cei patru preoți dela schit.

3. Schitul ziua.

4. Clopotul este tras la schit pentru a duce departe prin munți vestea Invierii Domnului.

5. Noaptea, în timpul slujbei de Inviere.

Drumul e lung și greu până la Vechiul schit de lângă Peștera lalomicioarei, deaceia poate primăvara sosește mai târziu prin aceste locuri și sărbătoarea Paștilor găsește mănăstirea mică îngropată în zăpadă.

Cu deosebire în anul acesta, deși iarna a fost blândă, ea nu s'a dat dusă ușor și în săptămâna patimilor a fost pe Bucegi mai multă zăpadă decât în Februarie. Spre marea bucurie a sportivilor, cari au venit la Peștera lalomicioara, cu skyurile, ca să prăznuiască Invierea, desfătându-se pe zăpada moale.

Cei patru călugări, din schitul lalomicioara, îngrijesc de casa de adăpost de lângă mănăstire, așa încât vizitatorii sportivi găsesc aci un confort mulțumitor.

Noaptea Invierii, la Schitul lalomicioarei, pierdut în mijlocul munților sălbatici, a fost parcă mai plină de mister, mai impresionantă decât în orașele creștine.

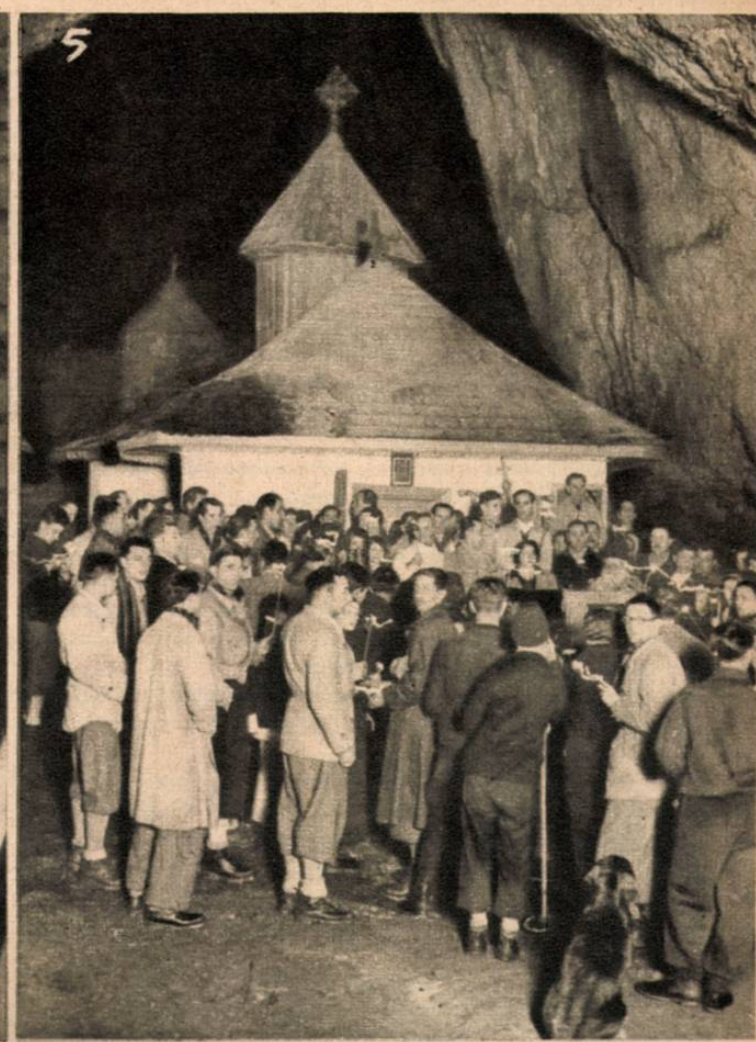
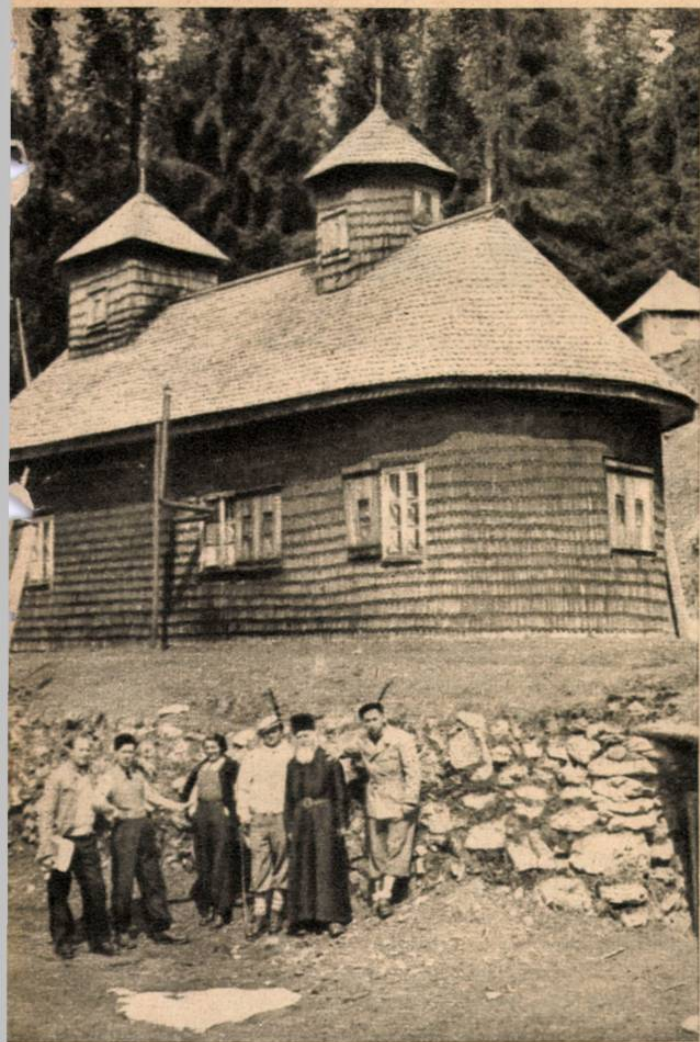

6. Stalactite
noaptea

7. Cabana

8. Credința

9. Iată o

Fotografii Berman.

LA SCHITUL CU 4 CALUGARI

...te fotografiate la peșteră în
...nvierii.
... Regele Carol al II-lea
...ioșii în timpul slujbei Invierii.
...adevărată pădure de skiuri.

JOCURILE DE NOROC

PARLAMENTUL, într-o unanimitate impresionantă a hotărât, la începutul lunii Aprilie, să interzică jocurile de noroc, pe tot cuprinsul țării. S'a promulgat o lege care nu mai îngăduie alt joc de noroc decât pariurile la alergările de cai și loteria de stat.

Dar jocul de noroc este o patimă, asemenea băuturii sau stupefiantelor. Omul, care s'a deprins cu beția pe care o produce înfrigurarea așteptării în fața mesii de joc, nu se poate desbăra ușor de viciul său. Cu ochi sticloși, cu nervii încorlați, cu gură amară, el așteaptă ore lungi jocul hazardului, care face ca în fața lui să se adune bancnotele, sau care i le risipește de dinainte, ca bătute de vânt. Prea a-și încerca norocul — în care întotdeauna nădăjduiește, pe care totdeauna îl credea favorabil și-l iartă de vitregia de rândul trecut — pătimașul jocului nu prețuiește delă nimic, și-și găsește banii necesari.

Au devenit tot mai numeroși acei cari exploatează această slăbiciune omenească. Și tocmai spre a stăvili furia jocului, care-a luat proporții îngrijorătoare, s'a votat legea, pe care-am amintit-o mai sus.

Dar cei interesați n'au înțeles să se supună, cu inimă ușoară, hotărârii Parlamentului. Mulți au crezut că s'ar putea da o interpretare legii, în așa fel, încât jocurile să continue. Și de fapt dela promulgare și până în săptămâna trecută, mai toate cluburile au fost deschise, atât în București cât și la Sinaia și alte localități, unde deobicei se juca.

"Jucăm ori nu jucăm"? Era o întrebare ce chinua pe mulți. Patronii de clu-

La cafeneaua „Marinică”, din Calea Dudești, lucrurile se petrec altfel. Aci veniau deobicei să joace oamenii din păturile de jos ale societății. Jucau cărți biliard, table, dar mai ales cărți. Astăzi câțiva oameni adormiți beau ceai. Cel mult dacă se joacă domino. Joc de cărți nu se vede.

Dacă cele mai multe cluburi din centru nu respectă legea, Marinică în schimb o respectă.

Un chelner din cafenea ne explică:

— Dece să intrăm în conflict cu Parlamentul? Nu se poate? nu se poate! Ne-au oferit clienții și 300 lei pentru o pereche de cărți de joc. Dar noi respectăm legea!

Deaceia e și cafeneaua goală! În cluburile unde s'au suspendat jocurile, găsești o atmosferă de jale. Dela garderobă observi entuziasmul scăzut:

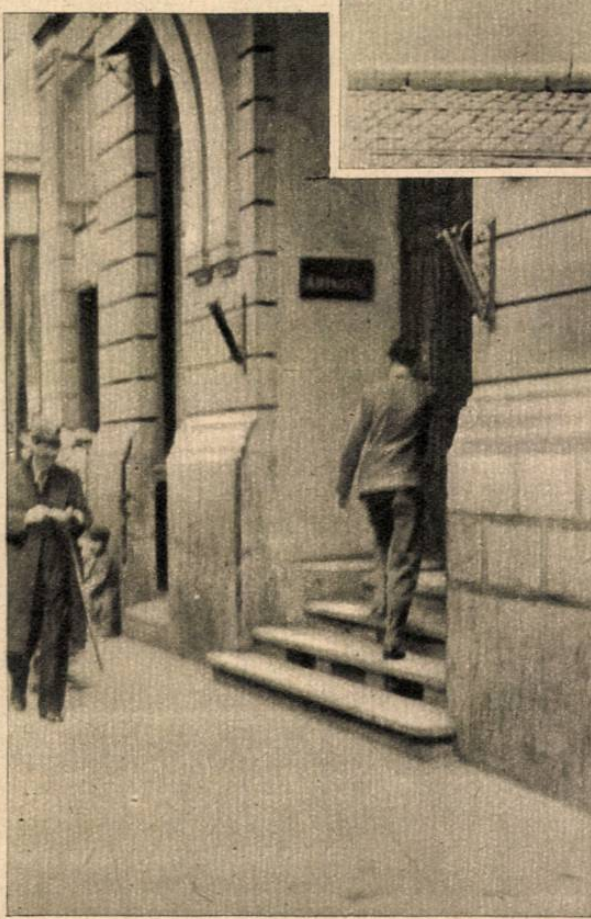
— Degeaba mai intrați! S'au suspendat jocurile, așa au hotărât boerii!

Dar cum pe cuiere sunt agățate paltoane și pălării îți exprimi uimirea.

— Astea sunt ale oamenilor de serviciu, au venit fiindcă așteaptă noul ordin, îți spune garderobierul.

Într'adevăr, în sala de ruletă și de chemin de fer, e o at-

O nevinovată „cafenea și cecinarie”. În realitate un tripou ordinar.

La „Moto Club Român”, nu intra nici un motociclist. În schimb se curățau în vizită trecătorii de pe bulevardul Elisabeta.

Pe strada Brezoianu, intrarea la Cercul Artistic. Dece „artistic”?

— buri credeau că pot interpreta legea în felul următor: în Monitorul Oficial scrie că sunt oprite toate jocurile de noroc pe bani, în localuri publice. Dar cluburile nu sunt localuri publice, sunt cercuri închise deci legea nu le poate privi pe ele.

La Sinaia se spunea că jocurile sunt permise printr-o lege specială, care n'a fost abrogată, iar tribunalul de Prahova a dat chiar o decizie în felul acesta.

Am intrat într'un club din București, unde direcțiunea n'a închis localul. Controlul la intrare devenit mai riguros. Pe lângă portar există un paznic, care te privește bănuitor.

— Sunteți înscris în club? — întreabă unul din directori.

— Nu.

— Atunci trebuie să semnați o declarație. — Și întinde o foaie de hârtie tipărită. De îndată ce-ai semnat, ai devenit membru „al cercului închis” și ușile îți sunt deschise!

Dar în sala de jocuri e lume puțină. În jurul mesei lungi, câteva chipuri palide. Se joacă „trentesept”, adică ruletă cu cărți.

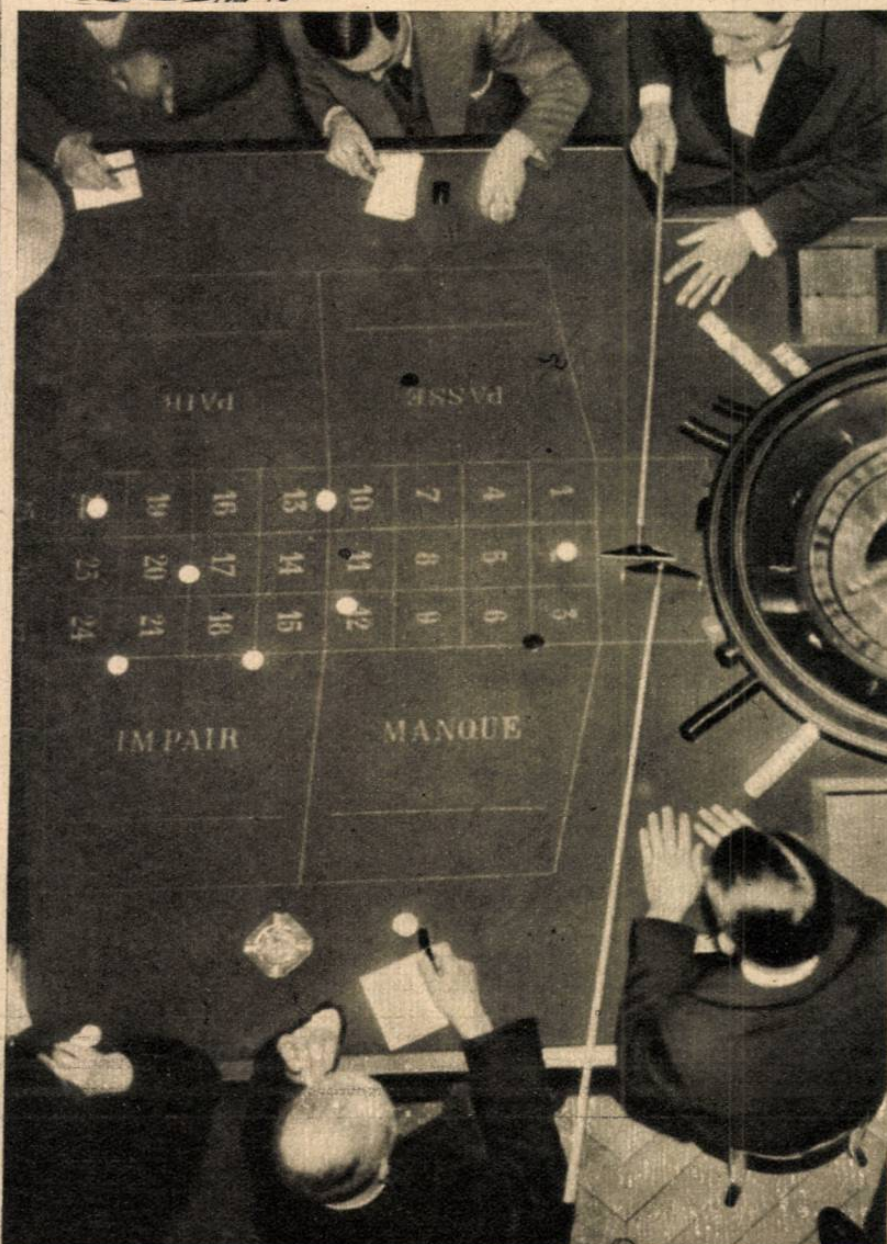
Jocurile mecanice au fost oprite mai de mult, dar mintea inventivă a jucătorilor a știut să înlocuiască ruleta, unde o bilă se învârtă în fața a 37 numere, printr'un joc de cărți.

Se mizează puțin. Crupierii sunt și ei nemulțumiți, și cu fețe triste, trag jetoanele cu lopățica. Mergo slab. Decând cu larma noiei legi, mulți clienți absentează.

Domnul director ne lămurește: — Jucăm și noi, până se va lua o hotărâre definitivă. La fel ca la Sinaia, vom da în judecată pe acei cari ne vor opri să funcționăm.

— E lume cam puțină...

— Păi jucăm mai mult demonstrativ. Am depus milioane la stat, nu putem accepta să fim păgubiți astfel...

AU FOST INTERZISE

Ruleta își face toaleta. Este unsă și lustruită pentru a putea curăța cât mai elegant pe acei care-i cad în mreji.

mosferă de biserică: mesele mari, văduvite de jucători, fac impresia unor sicrie imense. Într'un colț, crupierii, chelnerii, picolii... Ne întâmpină conducătorul localului. După față, parc'ar fi un mare proprietar ale cărui întreprinderi au fost distruse de foc.

— Legea asta — spune dânsul — a pus multă lume pe drumuri. Știți care va fi rezultatul legii? Să vi-l spun eu: o să se înmulțească localurile clandestine, unde se joacă cu caniotă. Statul însă o să piardă aproape un sfert de miliard pe an... Da, da, domnule, ce crezi dumneata că o lege poate opri pe oamenii pătimiși dela joc? O să vezi cum o să plece lumea, care vrea să joace ruletă, la Varna, în Bulgaria, înloc să rămâie la Constanța, sau să meargă la Sinaia... Și pe urmă, te întreb și eu pe dumneata, ce-o să se facă toată lumea asta, care a muncit, cinstit, și care acum rămâne fără lucru?

— Păi să se apuce de muncă! răspund eu. Directorului îi dispare brusc zâmbetul amabil depe față. A recunoscut în mine un adversar al jocurilor și spovedania lui înce-tează.

In jurul mesei de ruletă la cazinoul din Sinaia.

Textul decretului lege prin care au fost desființate jocurile de noroc. (Din „Monitorul Oficial”).

În lumea așa zișilor șomeuri — dintre cari sunt mulți jucători pasionați, nevoiți să se resemneze — circulă tot felul de șvonuri; — Am auzit c'o să se revină; o să se restrângă legea numai pentru bălciuri și cafe-nele, spune unul bine informat.

— Aș! de unde! Nu se mai joacă, ripos-tează, hotărât, un pesimist.

Toată lumea aceasta așteaptă să cadă din cer o dispoziție interpretativă, salvatoare. — Am rămas fără nici un ban, se tânguie un ins voluminos. Un crupier ne explică savant:

— E un biet **rabatteur**. Aceasta înseamnă că avea misiunea să atragă jucători pentru club. Direcțiunea îi plătia un mic procent, din ce lăsa clienții aduși de dânsul.

— Ne rămân copiii pe drumuri — se aude o altă voce plângătoare.

Același crupier ne dă lămuririle nece-sare:

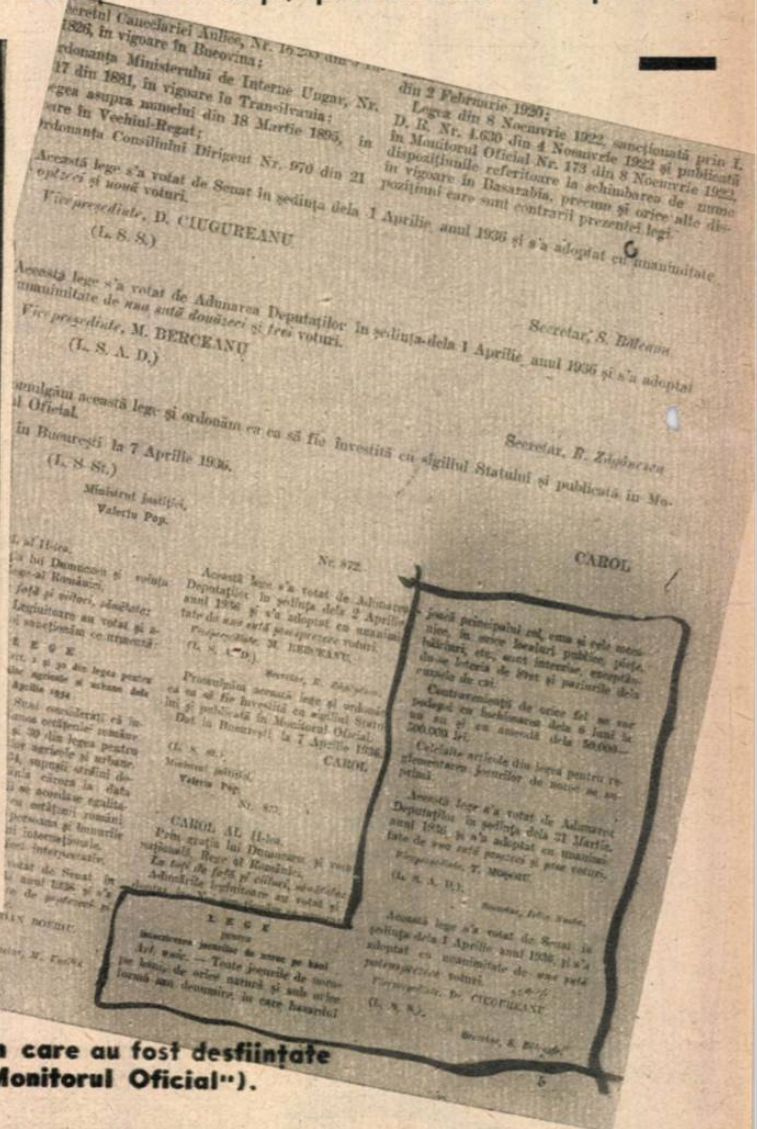
— E „ciubucarul”. Un om care n'are nici o ocupați. Pe vremuri a fost bogat, dar jucând prin cluburi și-a pierdut averea și-a rămas apoi în lumea noastră. Oche-ște câte-un jucător, care câștigă, și-l „tapează” de un pol, doi. Acești bani, obținuți astfel, se numesc în limba-jul nostru „ciubuc”.

Va dispărea deci împreună cu rabatteurii și tagma ciubu-carilor.

Pe un scaun sunt depuse uneltele de joc: **rattoul**, adică lopățul de adunat bani, **paleta**, instrumentul cu care se prezintă cartea de joc, și **sabot-ul**, cutia în care se așează cărțile. Câte ar putea povesti aceste uneltele! În fața unui club închis, care deobicei era frecventat de lume dubioasă, se îngrămădesc meseriași, cu fețele supte, funcționari inferiori, obicinuiți să-și aducă aci ulti-mul ban, femei, fără familie și fără ocupație.

Ei se informează dela director dacă există vreo nădejde.

— Vom face o ultimă intervenție la cei mari, și dac n'o să ne acorde dreptul de funcționare, o să dăm în jude-cată pe cei în drept, spune directorul foarte pornit...

Deodată se aude din sala de joc:

— Nimic nu mai cade!

Rumoare în asistență:

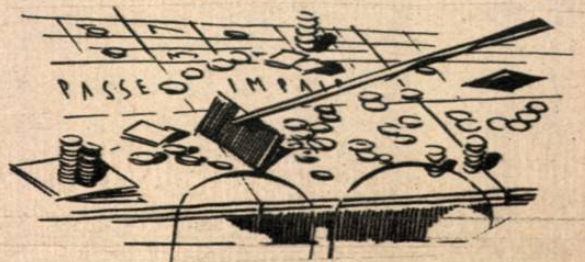
— Auzi, a început jocul! spune cu însuflețire o femeie, care până acum stătea tristă, într'un colț.

— Nu! E o glumă, răspunde un tehnician competent.

Se joacă? Nu se joacă?

Soluția pare din ce în ce mai sigur defavorabilă pentru patronii de cluburi și jucătorii pasionați, mai ales că la cazinoul din Sinaia s'au pus sigilii,

B. Râp.

SPORT

CONCURSUL MOTOCICLIST „CURIERUL DE RĂSBOI”...

...s'a desfășurat Duminică într-o atmosferă de entuziasă sportivitate. Fotografia noastră îi înfățișează pe concurenți la plecare.

Duminică s'a desfășurat la regimentul 4 Roșiori un mare concurs hipic. Fotografia noastră înfățișează pe unul dintre concurenți la sărirea unui obstacol.

Duminică s'a disputat pe arena din fața Gării de Est matchul de foot-ball contând pentru Cupa României între Unirea Tricolor și Franco-Română.

După o partidă extrem de disputată primii au învins cu 6-4.

Fotografiile noastre înfățișează: Echipa Unirea Tricolor înainte de match și o fază la poarta echipei Franco-Română.

Omule, luptă și crede

În spațiul indefinit se învârtesc miliarde de lumi misterioase și puternice. Acolo, undeva un punct mic este soarele nostru și la distanța unui fir de păr, cu vreo câteva mîle lângă el, un pic de praf este pământul, iar pe acesta se află omul. Omul cu micile lui intrigă, cu mândria, furia, invidia lui, cu vestmântul lui de mătase sau din zdrențe, cu mizeria sau măreția lui, — aleargă, calcă, nimicește, urăște, iubește, râde și plânge. Între timp nu observă că organismul lui

se uzează, se roade, până ce apar dureri chinuitoare. Nu poate mânca nici dormi: amețeli și dureri stomacale și indispoziții îl chină necontenit. Renumitul Gastro D e o adevărată binefacere a omenirii, fiindcă pe calea nervilor simpatiei oprește însăși cauzele boalei și asigură o vindecare completă în cazurile afecțiunilor de stomac, ficat, rinichi și fiere; tot așa vindecă și insomnia, durerile de cap nervoase și lipsa poftă de mâncare.

Fiecare tabletă de Aspirin poartă crucea Bayer! Deci, nu există Aspirin fără crucea Bayer!

UN DOCUMENT UMAN, UNIC

oferit în mod gratuit

Cunoașteți remarcabila broșură documentară ilustrată a Doctorului J. PIERRON, tipărită de Institutul de Cercetări Opoterapice din Paris?

Acest document unic, pus în mod gratuit la dispoziția publicului, tratează magistral despre marea problemă medicală la ordinea zilei:

ROLUL GLANDELOR NOASTRE CU SECREȚIUNE INTERNĂ

Se explică acolo în termeni clari și fără falsă ipocrizie mecanismul „mașinei omenesti” și funcționarea misterioasă a sistemului nostru glandular intern precum și influența lui preponderentă asupra sănătății, tinereții și vitalității noastre.

Lucrările remarcabile a Profesorului Lahusen, eminentul specialist al Hormonoterapiei sunt și ele comentate precum și aplicarea terapeutică realizată științific sub formă de

TRATAMENT HORMONIC OKASA

(care se găsește acum de vânzare la farmacii și drogherii)

Această broșură a fost tradusă și în limba română și o puteți obține trimițând adresa Dv. împreună cu Lei 7 (Șapte lei) în mărci poștale pentru cheltueli de expediție, la: Soc. Nifar, Strada Theodor Aman No. 10, București

Pentru a curăța argintăria, cumpărați cea mai fină pastă de curățat. Pe bună dreptate alegeți cea mai bună și fină pastă, pentru ca argintăria să devină curată și strălucitoare, și să nu capete cu toate astea nici cea mai mică zgărietură.

Argintul este prețios, mai prețios însă sunt dinții Dv. Și aceștia trebuie să strălucească în toată splendoarea frumuseții lor de fildeș, cu smalțul lor minunat.

Alegeți și pentru dinții Dv. pasta potrivită, care curăță radical, fără a ataca smalțul dinților.

PASTA DE DINȚI „ODOL”

este praful cel mai fin în formă de pastă. Numai o astfel de pastă corespunde cerințelor, ce le puneți unui mijloc ideal de curățat dinții. Afară de aceasta pasta de dinți Odol înviorează și îmbogățește.

O STRĂLUCITĂ VICTORIE A JUVENTUSULUI

Juventus a reușit o performanță excelentă învingând detașat pe Venus cu 3-1. Fotografia noastră înfățișează pe Crețianu (Juventus), prinzând un shoot periculos. În urma acestui rezultat, Juventus s'a calificat pentru semifinala Cupei României.

CONCURSURILE SOCIETĂȚII „TINERIMEA ROMÂNĂ“

Duminică dimineața s'a desfășurat în Capitală ultima parte a programului concursului serbării societății „Tinerimea Română”. Concurenții au pornit în procesiune la statuia Mihai Viteazul unde au depus o coroană așa cum vedem în fotografia noastră. Restul fotografiilor înfățișează diferite grupe de concurenți și concurente, iar într-o lojă profesorii având în mijloc pe d-l Nae Dumitrescu, președintele „Tinerimii Române”.

(Fotografii Berman)

Frumusețea mărfurilor

VĂ INDEAMNĂ
LA CUMPĂRAT

LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

MAURÜBER

TRINACO

Marca preferată pentru ciorapi și lingerie
Cereți la toate magazinele numai excelente produse „Trinaco”

Fred **ASTAIRE**
Ginger **ROGERS**

REAPAR PE ECRANELE
NOASTRE IN EXTRA-
ORDINARA COMEDIE
M U Z I C A L A:

RITM!

FRED ASTAIRE ȘI GINGER
ROGERS DANSÂND
„PICCOLINO” PE MUZICA
DE IRVING BERLIN

PICCOLINO

GINGER ROGERS
IN „PICCOLINO“!

GRATIE!

Foto R. K. O. RADIO-FILMS

SUNTEȚI LA CURENT CU ENDOCRINOLOGIA?

FIECARE OM TREBUE SĂ-ȘI
CUNOASCĂ SITUAȚIA
ENDOCRINĂ

O AMENII au cunoscut întâi Universul înainte de a se cunoaște pe ei înșiși.

E interesant să știi la ce depărtări sunt stelele, câți electroni are atomul de rادیu, câte specii de animale și plante sunt pe lume, dar mai interesant e să aflăm noi enigme despre anatomia și fiziologia trupului omenesc.

Astrologii credeau odată că fiecare om și-ar avea steaua lui.

După calculele astronomice moderne, numărul stelelor cunoscute până în prezent ar fi de circa 800 miliarde. Cum nu există decât 2 miliarde de oameni rezultă că la moartea fiecăruia dintre noi ar trebui să cadă 400 de stele în loc de una singură, cum crede poporul, fără a mai socoti bolizii și meteoriții, ce cad câte 30 miliarde pe an.

Endocrinologii au arătat că noi nu depindem atât de stelele cerului cât de glandele noastre endocrine, bune sau rele cum sunt. Savanții fiziologiei au imitat însă pe astronomi și au grupat endocrinele în constelații.

Cu alte cuvinte nu importă să știm separat cum e tiroida unui bărbat sau a unei femei, cum funcționează apoi suprarenala, thymusul și celelalte diriguitor ale fenomenelor fizico-chimice vitale.

Fiecare om e așa cum e din cauza asocierii între ele a unui grup de glande, formând constelația sa endocrină.

DIN 444 OAMENI NUMAI UNUL E NORMAL

Știința a arătat că toți oamenii suntem, mai mult sau mai puțin, **anormali**.

Individul perfect normal e din nefericire un om inferior.

Viola descoperi relația între dezvoltarea corpului și proporțiile membrelor, descriind cele două tipuri: **megalosplahnic** și **microsplahnic**.

CARACTERISTICELE GLANDELOR ENDOCRINE

Glandele principale care varsă în sânge așa numitele secrețiuni interne, sunt: hipofiza, glanda pineală, tiroida, thymusul, capsulele suprarenale, pancreasul, testiculele la bărbat, ovarul la femei, ficatul ș. a.

Hipofiza, sau glanda pituitară, e așezată la baza creierului mare. De ea depinde să fii pitic sau uriaș, gras sau slab. Extremitățile corpului: capul, picioarele, mâinile, sunt sub înrăurirea hipofizei. Oamenii cu capul prea mic au avut la naștere deficit pituitar. Un cap prea mare arată o exagerare a funcțiunei hipofizei.

În afară de cantitatea lichidului secretat, are importanță și calitatea sa. Un gram de creier al unui om cult nu prezintă același lucru cu un gram de creier al unui sălbatic fuegian din Țara de Foc, după cum și miligramul de lichid din hipofiza unui geniu are altă compoziție ca picătura de apă din hipofiza unui muritor comun.

Tiroida, glanda gâtului, ce a devenit atât de cunoscută și în marele public, dirijează respirația, circulația sângelui, digestia și apără organismul de propriile sale otrăvuri.

Paratiroidalele sunt patru mici glande, cât un bob de porumb, de a căror funcțiune depinde fixarea calciului.

Cantitatea și calitatea lichidului tiroidian are o influență covârșitoare asupra vieții omenești.

Mâna roză arată pe omul cu secreția normală a

rind 5 grame, câte una deasupra fiecărui rinichi, joacă un rol covârșitor în viața omenească, prin vărsarea adrenalinei în sânge, substanță ce regulează presiunea arterială.

Hipertensiunea depinde dar și de starea acestor capsule. Tot de ele depind dezvoltarea oaselor, dinților, mușchilor și a părului. Sunt glandele energiei. Femeile hipersuprarenale sunt masculine. Bărbații cu secreție suprarenală multă sunt păroși și au o mare energie de muncă.

Bărbații hiposuprarenali sunt feminini, n'au un fir de păr pe corp, ca femeile și copiii, de aceea sunt lipsiți de virilitate. Dintre animale, ursul e hipercorticosuprarenal.

Ficatul, sau glanda hepatică împlinește vre-o 50 de funcțiuni, a căror descriere se poate găsi în clasicul tratat de fiziologie al lui Gley. Insuficienții hepatici nu pot mistui grăsimile și laptele, au coșmaruri. Când ficatul e câte odată mai harnic, avem o poftă mare de mâncare, dormim aproape fără vise.

BIOTIPOLOGIA

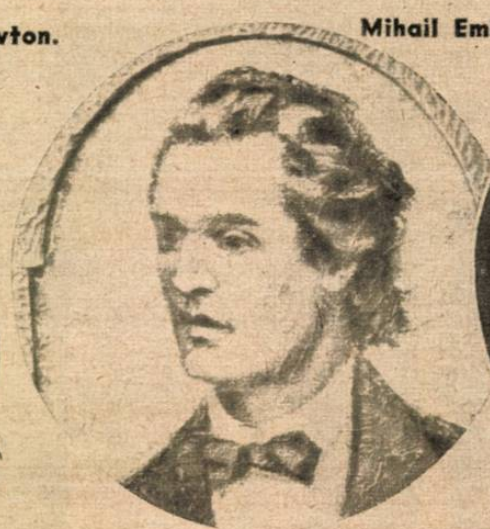
Care e omul care să aibă norocul de a avea glandele toate normale?

Excesul și deficiența endocrină sunt ambele dăunătoare dezvoltării și funcționării mașinei umane.

În afară de cantitatea secrețiilor interne, joacă un rol mare și calitatea lor, cum am arătat mai sus. Cel mai mare endocrinolog al lumii e profesorul italian **Dr. Nicola Pende**, autorul celebrului tratat „**Endocrinologia**”, (Edit. Francesco Vallardi, Milano). Profesorul Pende a ținut anul trecut o conferință la Fundația Carol despre „Biotipologia și ameliorarea constituției umane”.

Newton.

Mihail Eminescu.

Beethoven.

Rar se va întâlni un om ideal, reunind toate însușirile, rar se va găsi un om care să fie în același timp perfect sănătos, frumos, inteligent și bun. După cum în povestirea lui Tolstoi omul fericit n'avea cămașe, la fel dacă întâmplător am descoperi un om cu toate organele perfecte, s'ar putea ca tocmai acest ins să fie de o inteligență mediocră, un cafru sau un zulus.

Newton, Beethoven și Eminescu au fost niște degenerați, după concepțiile endocrinologice, dar degenerați „superiori”, cum sunt în genere toate geniile, talentele și oamenii de caracter.

Barbara, fiziolog vestit, găsi că din 444 indivizi, abia 1 e normal, iar restul de 443 suntem anormali, mai ales cei condamnați la galerele moderne ale supramuncii și uzurei.

Nicolas Pende, celebrul savant italian care a fost anul trecut oaspetele fării noastre, a clasificat oamenii din punctul de vedere endocrinologic.

Prof. Marinescu, învățatul român menționat în toate tratatele de specialitate din lume, găsi capilare digitale normale la oameni de statură mijlocie și capilare anormale la cei prea înalți.

tiroidei, mâna roșie aparține hipertiroidienilor, iar cea albă-violacee hypotiroidienilor.

Unghiile moi și sfărâmicioase indică o insuficiență tiroidiană. Tari, aparțin omului cu hipertiroidie. Elastice, fără a fi prea tari, aparțin omului cu echilibru tiroid.

Nasul subțire, gura mică, buzele subțiri, sprâncene mici, lipsite de peri în unghiul extern (spre urechi) arată insuficiența tiroidei. Părul prea abundent și sprâncenele prea groase caracterizează pe cei cu secreție prea mare a tiroidei. Ferice de cei cu secreție potrivită și de bună calitate.

S'a constatat că la femei există cazuri mai frecvente de hipertiroidie ca la bărbați. Această constatare e un verdict științific în defavoarea sexului frumos și slab, care ia denumirea endocrinologică de sexul hipertiroidian.

Dinții albi și frumoși aparțin oamenilor cu paratiroidale normale.

Thymusul, situat în dosul osului stern, e glanda copilăriei și a pubertății. După 20 ani dispare. De aceea după 20 ani omul încetează de a mai crește. Capsulele suprarenale, mici glande cântă-

Profesorul Dr. Marinescu, fotografiat cu prilejul unei conferințe.

Ilustrul specialist a arătat că sunt multe :

- frumuseți false
- sănătăți false
- bunătăți false
- inteligențe false

Pende e convins că explorarea sistemului endocrino-simpatic al individului va permite înțelegerea părții morfologice speciale a tratamentului și caracteristicilor sale, cu corelațiunile lor mutuale, ceea ce e fundamental pentru corecțiunea medicală a constituției cu anomaliiile ei.

Endocrinologia permite, la rândul ei, crearea biotipologiei umane, știință necesară pentru buna stare fizică, economică și morală a indivizilor.

* * *

Organismele noastre se pot asemana cu niște ceasornice deranjate, arcurile și fusurile ce pun în mișcare roțile vieții ar fi sistemul endocrino-vago simpatic, iar endocrinologii ar fi meșterii cari pot drege sau strica această complicată și delicată horologie umană.

L. FLORIN

Anemie, nervozitate, surmenaj

E fapt cert, că omul ca și mașina, pentru a funcționa normal, are nevoie de combustibil, producător de energie. Acolo unde această energie e în descreștere, ea trebuie stimulată, astfel ca organismul să nu sufere. În acest spirit de comprehensiune biologică a fost creat Tonoglobine Irradié, în a cărei compoziție intră cele mai importante elemente constitutive și fortifiante, ca: hemoglobine, ergosterina, glicerofosfatul de calciu, extractul de ficat, etc. Organismul anemiatic și amenințat de istovire, trebuie susținut prin mijloace

care să-i mărească coeficientul de rezistență, fără însă a exagera măsurile dictate de nevoie. Căci la fel cu natura, organismul omenesc nu suferă un regim forțat. Orice exces duce la efecte contrarii, adică în dauna scopului urmărit. Tonoglobine Irradié având tocmai darul, și de a stimula organismul încet cu încetul, dă roade minunate în cazurile foarte avansate de anemie, nervozitate, surmenaj, căci înmulțește globulele roșii din sânge, recalcifică țesuturile, ușurează digestia și echilibrează sistemul nervos.

CREMA COSMETICĂ Profesor Dr. VERESS

Îngrijiți-vă tenul cu **CREMA COSMETICĂ** preparată după indicațiile distinsului profesor dermatolog **Dr. VERESS**

Ea nutrește, conservă și regenerează tenul

Preț 200 Lei la farmacia și drogueria

Dep. general Farmacia „THOISS”, București Cal. Victoriei, 124

SE EXPEDIAZĂ CONTRA RAMBURS

D-na Anna Roza, una din cele mai bune soprane ale noastre, va cânta la Opera din București, în zilele de 22 și 26 crt., în operele Rigoletto și Traviata, iar în seara de 25 crt. la Radio. Cântăreața la opera română din Cluj, Anna Roza e cunoscută nu numai publicului bucureștean, dar și în străinătate, unde a re-purtat succese răsunătoare, în special pe scena operi din Milano. Fotografia noastră înfățișează pe d-na Anna Roza în rolul Violetei din Traviata.

Ciorapul
țesut din mătasea cea mai fină

POARTA MARCA
BALI
MARCA DEPUȘĂ

Reușitul produs al fabricii G.B.L.

Ciorapul BALI este adoptat de toate elegantele bucureștence cari îi apreciază calitatea excepțională. El are o țesătură specială, cu ochiuri regulate și o talpă englezească foarte rezistentă.

Ciorapul BALI își păstrează suplețea și aspectul mătăsos ori de câte ori ar fi spălat. El se găsește de vânzare în cele mai moderne culori la toate magazinele de specialitate.

Părul blond care farmecă pe bărbați!

Redă culoarea blondă naturală — chiar și celor mai închise nuanțe de păr — prin simplă spălare, fără decolorare vătămătoare.

Părul blond natural, lucios și strălucitor, are darul de a atrage bărbații, ca un magnet. Găsești când credeți că e imposibil să redați lueul aurii al anilor de copilărie, părului vostru care a căpătat o culoare închisă. Părul își va recăpăta farmecul încântător și strălucirea fascinantă numai prin minunata cură de șampon „Nurblond”. Milioane de femei cu părul blond deschis sau blond închis din întreaga lume întrebuințează „Nurblond”, fiindcă știu că acest excelent șampon special împiedică pigmentarea părului, redând o fascinantă frumusețe aurie chiar și celui mai pal și închis păr blond. „Nurblond” face ca undulațiunile permanente să fie mai durabile, iar întregii dvs. înfățișări îi dă farmecul irezistibil al tinereții. Nu conține materii colorante, nici Henna și nu are sodă sau alte substanțe vătămătoare. „Nurblond” face o spumă minunată și nu lasă urme de săpun. De vânzare pretutindeni. În caz de nemulțumire, restituim banii. În străinătate cunoscut sub numele de „Blondex” și de „Stablond”. Repr. exclusivi pentru România: Krafft & Herberth, Piața Libertății 7, Brașov.

NUR-BLOND ȘAMPON SPECIAL PENTRU PĂR BLONDINE

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

DECE SUFERĂ FEMEIA MAI MULT DECÂT BĂRBATUL?

Fenomenul turburărilor interne a constituit în toate timpurile o problemă pentru cercurile științifice. În vârsta pubertății, cât și la ivirea menopauzei, aceste stări crează un dezechilibru grav în organism, dând loc la tot felul de turburări psiho-fizice. Căutând să înlăture aceste fenomene îngrijitoare, știința a dobândit, după îndelungate cercetări și experiențe un succes pozitiv. Căci iată că s'a creiat în laboratorul „Riverside” din New-York preparatul „Menoklin”.

După rezultatele obținute la clinicile din New-York și Viena, „Menoklin” s'a dovedit a fi de o eficacitate neîntrecută în toate turburările firești și tot cortegiul de manifestări morbide: dureri de cap, convulsii, crampe, înlăturând tot odată depresiunile sufletești caracteristice. „Menoklin”, se poate comanda la reprezentanța generală: Farmacia Thoiss, București, Calea Victoriei 124, cu lei 125 ramburs.

Artin

CEL MAI EFICACE LAXATIV,
nu provoacă dureri, nici turburări! Nu obișnuiește stomacul.
ARTIN constituie tratamentul ideal al CONSTIPAȚIUNILOR acute și cronice.

EXCELENTELE

produse „TABAN”

PENTRU ÎNGRIJIREA TENULUI SE GASESC LA INSTITUTUL DE INFRUMUSEȚARE

Calea Victoriei Nr. 1
Telefon 3.09.60

OMUL de peste 20.000 ANI

Profesorul Thevenin ne atrage atenția asupra schimbărilor ce se produc în jurul nostru, influențându-ne obiceiurile și înfățișarea.

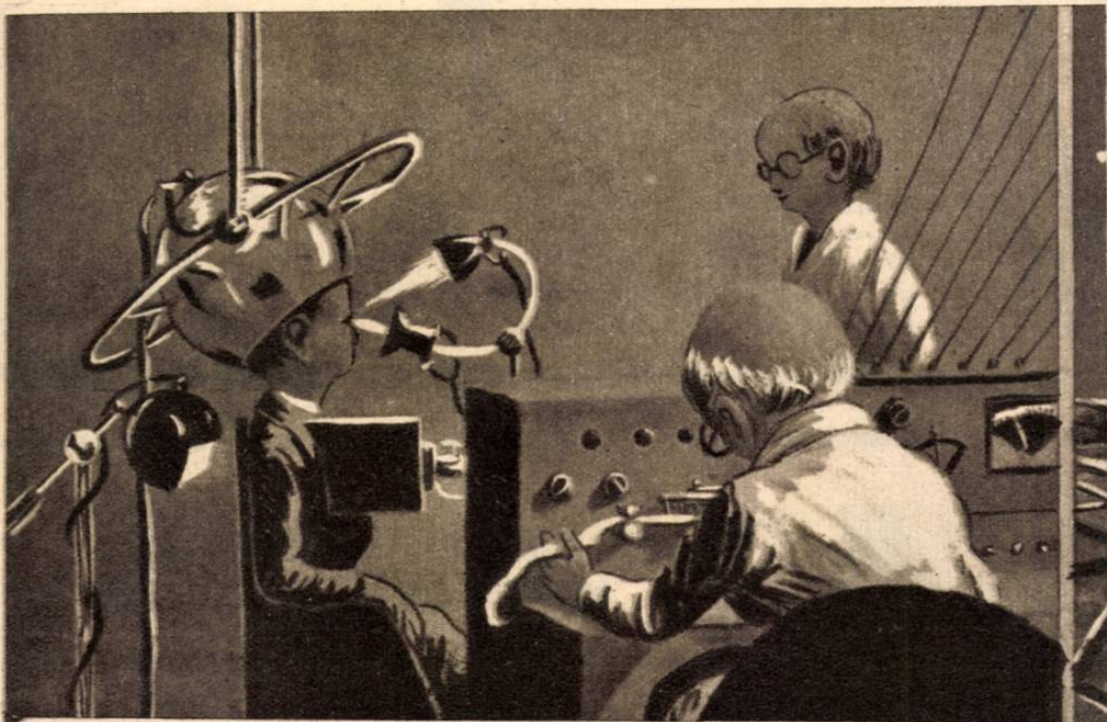
S'A spus adesea: Ce minunat ar fi dacă omul ar putea să influențeze condițiunile atmosferice! „In cazul acesta, n'ar mai exista recolte pierdute, pentru că ploile ar cădea, când am vrea noi”.

Da, ar fi minunat, dar probabil, și îngrozitor. Națiunile pământului se sugrumă acum cu tarife vamale. Cele mai mari țări din emisfera nordică au suferit, anul trecut, de pe urma secetei, mari pierderi. Dacă guvernele lor ar fi putut ridica bariere ploii cine s'ar mai putea îndoi că aceste state n'ar fi făcut totul, pentru a-și răpi unele altora apa? Și atunci, ce s'ar fi întâmplat? S'ar fi deslănțuit un războiu formidabil, iar națiunile învinse ar fi fost obligate să plătească indemnități, sub forma ploii, cu riscul ca ținuturile lor să se transforme în deșerturi.

Dar încă dela începutul începuturilor natura a supus apa acestei lumi la un anumit impozit, și ca orice contribuabil, e locul să ne întrebăm: ce se face cu această apă? O parte mare se scurge adânc în pământ, spre a nu mai reapă-

Astăzi, pe lângă cantitatea relativ neînsemnată de bioxid de carbon, ce se ridică din bilioanele de plămâni ai oamenilor și animalelor, există nenumărate fabrici, vapoare, locomotive și automobile, care pompează enorme cantități de bioxid și monoxid de carbon, în oceanul de aer, pe fundul căruia trăim. Această intensă gazează a planetei, se află într'un foarte rapid progres. Există însă aci un corectiv în viața vegetală de pe întregul glob, care absoarbe cu lăcomie bioxidul de carbon din aer. În momentul însă când lumea va fi devenit o vastă Sahară, această pătură purificatoare va fi dispărut, iar aerul va deveni din ce în ce mai irespirabil, dacă nu se va găsi un mijloc de absorbire a bioxidului de carbon pe cale artificială.

Dispariția vegetației ar însemna sfârșitul insectelor și al animalelor, cu excepția câtorva, domesticate de om; în cazul acesta, n'ar mai rămânea decât respirația umană să pompeze în aer bioxidul de carbon, ceea ce n'ar reprezenta mare lucru. Dar cum ar putea trăi descendenții noștri fără să întrebuințeze combustibilul ca forță motrice? De apă, ca sursă de energie, nu va mai putea fi vorba, deoarece aceasta va fi dispărut de mult, lăsând câteva mici lacuri sărate, în locul oceanelor, iar vânturile vor fi foarte slabe, în aerul rarefiat al acestor zile. Există însă unii cari speră să extragă într-o zi energia din atom. În cazul

ea niciodată la suprafață, iar restul, dispare pur și simplu, sub formă de vapori, în imensitatea spațiului interstelar. Cu timpul acest proces va aduce pământul în aceeași stare de uscăciune în care se află vecinul nostru Marte.

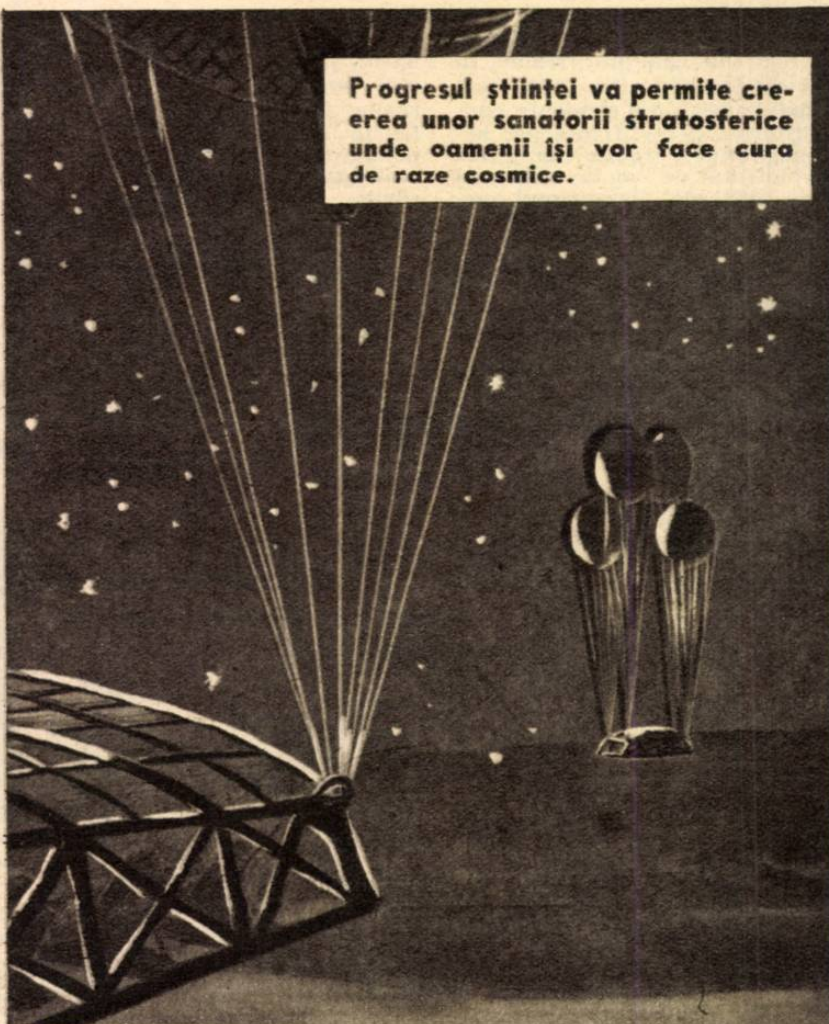
Oricine își poate închipui neajunsurile și mizeriile unei vieți pe o planetă, care nu mai e decât un nesfârșit deșert.

Chiar dacă omul ar fi învățat până atunci să fabrice o hrană sintetică, din chiar nisipurile pustiului, el ar mai avea să facă față unei alte probleme. Pământul, nu pierde numai apa în spațiu, dar chiar aerul său e destinat rarefierii.

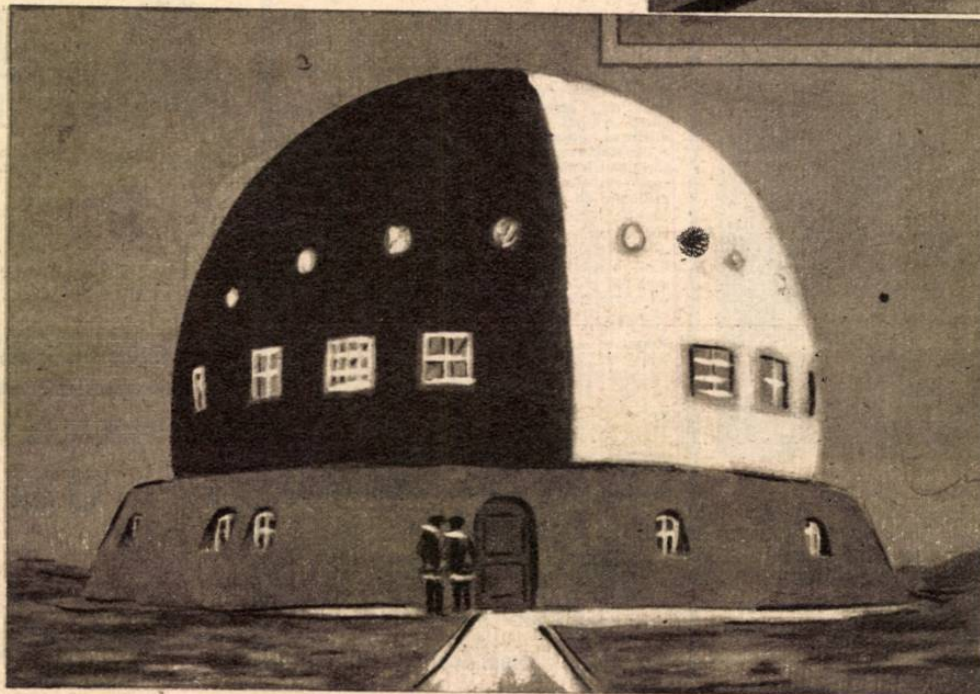
Actualmente, când atmosfera dintr'o cameră devine înăbușitoare, deschizi ferestrele, pentru că bioxidul de carbon produs de respirație să fie înlocuit de aerul de afară, bogat în oxigen. Se prea poate însă ca într-o zi situația să se inverseze, ca oamenii să vie din atmosfera înăbușitoare de afară în casă, pentru a respira puțin aer curat. S'ar prea putea ca într-o zi, deschiderea unei ferestre să echivaleze cu o asfixiere și nimeni să nu îndrăznească a mai ieși din casă, fără o mască de gaze.

* Vezi Realitatea Ilustrată No. 482.

S'a observat că toate funcțiunile umane precum și acelea ale universului se manifestă prin vibrații. E rezonabil deci să presupunem că în viitor starea fizică și cea morală au nui om se vor determina prin înregistrarea radiațiilor pe care le emană.

Progresul științei va permite crearea unor sanatorii stratosferice unde oamenii își vor face cura de raze cosmice.

Din cauza marilor variațiuni de temperatură la diferitele ore ale zilei, determinate de rarefierea atmosferei, se vor construi în viitor case turnante, vopsite jumătate în alb și jumătate în negru. Ziua se întoarce spre soare partea albă spre a-i atenua radiațiile iar către seară partea neagră, pentru a absorbi căldura.

acesta, știința poate spera să curețe aerul de acid carbonic și să i redea cantitatea necesară de oxigen. Până atunci, însă, omeneirea ar fi nevoită să trăiască în locuințe ermetice închise, în care puritatea atmosferei ar fi întreținută în mod artificial, cum se face astăzi în submarine și în gondolele baloanelor stratosferice.

Natura, ca și omul are neprevăderea